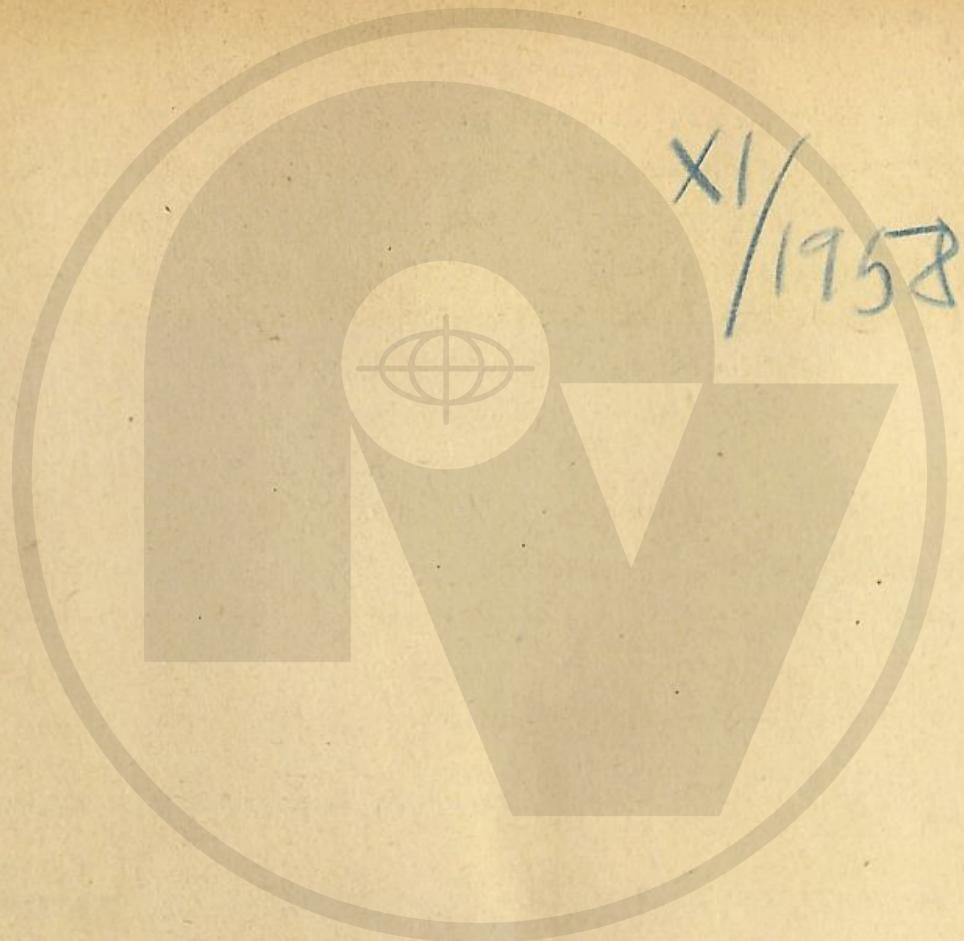

XI/1958

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

NOVEMBRE

1958

c e c a

tutti i giorni, con ripetizioni il giorno
seguente v. Orario
omelia céca, seconda domenica del mese /10,05/

- 1 P.Ovečka, S.J. 14 Il primo radiomessaggio di Sua Santità Giovanni XXIII /II parte/
- 2 P.Ovečka Il rito della Incoronazione /SC § 87/
- 3 P.Ovečka Chi è il Papa?/secondo Igino Giordani/
- 4 P.Ovečka I comunisti e il Papato /commento/
- 5 P.Ovečka La Incoronazione /montaggio/
- 6 P.Feřt, S.J. Echi e attualità dell'incoronazione
- 7 P.Ovečka Date quae sunt Caesaris Caesari /II/
- 8 P.Ovečka I nomi dei Papi -Le dureate del loro pontificato - Notizie dal mondo Catt.
- 9 P.Ovečka L'Omelia del Sommo Pontefice durante il rito della Incoronazione
- 9 P.Ovečka Il Papato /Omelia/
- 10 P.Ovečka Ecchi dell'Incoronazione
- 10 P.Novotný L'Origine del monoteismo /SF § 33/
- 11 P.Ovečka Il Comportamento dei comunisti durante i avvenimenti Vaticani
- 12 P.Ovečka L'America Latina a una svolta difficile /SC § 82/
- 13 P.Novotný Charles de Foucauld /SC 72/
- 14 P.Ovečka Attualità del mondo cattolico

ústav pro studium
totalitních režimů

- S O S
15	P.Feřt	14'	La preparazione dei laici al apostolato
16	J.Vítovský	P.Ovečka	Il Card.Roncalli e la sua visita a Praga
17	P.Novotný		La differenza tra il comunismo e il cristianesimo /SF 34/
18	P.Ovečka		La Chiesa in Ungheria/L'Os.Rom.18-11/
19	P.Ovečka		Il Mons.Marella al UNESCO
			Notizie dal mondo cattolico
20	P.Kořínek	P.Ovečka	Il Convegno dei filosofi a Venezia
21	P.Ovečka		100 anni del Collegio Pio Latino Americano /SC 90/
			Attualita dal mondo cattolico
22	P.Feřt		Verra giudicare i vivi e i morti
23	P.Ovečka		Giovanni XXIII nella sua Cathedrale
24	P.Feřt		Giovanni XXIII ha 77 anni
25	P.Feřt		Ex Il pavilone della Cecoslovacchia a Brexelles e la realta
26	P.Špidlík		Visita nei Conventi di Athos
27	P.Feřt		Notizie dal Vaticano e dal mondo cattolico
28	P.Želivan	P.Ovečka	580 anni dalla morte del Imperatore Carlo IV
29	P.Želivan	P.Feřt	Avvento
30	-----		Concerto di musica religiosa

ústav pro studium
totalitních režimů

Dnes vám přečteme druhou část rozhlasového poselství sv.Otce Jana XXIII.

Nejdříve si poslechněte něklik zpráv z Vatikánu.

V basilice svatého Petra se konají poslední řípípravy na slavnou papežskou korunovaci nového sv.Otce Jana 23. Korunovace se bude konat v úterý 4.listopadu kolem poledních hodin na vnějším balkonu vatikánské basiliky sv.Petra. Předtím bude sv.Otec sloužit slavnou mši svatou u papežského oltáře nad hrobem sv.Petra. Naši posluchači mohou sledovat křídly korunovace přímým přenosem, od půl deváté. Spolu s vatikánskou rozhlasovou stanicí vysílá obřady televise a řada rozhlasových stanic celé západní Evropy. Jiné stanice přinesou zvukové záběry v pozdějších hodinách. - Slavné papežské korunovaci budou přítomny mimořádné mise mnoha států. Tak na př. delegaci Argentiny tvoří m.j. sekretář pro kultovní záležitosti dr Agnel Centeno a velvyslanec Argentiny u sv.Stolice; knížete monackého bude zastupovat jeho otec princ Petr; Vládu rep. jiho
Vietnamskou, zastupovat její velvyslanec ve Francii Pham Khac Ny; delegaci španělské vlády vede ministr zahraničí Fernando Maria Castella; jejími členy jsou kromě jiných: ~~náčelník generálního štáb~~, president nejvyššího soudu rektor madridské university a přesident Katolické akce. Belgický král Baldvín bude zastoupen svým bratrem vévodou Albetrem, Holandsko svým ministrem zahraničí Lunsem. Evropské společenství pro uhli a ocel zstupuje jeho lucemburský člen Albert Wehrer. Papežské korunovaci bude přítomno mnoho biskupů z celého světa, kteří už ohlásili svůj příjezd. V basilice budou mít vyhrazené místo veřící Benátska, jehož patriarchou byl sv.Otec Jan XXIII před svým zvolením.

Biskupové a biskupové celého světa vydali vlastní provolání svým věřícím aby je vyzvali k modlitbě za nového sv.Otce. Palermanský arc. kard.Rufini píše m.j.: "Zvěst:Habemus Papam, máme papeže, která se nesla z basiliky sv.Petra Římem a celým světem, je radostný výkřik svaté Matky Církve, jež pokračuje ve svém vítězném pochodu světem. Kristus neumírá a jeho království spravedlnosti, míru a lásky se šíří dál až na konec světa". V mnoha kostelích bylo dnes celebrováno slavné děkovné Te Deum za šťastný výsledek volby.

V Plymouth v severoamerickém státě Michigan byly v pátek uloženy k věčnému odpočinku tělesné pozůstatky detroitského arcibiskupa kard.Eduarda Mooneyho. Kard.Mooney zemřel v Římě 25. října těsně před zahájením konklave.

V obřadech korunovace můžeme rozlišit tři části: první část tvoří průvod se sv. Otcem z vatikánských paláců až k oltáři papežskému v basilice sv. Petra. U tohoto oltáře slouží svatý Otec slavnou papežskou mše svatou. Po ní na vnějším balkonu basiliky, který vyhlíží na náměstí před basilikou, bude vykonán vlastní obřad korunovace.

Průvod se děje tou nejslavnější formou: se všemi členy papežského dvoru, duchovními i civilními, s kardinály, patriarchy, arcibiskupy, biskupy, opaty a generálními představenými řeholních řádů švýcarskými gardisty na začátku a na konci. Středem průvodu je svatý Otec, ^{nesený na sedia gestatoria,} ~~předem vysokým pluhem a na hřebenu na zl. mřtu.~~ ^{standaroly naz} okolo komorníci nesou vějíře, ~~flabelli~~ a stříbrné kytiče květů. Cestou k papežskému oltáři se průvod se sv. Otcem dvakrát zastaví: nejdříve v atriu basiliky; ^{tam w. ne} aby přijal hold poslušnosti kapituly vat. basiliky; a pak v kapli sv. Řehoře: ~~tam~~ přijme hold kardinálů, biskupů, opatů a penitenciérů, udělí všem své apoštolské požehnání. Zatím co kapitula se modlí hodinky: Terci sv. Otec a kardinálové ^z oblékají liturgické roucho ke ^{mše svaté slavné papežské} ~~mše svaté slavné papežské~~ Když sv. Otec oděn všemi znaky své důstojnosti kráčí k oltáři nad hrobem sv. Petra, ~~za hrušku~~ třikrát jeden z prelatů se obrátí kváří k sv. Otci, poklekne, spálí kousek koudele a při tom říká latinsky: "Svatý Otče, tak pomíjí světská sláva Pak začíná slavná papežská mše svatá "In die Coronationis" - V den korunovace Po stupňových modlitbách tři kardinálové biskupové se modlí modlitbu: "super Pontificem - nad Veleknězem", vyprošují mu hojnou nebeských milostí a ctěností, kterých potřebuje pro svůj vznešený úřad, a konecne odměnu v nebesích za vše to, co pro církev vykoná na zemi. Před introitem sv. Otec přijímá nový hold poslušnosti kardinálů a biskupů a opatů. Mešní modlitbě se sv. Otec modlí pro seipso, za sebe sama. Po modlitbě následuje zpěv litanií: v den korunovace: po invokacích světců zpěváci neodpovídají: orodus za nás, nýbrž "Pomáhej mu + tu illum adiuva". Epištola a evangelium jsou zpívány latinsky ^{zvoleno} řecky. Také ofertorium má některé obřady, obvyklé jen při slavné papežské mše svaté. ^{zvoleno} V pozdvihování se nesou basilikou fanfáry. Při přijímání svatý Otec přijímá jen polovinu konsekrované hostie; ostatní dvě čtvrtiny přijímají jáhen a podjáhen; oba též přijímají krev Páně z téhož kalicha jako papež. Mše svatá je zakončena slavným požehnáním. V bílém sačku odevzdá děkan kapituly sv. Otci 25 penízů, stipendium pro missa bene cantata.

Gantli: říta - pronáší: n/a
h. Marie - " "

Slavnostní průvod se zase vrací basilikou, atriem a některými sály vatikánského paláce na vnější balkon, který vyhlíží na svatopetrské náměstí. Přesně před týdnem odtud kardinál jáhen ohlásil čekajícímu římskému lidu, že Církev má nového papeže. Zde ještě tehdy večer nově zvolený papež - kard. Anděl Josef Roncalli ^{Jan XXIII.} udělil své první apoštolské požehnání. Na tomto balkoně bude nyní korunován zlatou korunou tiarou. Zpěváci zpívají prastarý hymnus "Corona aurea super caput eius - Zlatá koruna na jeho hlavě". Nato kard. jáhen se modlí liturgické verše a závěrečnou modlitbu: "Všemohoucí věčný Bože, původce kněžské důstojnosti a královské moci, uděl svou milost svému služebníku Janovi, našemu Veleknězi, aby úspěšně vládl tvé Církvi; aby ten jenž z tvého úradku byl ustanoven a korunován za Otce království a vládce všech věřících, dobré všecky ^{užití} vládce." Jiný kard. jáhen přistoupí k papeži, sejme mu pozlacenou mitru, kterou dosud měl vždy na hlavě. Ríká při tom slova: "Přijmi tiaru, ozdobenou třemi korunami, a věz, že jsi Otcem vlád cí a králů, pánum celé země, zástupcem Našeho Spasitele Ježíše Krista, jemuž budiž česta sláva na věčné věky Amen." S papežskou korunou na hlavě pak sv. Otec udělí ^{užití} apoštolské požehnání Urbi et Orbi, městu Římu a celému světu. Latinsky a řecky čte jáhen bulu kterou sv. Otec uděluje za obvyklých podmínek plnomocné odpoustky všem přítomným.

Korunovace nepřidává papeži žádnou novou moc: je papežem v plném smyslu slova od chvíle, kdy přijal volbu kardinálů. A přece, naše úterní slavnost bude mít hluboký význam. Je uvedením představením papeže, kristova zástupce, učitele Trojí koruna na tiaře je znamením té jeho úplné moci v Církvi: moci učitelské, kněžské a soudcovské, kterou mu v okamžiku zvolení dal neviditelným způsobem sám Kristus, jehož zastupuje. Proto (opět a opět) behem obřadu osoby kolem papeže před ním poklekají, a líbají mu ruku, koleno a nohu, a tak mu vzdávají svůj hold naprosté oddanosti a lásky. Poklekají před ním třeba vědí dobře, že i on je člověk; činí tak protože zastupuje samého Krista. Tomu, jehož představuje platí veškerá ta sláva, kterou je obklopena korunovace a kterou budou obklopeny ostatní slavnosti konané za jeho přítomnosti. Úterní korunovace a vůbec události posledních týdnů by v nás měly posilit naši víru v Církev, naši svatou hrdost, že jsme členy věčné katolické Církve. Ani ne před měsícem jsme doprovodili k věčnému odpočinku papeže Pia XII. dnes na osiřelém Petrově stolci zasedl Jan XXIII. Dynastie Petrových nástupců nevymřela. Kristus i nadále viditelným způsobem je se svou Církví a

bude s ní, až do skonání světa. Ani brány pekelné nepřemohou ani Církev, ani papežství, tím méně je přemohou ty krátké bouře, jež se snesou nad našimi hlavami - a pominou, jako pominul Diklecián, Attila, Napoleon, Hitler. 262 papežů se vystřídalo za 2.000 let na římském stolci; každý z nich měl jiný svůj charakter, měl jiné lidské vlastnosti, jeden se lišil od druhého, a někdy mnoho. Byli i nehodní papežové, kteří málo v sobě odráželi Kristovu svatost. A přece všichni tito papežové měli jedno společné: byli Kristovými zástupci, byli učiteli Církve, a proto zasluhují naší úcty. Je zajímavé, i nekatoličtí dějepisci se shodují v tom, že ani ti nehodní papežové nepobloudili ve věcech víry a mravů. Kristus sám se o to postaral, a nebojme se, on se o to stará i dnes, aby papežové nepobloudili. My můžeme se zmýlit, on ne! Všichni budeme alespoň v duchu přítomni v úterý v bazilice sv. Petra. Spolu s kardinály, biskupy a ostatními asistujícími osobami v duchu poklekneme před svatým Otcem Janem XXIII. dnešním naším Kristovým zástupcem. Slibujeme mu naprostou věrnost a poslušnost, bez vytáček a rozlišování, zda mluví o otázkách prý politických a věroučných. Je to sladký Kristus na zemi. Kdo slyší papeže, slyší Krista. Neposlušnost papeže je neposlušnost samého Krista.

*(Učiní vše pro vznik v. či - vytvořit ovnu svato hrdlo sv. Jana
Vlastnosti sv. Jana - v. či v. či)*

Bože, Jana XXIII. žehnej nám a zachovej! I nám Čechům ho pane zachovej!

V úterý 4. listopadu se bude konat v bazilice sv. Petra na jejím vnějším balkonu slavnost papežské korunovace. Budou přítomnou všechny 20 kardinálů, mnoho biskupů z celého světa. Řada států, které mají normální diplomatické styky se Svatou stolicí, pošle mimořádné mise, aby je zastupovaly při tomto posledním aktu papežské volby a vstupu nového papeže na Petruv stolec. Slavnost začne o půl deváté ráno, a od půl desáté již bude vysílat její průběh vatikánská rozhlasová stanice přímým přenosem: z basiliky i ze svatopetrského náměstí. K vat. rozhlasu se připojí mnoho rozhlasových stanic ze západ. Evropy, sever. Ameriky a jižní. Část slavnosti bude vysílána též televizními stanicemi celé Západ. Evropy. Jiné rozhlasové stanice přijmou zvukové záběry z korunovace. Pro naše posluchače, kteří snad budou slavnost sledovat u svých přijímačů, připravili jsme krátký popis této jedinečné slavnosti v dějinách jedné generace.

Publikaci Cr.

Port. si vst. uprav a pos nazvou o městskopříjatele volbí.

Z dalších ~~telegramů~~^{blahopřejných}, které došly do Vatikánu, jmenujeme dnes telegram
anglikánského arcibiskupa z Canterbury Dr Fishera, ~~presidenta~~^{H.H.} libanonské
republiky gen. Fuada Chehaba a ~~predsedy~~^{Un.} výkonného výboru organizace Spoj.
národů pro vědu kulturu a výchovu UNESCO, ~~pana~~^{Dra.} Raabiho, rodem Iránce.
Dr Raabi ~~vzpomněl~~^{vinnel} nového ~~papeže~~^{papeži} při zahájení 52. zasedání v Paříži, a při-
pomněl, že Mons. Roncalli byl prvním pozorovatelem svaté Stolice při
UNESCO. na 236

Hesychij v. puer) *per* *per*: "obedientia et per - tollerat a pby". *Prat* *sum*
si respondeo ve *to* *pby*: des *stutus* = des *curia*. *Nobis* *in* *stutus* *in*
noli *je* *bunash'* *Cur*, *stutus* *in* *the* *apostol* *mi* - *des* *to* *Prat* *and* *Pracall*.
per *stutus* *rehol* *mi* 2 *stutus* *lili* *aysh)*
orletur *takni* *pendri* ↑

3/11 Dnešní nejpravděpodobnější
Papež je zástupce Kristův. Proto musí pokračovat v tom, co činil na zemi Kristus. Musí učit a trpět.

Ukřižování Petra, mučednictví prvních papežů: Lina Kleta, Klemanta, Marcella, vyhnání řehoře VII. a Pia IX., poliček, který Nogaret dal Bonifáci VIII., věznění Pia VII. nespravedlivé a lživé útoky na Pia XII. - to jsou viditelné úseky Kristova utrpení a křížové cesty, jež pokračují v Kristových zástupcích. Zradby, odpady, desrce a odluky, schismata a úpadky, revoluce a války - to všechno jsou kopí, jež jsou vržena proti boku Petrových nástupců.

Papež který netrpí a není pronásledován, to by nebyl pravý papež.

X Papež je zástupce Kristův. Je tedy soudce majetných a mocných, je obráncem chudých a neštastných. Sám Král králů mu dal plnou moc, a nikdo s větším právem nenapomíná vládce států a vůdce národů. - Je nejvyšším veleknězem Boha, jenž se stal člověkem z lásky k lidem; nikdo nemůže lépe těšit skleněné, plnit radostí ~~plácicí~~, kojit ~~veztý~~ příčené, sytit ty, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, činit prvními ty, které svět má za poslední. - Velké uvádět na pravou míru a bránit nízké, to nutně nese s sebou nenávist mnohých. - Papež, který nemá nepřátele, to by nebyl ~~zprav~~ pravý papež.

X Papež je zástupce Kristuův. I v papeži tedy musí být jakoby dvě přirozenosti: obě lidské, protože papež je a zůstává člověkem. První přirozenost představuje člověka, ~~vystaveného~~ bídám a slabostem lidským: je syn lidí, který dnes žije a zítra snad umře, je slabý tvor ve srovnání s nekonečným Stvořitelem. Ta druhá přirozenost je ta, kterou Duch svatý inspiruje a kterou provází od dne jejího zvolení k nadlidskému úkolu: je to člověk povýšený svou důstojností být prostředníkem mezi plány Božími a modlitbami lidí. S jedné strany papež není než člověk mezi lidmi, s druhé strany stojí výše než kdokoliv z nás: je tlumočník a zástupce Druhé božské osoby. Papež proto má vidět svého bratra v posledním žebrákově, ale musí si být vědom, že stojí výš než ten největší císař země. - Papež který zapomíná na svou malost, není pravý papež. Papež který si není vědom své velikosti není pravý papež.

X Papež je Kristův zástupce, a proto i v rámci dějinného rádu je účasten Kristovy věčnosti. - Papež je jediným současníkem římského císařství, který je přežil. Viděl povstat a zaniknout východní císařství. Viděl se zrodit a umřít svatou římskou říši středověku. Viděl velikost a úpadek španělské a

a francouzské hegemonie. Viděl, jak islam a později reforma propukly a pak ztrácely na své síle. Byl svědkem všech revolucí a restaurací, všech katastrof a všech obnov. Náboženské hlavy světa, mohamedánští kalifové a tibetští dalajlamové, o patriarchách a primasech odložených církví ani nemluvě, přišli po něm. Mnozí už zmizeli, [jiných moc] dohasíná. Jestliže v Božích očích 1000 let je sotva jeden den, pak očím papeže 100 let by mělo být jako jeden rok. - Papež, který se stará více o dnešek než o celé dějiny není pravý papež.

(pravý)

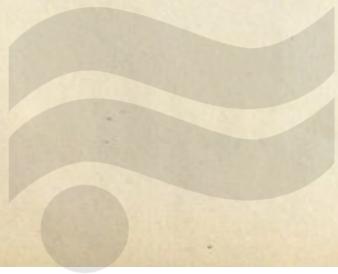
Papež je Kristův zástupce. Kristus je láska, ale jeho láska bere na sebe nejednou tvorost hrozby a rány, protože je to dokonalá láska. Kristus Pán mluvil nejen proti farizeům, služebníkům litery, a proti obchodníkům, kteří sloužili jen mamonu, nýbrž dokonce i proti svým blízkým a proti těm, kdo s ním žili. Dokonce petrovi, svému nastávajícímu nástupci vytkl, že je mu pokušitelem, nepřítelem, Satanem/Mt 16,23, MK 8,33/.

Láska papeže k jeho duchovním dítkám nesmí se vyhnout ani spravedlivé výtce a hněvu. Záchrana křesťanství mu káže, aby byl přísný, a to i vůči těm, kdo mu jsou nejnudnější a nejdražší. - Papež, který se neodvažuje odsoudit není pravý papež.

Papež je Kristův zástupce. Je jeho povinností vykupovat, osvobozovat a navrhovat lidské schopnosti. - Má obětovat veškeru svou sílu, veškeru svou duši - a kdyby bylo třeba i život, aby osvobodil lidi od dábelských blázných světalek, od pokušení k pýše, od teroru moderních leviatanů, od zloby lži, od podvodů sofistiky, od čarů falešných mesiášů, od neviditelných, ale strašných léček filištanů a farizeů. - Papež, který nechce být vykupitelem není pravý papež.

Napřímo jednou k tomu de komunice ředitele Jana XXII.

činil jde u nějakého člověka :
hebrej

ústav pro studium
totalitních režimů

⑥ 57. ročník. miní bude již dvanáctý starší prez. konference poslanců
Kongresu
~~Kongresu~~
Januář XXIII. Brusel hostuje i římské, kteří nyní mají přesídleny
dilekt. styl. Vatikánu, jehož prez. stát, nezávislé, Kanada,
Ceylon, jihovýchodní Korea, jihovýchodní Vietnam, Jordánsko, Izrael,
Nový Zéland, Irsko. Oficiální delegace pochází z mnoha různých
místních orgánů, Evropské hospodářské společnosti, Evropské
Rady pro vědu a vzdělání, Ev. společnosti pro atomovou energii;
Organizace společného výroby, Órg. pro výživu a zemědělství FAO.
Komise lidového poh. členského představitele evropského lidu a slavnostní
rodnin, kteří věští významnou výzvu.

⑦ Tak jíme opět uvedené ~~poslance~~ stanovisko lidu vysíláme svým
průběhem poskytnutím novinám z hlediska a počtu slavnostní
komunikační sítě mezi všechny země světa a počet slavnostní
komunikační sítě mezi všechny země světa. Systém svat. mali. stanoví
lidové orgány. ~~stanovit~~ ^{11. dubna} svat. mali. stanoví zákon. Evropský a světový
jednotlivé země světa se slavnostně vzdělají. ^(dnešního dne) Stanovit
Vladimír lidové orgány těží televizi ~~televizor~~ ^{14. října} jehož Evropský

Fondy půjčí se slavnostní lidové závěrečné vol. letos všechny země světa.
Operace: v. rozh. stanovit výšku od 1/2 do 10 milib. zlat. na každou komunikační.

Vlastivenské lázně

① Dnešní vat. den 9. I. O.R. povídáme o výstavě vědomí fotografie.
v. rozh. Januář XXIII. a latinské blechování dom. Baccalář:
"Jeho průběh"

Januář XXIII. a den, v němž je oddaný římský konzul, vypravují se
~~ministr~~ ^{minister} Bohuslav, říši a městu; včetně města, římského císaře římského
a římského orgánu a římského římského orgánu, aby
aby zdejší reprezentace měla právo vzdělání a otevřit městu průběhem
rozhovoru; myslí jí, aby vzdělání mělo možnost učení občanství
hov. ~~Jen vzdělání~~ ^{rozhovor}, jenž dle výzvy městu římskému.
Tak nastane

4. květena 1958; pořízení římského "Urolia", dementované
ne mali. prez. v. rozh. římského hl. měststva.

(x) 1

Bylo někdejším domem
v roce 1888. počínaje 23. říjnem

Reste dle výše uvedených věcí den. Přinášejí měsíční církevní
stříbrnou minci vid. klenovu matici mimořádného stavu. Dynastie Petrov
rozstupuje výjde do 16. Když ji stál mohutný přítonec ve m' Církvi.
Vitální matici ^{královu}, modlitbu a žehnání a spolu s klenou. Před
rozhodnutím o svatosti, když mne vlastnilo jeho vlastnictví a mne ^{zobec} m' vlastnilo.
Hled jsem, adolescenti a dospívající. Brno, Janu XXIII. Žebný měsíční
a věčnosti.

Třídují pop. konverce písací o $\frac{1}{2}$ P mince. Sv. Ondřej XXIV.
restauroval a vst. pohřebi do původního půdorysu. W. Petru, až tam
přijde hledat dospívajícího biskupa. Ne to sl. původního ^{značky} biskupa,
přesně, gen. vzdává a tím rozprší vlast. konverce i matici do dospívajících.

32. 30' Konverce měsíční sv. Ondřej XXIII. :

34. Mno Tyž je v Petru - všechny dnes Církve
Collegii mohutnosti ^{zdejší} N. S. Janu XXIV. měsíční období zdejšího biskupa
w. Petru, až přijde hledat dospívajícího biskupa a opatovi. Zdejší w
se konverce mohutnosti lit. hledající Tereziu, w. Ondřej m' odhalí v
románské le mezi w. Janou a maticí původní, a pak obdarov
mád kněžeb w. Petru. 3* je původní festivál. Jeden z mohutných
popřípadě dnešek a případně mohutný slavnost: Petru konverce, sic
transit gloria mundi: Ondřej Petru, tak původní období svává svává.
Při mohutnosti pohřebi zde konverce m' mohutnosti svého Terezie, že
vzdávají se svého a svého mohutnosti Když půdorys mohutnosti

Přináší měsíční období a vzdávání. Jde w. Ondřej původní slavnost
popřípadě svého mohutnosti. Vzdávají se svého mohutnosti konverce:
tedy se pí. kněz pro svou mohutnost mohutnosti, aby tří knězů m' v
biskupi se mohutnost mohutnosti 3 mohutnosti. Vysvětly m' mohutnosti
mohutnosti a mohutnosti pro jeho odpovídající mohutnosti.

První epistolou svat. Jiřího se modlit k božímu úctě blízkosti z
božího v. Petru litanií k matce: "Te pepeš. Kdo vyslal vás následovní"
"Voduj je nás" kdy odpovídá: "Kdo vás vede - vede vás mne".

Epištola i evangelii - Ne mohu říct, ne jmenuji ji Jan xxiii.
^(letitie i)
je klavonu celi' Cz, říčané i myšlené. *2

Při prodejní se nebyl veden do všechny tedy řeči: když základ
restoroval mezi nás, a to v rukou mstře pětice Pana xxiii.

36/30

(*)

(Mn. křesťan: Petrus: modlite se mi o m. Pán: píšte k m. Tvoří, píšte proti křesťanům
Tito v. Pana xxiii. Při projevování v. m. mohou říct: křesťanům hrdinu, dleto 2 vlasti
křesťan a hrdina. Oba tito křesťanové říkají: křesťan a hrdina říkají v. m. Pán.
Mn. v. křesťan žádávají modlitbu a c. pro křesťanům v. m. Pán.

38

Změna na řadě průvod ~~píšte k m.~~ a z hlediska významu vás
vaháváme řeči se možně většinou, když čítáme ne méně
přes hlediskem. Hledáme se tam už tímto, ab píšeli něco
lepsiho, a ab bylo možno, jak mne nejdříve řekl. Vložit na klam
křesťan, řečeném trošku hromu:

38/30

(*)

"Připomíti tiám osobnostem tří mormonů, a víc, že jsi Pán
vládce a králi, nášm uči Ježíš, až jsi zastupen všech
křesťanů J. K. a Ježíšovi řek a slava na všechny vás. Anež
božskou třínu, v. m. Pán xxiii. modlitbou slavní ap. P. K. M. i
všichni křesťanové.
Orbi. V. Připomíti říkám, na holenou; ~~modlitbu~~ ^{foto} deklarujeme Bohu, že nám del
národa řečení, ab bylo něčim, a nás všechny nemugou dříve, tam
kde je pravý mysl národa řečta. Želáme v. m. Pán xxiii.
^{nam nás}

40/1

ústav pro studium
totalitních režimů

421 Stolnice Rímské i císaře n mohoucí. Odchování státní. Nebo v ^{státní}
umírácích u W. Na jese XXIII., když již mohl. Církev zde dle -
a poloviny už měla svého biskupa. Třetí poništěná, neexistuje
zde dle: byl poništěnem Kuz., ale ještě ova biskupem těžký i na.
Přistoupil do říše poč. Č. 845-1st-²-³ - poput: Až tedy pokud
je možné. Tažení svali až do konci měsíce: ...

Phys. inst. reporter fol. 11. same known w. the June XIII.

卷之三

Bonī fīre xxiil. 7c 5.

S. J. X 5

- 1 * Vat. les. rozhlede ob slavnosti hran. 23.000 lidí se v něm účastnilo, a tří
dny po svátku: ~~Nedělní očekávaný svátek~~ Na anténu mluví byz
dnešní deník ~~a d~~ les. uvedeného.

Dobojec (5) míruvajícího svátku svátek a jen' a několika měsíců. nejdřív,
dalej požehnání papeži a kardinálů. 11. srpna zdejší papež Vatikánu vystav
řečenou jimi až do konce svého života. ~~a~~ a když už je. zde
přináší řečenou svátek a prohlásil vlastní.

2 * Po evangeliu sv. Jana poslal lehcejšího Řečanů. ~~Papežem~~ ^{Vatikánu} ~~je~~ poslal k řeckým
členům byt patřícím: Pařížskému městu řečenou přesnou o tom, že ho papež říká v Křesť
vinnici, abě tří nejdřív mluvit a hledat by ho s blízkou.

.. zprávy z Vatikánu a dozvuky včerejší slavnosti papežské korunovace.

Svatý Otec Jan XXIII. přijal ve zvl. audienci členy mimořádných misí, kteří jménem svých vlád a organizací byli přítomni slavné korunovaci. K přítomným sv. Otec pronesl krátkou francouzskou alocuci; nejdříve jim osobně i ^{představite} jejich států děkoval za jejich pozornost, že chtěli být přítomni včerejší slavnosti "Liturgická slavnost", kterém jste ^{u nás} ~~byli~~ přítomni, obnovuje staleté obřady a tak dojemným způsobem ^{připomínka} využívá dlouhou tradici Církve a jejich dějiny tak úzce s spojené s vašimi zeměmi. Vaše přítomnost při této slavnosti nám dále byla živým znamením srdečních a plodných vztahů, které apoštolská stolice udržuje dnes jako je udržovala v minulosti s tolika zeměmi, jež si přejí, aby u nich a k jejich dobru se rozvíjely nejvyšší duchovní hodnoty. Děkujeme Bohu, že nám doprál už na začátku našeho pontifikátu tak velký důvod k důvěře v dobré styky s vašimi zeměmi." Svatý Otec dále vyjádřil své přání, aby mezi národy nastal a se udržel spravedlivý a bratrský mír; sv. Otec zde připomněl osoby svého předchůdce Pia XII., který po téměř 20 let kreslil před očima lidí ideál pokojného řádu mezi národy, který vytrvale usiloval, aby nastol tento mír mezi národy a tak ze sebe učinil neohroženého obránce posvátných práv jednotlivců i národů. Jediným přáním i jeho, Jana XXIII je, aby ve světě se šířila a mohutněla velká věc míru, spravedlnosti a té pravé svobody.

Závěrem audience Jan XXIII. osobně pozdravil všechny členy mimořádných misí a všem udělil své apoštolské požehnání.

Obřad korunovace, ^{poz} začal o půl deváté ráno- Sv. otec v předsíni basiliky přijal hold kapituly basiliky sv. Petra, a pak uprostřed průvodu, který se konal podle papežského ceremoniálu v té nejslavnější formě, (byl nesen na sedia gestatoria do basiliky) Mezitím Pap. pěvecký sbor Cappella Sistina zpíval Perosiho Tu es Petrus. Po krátké modlitbě řed Nejsv. svátostí sv. Otec v kapl sv. Řehoře přijal hold kardinálů, biskupů a opatů. Mezitím co kanovníci spolu s benediktiny od sv. Anselma zpívali liturgické hodinky, Terci, sv. Otec a kardinálové se oděli v liturgická roucha ke slavné papežské mši svaté.

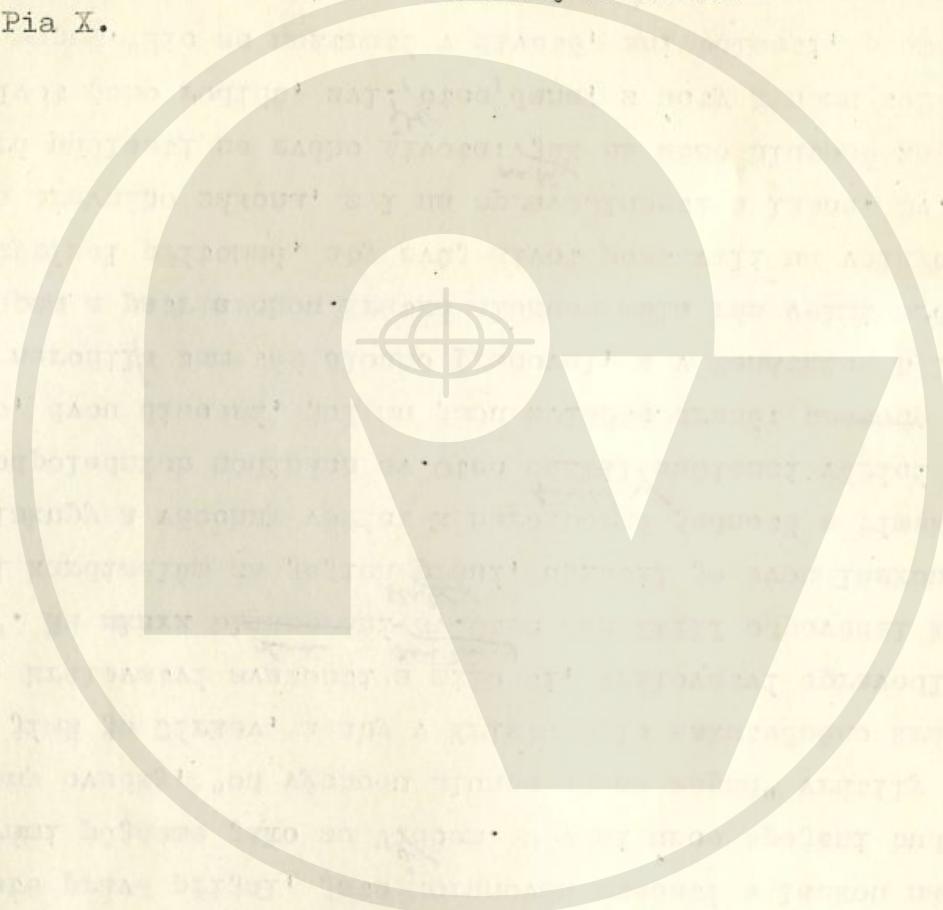
Znovu se seřadil průvod, tentokrát k papežskému oltáři. Cestou třikrát jeden z prelatů poklekl před sv. Otcem, zapálil kus koudele a při tom říkal slova: Pater Sancte sic transit gloria mundi:aby naznačil, že vešekera ta sláva platí Kristu, jehož papež představuje. Při mši svaté před epištolou se kard. jáh hen ~~nos~~ predmodlíval litanie ke svatým; zpěváci odpovídali: Tu illum a vlnne

Tomek, in

Epištola i evangelium byly čteny latinsky a pak též řecky, na znamení, že sv.Otec je hlavou celé Církve, západní i východní. Po mši svaté se celý průvod odebral do sálu delle Benedizioni. Na jeho balkonu, který ústí na svatopetrské náměstí nejstarší kard. jáhen vložil sv.Otci na hlavu tiaru, papežskou korunu s trojím lemováním. Ríkal při tom slova:"Přijmi tiáru, ozdobenou třemi korunami, a věz, že jsi Otcem vládců a králů, pánum celé země, že jsi zástupcem Našeho spasitele Ježíše Krista, jemuž budiž čest a sláva na věčné věky Amen." Ozdoben tiarou sv.Otec Jan XXIII pak udělil vše přítomným, jichž bylo na 300.000 (své apostolské požehnání;

Hned po skončení obřadů papežské korunovace sv.Otec přijal blahopřání kardinálského sboru.Jménem všech promluvil děkan kard.Evžen Tisserant.Prvil m.j "Ať vás, svatý Otče, neleká nesmírná tíže vznešeného a odpovědného úřadu, k němuž jste byl povolán z vnuknutí Ducha svatého.Nikdy vám nebude scházet naše každodenní vytrvalá a láskyplná spolupráce.Pdoboně vás budou den co den provázet vroucí modlitby věřících. V tento okamžik více než zlatou korunou, kterou jste právě přijal, jste korunován radostí a láskou nás všech, svatý Otče.Za vámi půjdeme jačo za Vůdcem. S vámi úzce spojeni budeme pracovat, aby všechny ovečky, "od východu slunce až na západ" vrátily se do jediného ovčince, jímž je Církev, a aby v Kristu bylo uskutečněno království "pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoj". Na xlixx blahopřání sv.Otec Jan XXIII odpověděl krátce latinsky: poděkoval kardinálům za jejich přání, ujistil je svou láskou ~~h~~ nim a vyzýval je, biskupy a všechny věřící k nerozborné jednotě s římským stolcem.— Ještě v odpoledních hodinách sv.Otec udělil ~~víral~~ audienci věřící z dicesí Benáteč a Bergamo, dvou diecesí, jež mu jsou zvláště drahé: protože v bergamské diecesi se narodila tam též dlouho pracoval, a v Benátkách byl naposled arcibiskupem a patriarchou.Krátká alokuce měla ráz velmi srdečný a otcovský sv.Otec vybízel přítomné, aby svůj život postavili na velkých zásadách svaté víry a mravního zákona, zvl na spravedlnosti a lásce. Sv.Otec vzpomněl na některé události ze svého života:^{na h} Jak na něho hluboce zapůsobil věřící život jeho rodičů, zvl. ^{na h} otce, Jana; z úety k němu též přijal jméno Jan jako papež."Nic se neztratí v životě, ani bolesti, protože není slzy, není vzdechu, který by neměl svůj smysl a nebyl zaznamenán u Boha.Audience byla tak srdečná, že sv.Otec musel sám žádat věřící, aby mu dovolili vrátit se k práci,která ho čeká jako papeže. ✓.

věřící Benátek darovali sv.Otcu drahocennou schránku s obrazem P.Marie
Nikopejské uprostřed a s obrazem sv. Marka, svatého Vavřince Justini
ani a sv.Pia X.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Korunovaci papeže Jana XXIII. věnoval svůj úvodník přední americký deník New York Herald Tribune. "Od ne paměti byla kladena na hlavu panovníků koruna, tak aby se naznačilo, že se liší od jiných. Některé koruny byly z květin, jiné z papíru, jiné ze železa, jiné ze stříbra a jiné konečně ze zlata. Jen jedna koruna byla z trní: ta byla vložena na hlavu Ježíše Krista na znamení výsměchu pro jeho nadzemské království. Tato koruna jak věří miliony katalíků je údělem papže, protože zastupuje Ježíše Krista na zemi. A vskutku, trnovou korunu neslo mnoho katolických biskupů a papežů, a nosí ji i dnes," pokračuje New Y.H.Tribune ve svém článku ke korunovaci papeže Jana XXIII. a pak připomíná utrpení kardinálů a biskupů za nacismu a za dnešního komunismu." Ne náhodou nepřátelé pravé lidské svobody berou za cíl své nenávisti osoby, které hlásají Kristovo království. Ti kdo šíří a kdo jdou za falešným evangeliem revoluce, která právě osvobodí člověka a dá mu pozemský ráj, pochopili že takové evangelium vede jen k otroctví a k násilí. Avšak to co Kristus hlásal na Olivové hoře, to zůstává dnes a zůstane navždy největší revoluci dějin. - U vědomí živé a věčně platné pravdivosti této pravdy, kterou dnes představuje papež Jan XXIII. člověk dobrrosrdečný, veselý a prostý, - lidé dobré vůle všech vyznání ~~xx mon~~ svorně překl, aby za svého pontifikátu uzřel, jak ~~ateisté~~^{dusem} nalézají cestu k lásce a k bratrství, jak jim učil Jezus Kristus," končí New York Herald Tribune svůj článek k papežské korunovaci.

Veškeren římský tisk věnuje dnes své první stránky relacím o včerejší korunovaci sv.Otce Jana XXIII. Listy poukazují na několik drobných událostí při slavnosti: na př. na usebranost, s níž sv.Otec vykonal obřady ~~dojetí~~^{a ne} jeho nejbližších příbuzných: tří bratří a jedné sestry, kteří ~~zíjí~~^{jsou} na otcovském statku v Sotto il Monte v sev. Itálii. Při slavnosti, píší deníky, byl zastoupen celý svět, s výjimkou východního komunistického bloku. 58 států a 6 mezinárodních organizací poslalo mimořádné mise k slavnosti, ~~též země~~^{tež země}, které nemají pravidelných diplomatických styků se svatou Stolicí, jako na př- Austrálii Ceylon, Israel, Jordánsko, ~~Korea~~^{kanada}, Malajska, Nový Zéland, Spojené státy severoamerické, Sudan, Švýcarsko, Turecko a Vietnam. Z mezinárodních organizací byly zastoupeny OSN, Org. pro výživu a zemědělství FAO, Mezinárodní úřad práce, a Evropská společenství hospodářské, pro atomovou energii a pro uhlí a ocel. Rozhlasové stanice 18 zemí západní Evropy a ~~Ameriky~~^{obou Ameriky} vysíaly přímým přenosem celý průběh ~~pap. mše svaté~~^{pap. mše svaté} v bazilice i korunovace na vnějším

balkonu v průčelí svatopetrského náměstí. Další stanice vysílaly zvukové záběry a reportáže v pozdějších hodinách. Zvláštní tryskové letadlo odvezlo film o první půli slavnosti ^{v neděli večer} z Londýna do Nového Yorku, takže američtí diváci televise už večer viděli na svých obrazovkách průběh slavnosti. Můžeme tedy říci, že celý svět s napětím a s úctou sledoval včerejší korunovaci nového papeže, ^{a to} i v zemích, kde katolíci jsou menšinou, na př. v Anglii a ve skandinávských zemích. Tím dali důkaz že si váží jak osoby sv. Otce tak i díla, které katolická Církev vykonává pro dobro všech lidí. Mlčení a ignorování slavných dnů katolické Církve v komunistických zemích je tedy zastírání skutečnosti a usvědčuje je jen z bezdůvodné a zaslepené a zaslepující nenávisti.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Svatý Otec Jan XXIII. přijal dnes ve čtvrtek dopoledne žurnalisty z celého světa, kteří byli posláni svými ~~listy~~^{redakcemi} a tiskovými kancelářemi do Říma jako zvláštní dopisovatelé pro zdejší velké události posledních týdnů: pohřeb Pia XII a volbu a korunovaci nového papeže. Svatý Otec pronesl k žurnalistům krátkou francouzskou allokuci: hlavní zásadou žurnalisty má být sloužit pravdě. Jan XXIII. se pak dotkl různých řečí a dohadů, které se objevily v tisku o průběhu konklave: "s velkou dovedností žurnalisté hleděli odhalit tajemství konklave, ale z toho co napsali dlužno uzavřít, že tajemství konklave je větší než dovednost žurnalistů." Ostatně, končil sv.Otec, můžete psát mnoho věcí: všechny dokumenty o volbě zmizely v kouři nad Sixtinskou kaplí..." Závěrem sv.Otec vyzýval žurnalisty, aby si byli vědomi hlavní odpovědnosti papeže: nechce být ani diplomatem ani politikem ale především do organ pastýřem, jenž se musí starat o rozšíření a obranu pravdy a dobra ve světě. Žurnalisté poděkovali sv.Otci za jeho prostá srdečná slova dlouho trvajícím potleskem. Na audienci jich přišlo na 500.

Státní prosekretář Mons. Mardini uspořádal recepci na počest mimořádných zahraničních misí, které přijely do Vatikánu, aby zastupovaly své země při úterní korunovaci sv.Otce Jana XXIII. Recepce se zúčastnilo na 400 osob; vzácné hosty pozdravili též kard. Tisserant, Aloisi Masella, Tedeschini a Canali a ostatní vysoké vatikánské osobnosti.

Rada kardinálů už opustilo Řím, aby se vrátili do svých sídel. Včera odjeli američtí kard. Spellman a McIntyre, australský Norman Theodor Gilroy, boloňský kard. Lercaro a palernský kard. Rufini. Někteří z kardinálů ještě před odjezdem si vyžádali krátkou audienci u sv.Otce.

V Paříži byl zahájen táden kat.intelektuálů na heslo "Křesťanské svědomí a nacionalismus". Zahajovací zasedání se konalo v Městském domě a bylo mu přítomno na 800 osob. Pozdravný list z Říma poslal arc.kard.Feltin. "Církev hájí pravé lidské hodnoty nationalismu, ale též uznává právo koloniálních národů na spravedlivou a postupnou politickou svobodu. Církev odsuzuje jen výstřelky, které chtějí zbožňovat národ na úkor svobody jednotlivce." Na téma sjezdu o nationalismu včerejška a dneška promluvili tři odborníci v dějinách prof. na Sorboně Victor Lapié, prof. na Institutu pro politické vědy v Paříži René Remond a děkan fakulty písemnické, který je též předsedou Střediska franc.kat.intelektuálů Olivier Lacombe. Současně s týdnem franc.kat.int. budou uspořádány dva debatní večery: "světovou civilizaci a Nationalismus a kom-ue

Dnes jsme pro vás připravili druhou část komentáře: Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu. *Nejvíc mohu říct plněm*

Draží důstojní pánové, už je to měsíc, co jsme vám podali první část komentáře P. Augustina Bey, z římského papežského biblického ústavu o známém výroku Páně: Dávejte, co je císařovo, císaři a co je Božího, Bohu. Ale teprve dnes vám můžeme podat druhou část Beova výkladu.

V první části komentáře jsme víděli, že z celé souvislosti je jasné, že Pán Ježíš se staví proti tehdy rozšířenému názoru stoupenců Judy Galilejského. Podle nich platit daně Římanům znamenalo dopouštět se zradы na theokratické ústavě israelské. Proto je nedovolené a nemravné. Kristus svou odpověď ukazuje, že platit daně není jen dovoleno, nýbrž že to je povinnost. Připomíná však, že přitom nesmějí být zanedbávány povinnosti vůči Bohu. Bůh je pánum i státu. Chtěl však Kristus touto odpovědí řešit alespoň náznakově problém poměru Církve a státu? Na to chce odpovědět tato druhá část Beova komentáře.

Co mínil Kristus Pán, když k odpovědi na dělaz učedníků farizeů a herodiánů připojil slova: Dávejte Bohu, co je Božího! Jistě chtěl tak naznačit, že není nejhlavnejší v lidském životě starat se o záležitosti světské. Na prvním místě zůstanou vždycky povinnosti k Bohu. Chtěl však tak ještě přesněji vymezit vztah mezi povinnostmi ke státu a mezi povinnostmi k Bohu? Můžeme říci, že tu je alespoň v zárodku řešen poměr mezi Církví a státem?

Těžko by se to dalo dokázat. Kristus mluví o dvou sférách pravomoci. Ale přívrženci státního laicismu neprávem z jeho slov vyvozuje, že tyto dvě sféry pravomoci jsou zcela od sebe oddělené a že stát je v oboru své pravomoci absolutně nezávislý a to i vzhledem k povinnostem k Bohu. To může tvrdit jen ten, kdo vytrhne tato Kristova slova ze souvislosti jeho učení a výkladu, který později souhlasně podávají apoštоловé a učedníci Kristovi. Zamyslíme-li se však nad odpověď Pána Ježíše a máme-li před očima jeho příklad a ostatní jeho učení, nemůžeme být ani chvíli na pochybnostech: Kristus sice jasně rozlišuje dvě pravomoci, ale neodděluje je docela. Naopak spojuje je vyším nadřaděným principem – totiž nutnosti konat ve všem Boží vůli.

Když Kristus stojí před soudním tribunálem Pilátovým, nepopírá pravomoc římského vladaře, ale prohlašuje energicky, že tuto pravomoc mu dal Bůh. Vladař musí Bohu kládat počet z toho, jak jí užíval. Tedy i římský stát musí dávat Bohu, co je Božího. Tomuto všeobecnému zákonu tak často zdůrazňovanému Ježíšem, se nemůže nikdo vyhnout, ani stát! Proto stát nemůže nikdy žádat od svých občanů vůči k tomu, že...

proti vůli Boží. Když Herodes chtěl zakázat Ježíšovi působit v Galileji, jak o tom referuje sv. Lukáš ve 13. kspitole svého evangelia/verš 31-33/, Ježíš mu vzlazuje, že půjde dál svou cestou, jak mu ji určil jeho nebeský Otec. Ve skutečnosti tedy sféra Césarova tj. sféra státní moci a sféra Boží nejsou na sobě nezávislé. Moc státní závisí na moci Boží. Každý jiný názor je v rozporu s Kristovým učením, a proto státní laicismus se nemůže odvolávat na tento výrok Krista Pána.

V těchto slovech Páně je už v zárodku další vývoj řešení otázky o pravomoci státu, jak se převí v konkrétních a často spletitějších případech, které musí řešit Kristovi učedníci. Petrovo skovo k židovskému synedriu /nejvyšší⁴⁹ mít náboženské autoritě v Izraeli/: "Sluší více poslouchat Boha nežli lidi/Skutky 5,29/, platí i vzhledem k moci světské. Svatý Pavel v listě Římanům, psaném roku 58 po Kristu - tedy asi 4 roky od nastoupení Nerona na trůn Césarů - vysvětluje podrobněji poměr křesťanů ke státní moci. Přečtěte si začátek 13. kapitoly až ke slovům, kterým uzavírá své vývody: "Dávejte každému, co mu patří, komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu úctu, tomu úctu, komu čest, tomu čest". A na začátku praví: "Každý se má podrobit vrchnosti, která vládne. Vždyť není vlády, která by nepocházela od Boha."

Je tu totéž učení jako u Pána Ježíše. Svatý Pavel tu nevpašoval do křesťanství ideu Filonova, jak by někteří chtěli namluvit/na příklad: Poerster knize Religion in Geschichte und Gegenwart, V., 730/. Pavel tu jen šířeji a konkrétněji vykládá myšlenku Mistrovu a závěrečná slova, která jsme citovali nejsou než rozvedením jeho slov:Dávejte císařovně, co je císařovo a co je Božího, Bohu. - Témaž učí i sv. Petr v prvním svém listu /2,13-16/. A na tomto názoru se nic nemění ani po krutém pronásledování Nerónově a Domiciánově, jak o tom svědčí první list sv.apeče Klementa, učedníka apoštolů. Někteří by chtěli proti tomu uvést sv. Jana a jeho Zjevení. Mluví totiž v 13. kapitole o šelmě, která dostala moc od draka , tj. od ďábla, aby vedla válku proti křesťanům. Většina katolických exegétů nevidí v šelmě římské imperium jako takové, nýbrž pokud počaduje kult císařů a žádá odpad od Boha, a v tom jistě nemůže žádat poslušnost od svých občahů. Tedy i tato kniha Nového zákona je ilustrací Kristovy zásady:Dávejte co je císařovo, císaři a co je Božího, Bohu. -

Ale po všech těchto výkladech nemůžeme v Kristově odpovědi vidět řešení otázku o poměru mezi Církví a státem, ani v nejménim náznaku. Když Kristus Pán odpovídal na úslovnou otázku o placení daně, tehdy jeho Církev neexistovala jako ustavený organismus. Kristus mluví jen o prá-

vech Božích, nikoliv o právech Církve. Práva Boží se však plně nekryjí s právy Církve, která zastupuje určitým způsobem Boha na zemi. Mimoto nesmíme zapomenout, že Církev působila a působí v poměrech naprosto rozdílných. Z dějin víme, že se někdy musela zabývat i čistě hmotními zájmy svých věřících, nikoliv z nějakého theokracismu, nýbrž prostě z nutnosti, poněvadž tím nebyla žádná jiná pravomoc, jako např. za barbar-ských nájezdů po rozpadnutí římského imperia. A i dnes žije Církev v různých státech a v různých světadílech naprosto různě. Není možno tuto mnohotvárnou situaci vyjádřit stručnou a jednoduchou formulí. Nejvýš můžeme říci, že Kristus vyslovil tu zásadu, která musí řídit i vztahy mezi Církví a státem.

Mluvil o tom letos 23. března i papež Pius XII. v jedné alocuci: řekl. Nikdo nemusí mít strach, že křesťanství chce brát Césarovi, co mu patří. Jako by dávat císařovi, co mu náleží, nebylo přikázáno od samého Krista. Jako by oprávněný a zdravý laicismus nebyl jedním ze zásad katolické nauky. Jako by v Církvi nebyla tradiční snaha přesně rozlišovat obě pravomoci a podle správných zásad uvádět je v souladu. Jako by se nejsilněji neprojevilo v dějinách směšování posvátného a světského, právě tenkrát, když se část věřících oddělila od Církve?"

Dějiny ukazují, že tam kde se jednalo podle těchto zdravých zásad, tam se občanský život národů rozvíjel v klidu a míru a Církev se mohla pokojně věnovat svému vznešenému duchovnímu poslání a tak zároveň pomáhat k hmotnému blahobytu svých věřících.

Podali jsme vám druhou část komentáře P. Augustina Bey o Kristových slovech: Dávejte co je císařovo císaři a co je Božího Bohu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Poslechněte si dnes zprávy z katolického světa a pak několik aktualit o volbě papeže.

Když jsme vám před 10 dny sdělovali, že Církev má nového papeže, řekli jsme též, jaké jméno ~~jsme~~ ^{jsme} si ~~zvolený~~ ^{přijat} zvolí. Už od 11. století se totiž vytvořila tradice, že nově zvolený papež přijme i nové jméno. Jednou výjimkou byli Hadrián IV., 1522-23, to byl poslední papež ze zemí mimo Italii, a pak Marcel II., byl papežem r. 1555.; oba si ponechali svá křestní jména. Není žádného pravního ustanovení, které by omezovalo svobodu nového papeže Papež Pius XIII. též řekl, proč si bere jméno Pius: Celý můj duchovní život a celá moje dráha v církevních službách byly ve znamení papežů tohoto jména: za Pia IX., jsem se narodil, Pius X. mě povolal do církevních služeb, a veškerá moje vděčnost patří Piu XI. který mi neustále prokazoval důkazy své lásky. Volím si jméno Pius, Pius XIII." A podobně odůvodnil svou volbu nynější sv. Otec Jan: vzal si jméno toto jako vzpomínku na svého otce, z úcty k svatým Janu Evangelistovi a Janu Křtiteli, a konečně protože je to jméno, které se vyskytuje v ~~xx~~^{xx} dějinách papežů nejčastěji.

Přehlédneme-li chronologickou serii papežů, vidíme, že se vytvořila jakási nepsaná tradice: 262 papežů, kteří se vystřídalo ma Petrově stolci, mělo jen 81 jmen; ^{von} 36 z nich se vyskytuje jen jedenkrát. Poslední papež, který si vzal jméno, ^{které} ~~xx~~^{xx} dosud nikdo před ním neměl, byl Landon; zemřel 914.

Od tohoto roku se setkáváme jen s 39 jmény. V největší oblibě je jméno Jan přijalo je pokud známo 22 legitimních papežů, posl. XXII. zemřel r. 1334. Můžeme zde dodat, že ~~byl~~ též Jan 23., byl to známý vzdoropapež Baltazar Dějinám papežů Janů chceme věnovat jeden celý rozhovor; ~~za~~sluhují si toho. Cossa, sesazený na kostnickém sněmu r. 1415. - Jméno Pius se vyskytuje

po prvé r. 142. Posledních sto let výdělo Pia IX., X., XI. a XII.

~~Papežů, kterých~~ Klementů, bylo 14, poslední Klement XIV. zemřel r. 1775, on zrušil Tovaryšstvo Ježíšovo. Sixtů se vyskytlo 5, poslední V. zemřel r. 1590. Urbanů bylo 8, poslední zemřel r. 1644. Od Sixta V., tedy za posl. 400 let, ~~se opakuje~~ ^{se opakuje} 9 jmen: Pavel V., Alexander VII. a VIII., tři Řehoři XIV.-XVI., tři Lvové XI.-XIII., tři Benedikti XIII.-XV., 5 Inocenců od IX.-XIII., 7 Piů: 7. až 12. a 7 Klementů: 8.-14. ^{opakuje}

Když už jsme u statistik, ~~povězme~~ řekneme si něco o délce pontifikátů: Nejdéle vládl katolické Církvi Pius IX.: 35 let, 7 měsíců a 23 dní. Tak překonal délku pontifikátu sv. Petra, který podle zbožné tradice řídil římskou Církev

25 let. Nástupce pia IX. Lev XIII. vládl 25 let, 5 měsíců: zemřel 20.
července 1903. ^{9.63} ~~Pius IX a Lev XIII~~ jsou jediné dva papežové v dějinách Církve, kteří vládli
déle než 25 let, déle než sv. Petr. 25th let téměř dosáhl Pius VI.: zemřel v
zajetí Napoleona 29. srpna 1799, když byl papežem 24 let, 6 měsíců a 14 dní
^{zde} ~~Pi~~^{IX} ~~Pontifikát~~ trval 19 let, 7 měsíců a 7 dní. - S druhé strany
nejkratší, méně než měsíc měli: Lev XI.: byl zvolen 1. a zemřel 27. dubna
1605, Teodor II. r. 897: byl papežem 20 dní, Bonifác VI. 15 dní r. 896.
Marcel II. byl papežem 13 dní ^{r. 1555}, podobně ^{13 dní} ~~jak~~ ^{11 dní} od 9. do 22. dubna
27. září 1590. Jen tři dny vládl Církvi Štěpán II., od 16. do 19. března
752. Zmínky zaluhuje, že jeden ze vedoropapežů, Filip, ještě v den svého
zvolení - 31. července 768 - se vrátil do svého kláštera a zůstal pouhým
knězem. - Náš nový sv. Otec Jan XXIII. má bude mít 25. listopadu 77 let;
některí mu neprorokují dlouhý pontifikát. My ale ponecháme takové
starosti Pánu Bohu, a budeme se modlit, aby nám Jan XXIII. sílil a zacho-
val, pokud nesplní ten úkol, který mu on, Pán Církve, svěřil.

V.M.

Svatý Otec Jan XXIII. poslal ještě před svou korunovací ~~zvl.~~ list věřícím
diecéze benátské; Nejdříve jim sděluje své zvolení papežem: v hlasech
kardinálů viděl vůli Boží a ^{potv.} tak přijal volbu. Svatý Otec dále vyzývá benátské
věřící k trojí lásce: k lásce k sv. Markovi, ochránci Benátek, k jehož
cti jejich předkové postavili překrásný chrám na důkaz své lásky k Církvi
a k nadpřirozeným hodnotám. Sv/Otec je dále vybízí k lásce k mládeži:
mají ji dokázat tím, že se budou starat o její opravdu věřící katolickou
výchovu: pro mládež musíme být ochotni učinit i ~~co se zdá~~ ^{co se zdá} "nemozným". Konečně
je nabádá ^{sv. Benátek} k lásce k bližnímu: starostlivostí o chudé a potřebné pomoci,
o nemocné a vězněné a vělkomyслným odpouštěním urazek."

W. M.

V řadě měst světa byly v úterý dopoledne nebo večer slouženy děkovné
bohoslužby na poděkování Pánu Bohu za nového papeže v osobě Jana XXIII.
a na vyprošení světla a síly pro jeho pontifikát. V Bonnu celebroval sám
sp.nuncius Mons. Münch za přítomnosti členů spolkové vlády a diplomatické
ho sboru. - Osoby ^{mnohých} Jana 23. bylo vzpomenuto při mši svaté sloužené k zahá-
jení 10. všeobecného zasedání organizace UNESCO. Mši svatou sloužil ap.
nunciüs v Paříži Mons. Marella: byl přítomen gen. ředitel organizace dr
Evans, řada vysokých hodnostářů a delegace Svaté stolice, kterou vede Mons.
Mons. Pirozzi v hodnosti stálého pozorovatele při UNESCO. Mons. Marella při-
pomněl, že sv.Otec Jan XXIII. když byl nunciem v Paříži pravidelně slou-

mši svatou pro katolické členy UNESCO, a sám byl stálým pozorovatelem při zasedání této organizace. Můžeme dodat, že členy delegací řady zemí je řada kněží, jako nářečí delegace Holandska, Libanonu, Vietnamu a Ceylonu. Prací UNESCO se účastní 9 matolických mezinárodních organizací.

RadioVaticana.cz

Ceská sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Dnes vám podáme český překlad kázání ^{které} sv. Otec Jan XXIII. pronesl v den své korunovace 4. listopadu. Nejdříve několik zprav z Vatikánu.

Svatý Otec Jan XXIII. zaslal telegram kardinálům Mindsentymu a Stepincovi. Sv. Otec píše, že mu způsobilo velkou bolest, že je nemohl pozdravit v den své korunovace, a proto jim alespoň touto cestou posílá své otcovské apoštolské požehnání.

Na neděli 9. listopadu připadá 30. den od smrti Pia XII. Jako vzpomínku na zemřelého papeže ~~otiskuje~~ vatikánský deník ^{l' Os. Romano} kázání, které pronesl při zádušních bohoslužbách za pokoj duše Pia XII v benátské bazilice sv. Marka tamější tehdejší patriarcha kard. Anděl Roncalli, nynější sv. Otec Jan XXIII. Polský primas kard. Štěpán Wyszynski sloužil mši svatou v kapli zasvěcené P. Marii Čenstochovské v kryptě vat. basiliky. Bylo přítomno mnoho polských kněží i věřících. Po evangeliu kard. Wysz. krátce promluvil o ochraně P. Marie nad polským národem. Připomněl též, že při své návštěvě v Římě ~~požádal~~ ^{požádal} sv. Otec ^{handw.} Pi IX., aby mu ~~posvětit~~ ^{posvětil} obraz černé P. Marie.

Před tímto obrazem sloužil ~~nek~~ ve varšavské katedrále mši svatou před velkým množstvím věřících. P. Maria Čenstochovská ~~začala~~ zahájila pout polskými ~~farní~~ ^{fan}. Pout ještě ~~ne~~ skončila a přináší velké duchovní ovoce. Její návštěva v každé farnosti jsou jakoby velké lidové misie. – V neděli věčer kard. Wyszynski slouží mši svatou ve svém titulárním kostele, P. Marie in Trastevere, v. zátiší.

^{4. listopadu}
 Při své první papežské mši svaté, která ^{předcházela} slavnou korunovaci na balkonu basiliky, sv. Otec Jan XXIII. pronesl krátké latinské kázání. Bylo to taky doplnění toho, co řekl ve svém prvním rozhlasovém poselství: Jako papež chce být především ~~bastýřem~~ ^{dle myslí} který se stará o své ovečky ale který též neváhá ⁿ napomenout a hledat ty, které bloudí. -Posl. si český překlad tohoto kázání.

Závěrem sv. Otec řekl, proč zvolil tento den za den své korunovace. Svátek sv. Karla Boromejského je mu zvl. milý. V ten den před 34 roky, ^{přijal v}

^{jednu} ^{chrámu římském} zasvěceném právě sv. Karlovi ^{boromejskému}.

^{sv. Karla učitelu listopadu}: ^{Jan Boh miří velký, poprvé v celé historii, klení v tomto vlastnímu průvodu. sv. Karl tento akt vytváří}

Kázání Svatého Otce Jana XXIII. při mši svaté před slavnou korunovací
4. listopadu 1958

Ctihoní bratří kardinálové svaté římské Církve, arcibiskupové a biskupové, kteří jste přítomni nebo se v duchu účastníte těchto slavných obřadů, které uvádějí k odpovědným úkolům papežství mne, třebas zcela nehodného; vy všichni, milovaní synové a dcery ze všech částí světa a ze všech sociálních skupin, vy které sice tíží tisíce starostí a bolestí tohoto pomíjejícího života, kteří ale přece jen nezapomínáte na duchovní statky budoucího života, k nimž především musíme vzhlížet: všem vám se srdcem plným opravdové otcovské lásky posíláme svůj pozdrav.

Sešli jsme se blízko hrobu Knížete apoštola: jako jeho nástupci je mi svěřen jeho ~~vznešený~~ úřad. V této památné chvíli jako bychom slyšeli hlas samého svatého Petra, hlas přelétající staletí. Slyšíme též hlas obou Janů, osob tak blízkých Božskému Vykupiteli; jejich sladké a slavné jméno ~~jsem~~ si vzali v okamžiku zvolení za papeže.

V těchto dnech, plných tajemství a obav, ~~jsem~~ nejednou naslouchal nesčetným hlasům, které přicházely od lidí: s jedné strany mi byly útěchou a povzbuzením projevy všeobecné radosti a takořka jáositu nad mým povýšením k hodnosti papežství. S druhé strany však mne plnily úzkostí a takořka uváděly ve zmatek ty různorodé a velké úkoly, které nyní doléhají na ~~naše~~ bedra. Úkoly, které různým způsobem se ~~nám~~ odtud či odjinud přikládají, jeden tak a druhý jinak ~~je~~ ^{napisují}, ~~je~~ každý podle svého náhledu, podle vlastní zkušenosti a podle toho, jak pojímá soukromý i kolektivní život. Někteří si přejí, aby papež byl záběhlý v politických otázkách, aby se vyznal v diplomacii, aby byl odborníkem ve všech vědeckých oborech, aby dovedl organizovat ~~kolektivní~~ ^{společenský} život. Jiní konečně chtějí, aby měl mysl otevřenou všem formám pokroku moderního života, žádnou nevyjímaje.

Ctihoní bratří a milovaní synové a dcery, ti všichni jsou mimo správnou cestu, již třeba jít. Vytvářejí si o papeži pojem, který neodpovídá pravému ideálu.

Nového papeže v událostech jeho života lze přirovnat k Josefovi, synu Jakobovu. Když se setkal se svými bratry, které stihly těžké pohromy, odhalil jim své něžné srdce, propukl v slzy a pravil k nim: "Já jsem... Josef, váš bratr" /Gen.45,4/. Nový papež uskutečňuje v sobě především onen překrásný

obraz dobrého Pastýře, jak nám jej vykresluje svatý Jan evangelista slovy samého Božského Spasitele /viz Jan 10,1-2/. On je brána k ovčinci:"Já jsem dveře k ovcím"/Jan 10,7/. Do tohoto ovčince Ježíše Krista nikdo nemůže vejít leč za vedení papeže. A lidé dojdou bezpečně spásy jen když jsou spojeni s ním, protože římský papež je zástupce Krista Pána a představuje na zemi jeho osobu. Jak sladké, jak milé je připomínat si obraz dobrého Pastýře, jak jej popisuje evangelium ~~¶ takovým~~^{vybranými} a okouzljujícími slovy!

Ctihodní bratří a milovaní synové a dcery, přijímám za svá napomenutí a výzvy římských papežů všech dob o této věci, a zvláště napomenutí a výzvy ~~mého~~^{nášeho} předchůdce nesmrtné paměti Pia XII. Zdůrazňujeme, že ~~Nám~~^{Nam} mimořádným způsobem záleží na tom, aby ~~ch~~^{byly} pastýřem celého státce. Všechny ostatní vlohy a ozdoby lidského ducha: vědomosti, zručnost v diplomacii, organizační schopnosti, ty mohou doplnit a okrášlit pastýřský úkol papeže, ale nijak jej nedovedou nahradit.

Nejhlavnější věcí je horlivost a starostlivost dobrého Pastýře. Ten musí být připraven vzít na sebe jakoukoliv práci, být sebe obtížnější, musí vynikat opatrností, spravedlností, vytrvalostí a nesmí se zaleknout ani té největší oběti:"Dobrý pastýř dává v sázku svůj život za ovce."/Jan 10,11./Jakou krásou se stkví Kristus v Církvi,"ovčinec"/viz Jan 10,1/. "Pastýř" jde před ovcemi"/10,4/, a ~~všichny~~^{všechny} týmžou za ním. Neváhá ani postavit se se zbraní v ruce proti útočícímu vlkovi, aby své oči bránil.

Naše mysl ale jde dál:"Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést, a budou slyšet můj hlas; i bude jeden ovčinec a jeden pastýř"/10,16/. Těmito slovy je vyjádřena misionářská práce Církve v celé své šíři a vzdálenosti. To je první starost římského papeže, i když ne jediná. K ní se druží ještě mnoho jiných starostí, které nejsou menšího významu.

Avšak více než na tom, co třeba učinit, záleží na smýšlení, s jakým nutno pracovat. Každý pontifikát bere své rysy a takožka svou tvářnost od toho kterého papeže, který právě vládne Církvi. Jedno však je jisté, že totiž římskí papežové všichni, kteří se vystřídali na trůnu Knížete apoštola, odrážejí v sobě nebo spíše mají v sobě odrážet rysy samého Krista, božského Mistra. Ten vzal na sebe pozemský život především proto, aby rozséval sémě nebeské zvěsti a aby nám dal jasný příklad, jak i my máme žít.

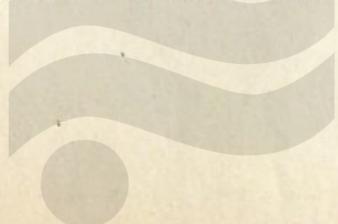
Nuž, jádro božské nauky a hlavní přikázání, které v sobě obsahuje a shrnuje vše ostatní, jsou tato slova evangelia: "Učte se ode mne, protože jsem tichý a pokorný srdcem" /Mt 11,29/. Laskavost a pokora jsou tedy ten velký zákon. Vy všechny duše zbožné a "plné zápalu" /Řím 12,11/ na celém světě, prosíme vás, modlete se za svého Velekněze na úmysl, aby on víc a více rostl v evangelické mírnosti a pokoře. Jsme přesvědčeni, že ze této ctnosti vzchází mnoho ovoce, a že stejně mnoho užitku povstane i pro sociální a pozemský řád, když takový bude vždy způsob jednání společného Otce všech věřících.

Budiž nám konečně dovoleno, ctihoní bratří kardinálové svaté římské Církve a biskupové, a milovaní synové kněží a katoličtí věřící, poukázat vám na jednu věc nám velmi milou. Chci vám připomenout, že tato dnešní slavnost spadá na den drahý našemu srdci jako kněze a biskupa.

Tohoto dne, 4.listopadu, kdy se bude slavit výroční den korunovace nového papeže, katolická Církev slaví rok co rok svátek svatého Karla Boromejského. Tento milánský arcibiskup, jeden z největších biskupů, už dlouho je v zvláště drahý. Před 34 lety v římském chrámu, který je mu zasvěcen a ve kterém se chová jako vzácná relikvie jeho srdce, přijal jsem biskupské svěcení.

Víte, že Církev v běhu staletí občas ztratila něco ze své životnosti ale brzy potom nabyla nových sil. V jedné z těchto dob, kdy bylo nutné znova nastolit upadající kázen v Církvi, Bůh ve svém prozřetelnostním úradku povolal svatého Karla k tomuto úkolu. A on opravdu ze všech sil usiloval o to, aby dekrety tridentského koncilu byly co nejúčinnější a když byly přijaty, aby byly příkladným způsobem uvedeny ve skutek v Miláně a v jiných italských diecesích. Právem ho proto nazvali čestným a slavným jménem "učitele biskupů". Papežové ho měli za svého rádce. A on se své strany dal všem údивný příklad biskupské svatosti.

Při obřadech papežské korunovace je dovoleno připojit k litaniím svatých jména těch světců, ke kterým nový papež chová zvláštní lásku. Když tedy se dnes nesla k nebi prosba: "Svatý Karle, pomáhej mu!" jistě i vy jste se horlivě modlili za mne. Pro tyto modlitby svatý Karel nám jistě vyprosí hojně nebeské milosti. Považujeme ho za svého ochránce, a nepochybujeme, že už nyní těšíme z jeho ochrany a že se z ní budeme těsit i v budoucnu. Amen.

Dnes je vánoc! ~~Šťastný~~ letosní, žádají nejméně všechny
RaVat CECO 9-11-58 ~~roku~~ ~~letos~~ tomuto je kmen ml. doč.

318/1

Nevím, zda jsme si toho byli vědomi: měsíc říjen by měl platit k významným měsícům našeho života jako katolíků: viditelně jsme si mohli ověřit že naše svatá katolická Církev je věčná: Ani ne před měsícem jsme doprovodili k věčnému odpočinku papeže Pia XII., 28. října jsme dostali nového papeže, a v úterý nejstarší kardinál jáhen vložil mu na hlavu zlatou papežskou trojí korunu a říkal při tom slova, která se už tolíkrát v té či oné formě nesla prostorami basiliky sv. Petra: "Přijmi tiaru, ozdobenou třemi korunami a věz, že jsi otcem vládců a králů, pánum celé země, zástupcem našeho spasitele Ježíše Krista, jemuž budiž čest a sláva na věčné věkky. Amen." V Jakobechom v duchu stáli u tiberiádského jezera: Kristus Pán

sám se obrací ke kard. Roncallimu a říká mu: Pas moje beránky, Pas moje ovce. A on, nový papež tento ukol přijímá. Je nástupcem prvního papeže Petra. Bůh chtěl mít církev věčnou - až do konce věků. Chtěl tedy, aby měl svého nástupce a pokračovatele i Petr, jenž je skála, na němž on zbudoval svou Církev, Petr, jenž rozvazuje a váže - na nebi i i na zemi.

Papež je ~~otec~~ otec nesmírné lidské rodiny, která zase vzhlíží k příbytku papeže jako k otcovskému domu, kam se s důvěrou utíká, protože tam najde radu, pomoc, potěchu a požehnání. Je otec marnotratných synů, kteří opustili dům otcovský, odnesli si svůj dědický podíl, ale jež rozmrhali a dnes jsou chudí. Papež je neúnavně volá zpět, vyhlíží je, aby jim šel vstří. Je otec též všech nevěřících, kteří jsou rovněž vykoupeni Kristem a pozvání k velké nebeské hostině.

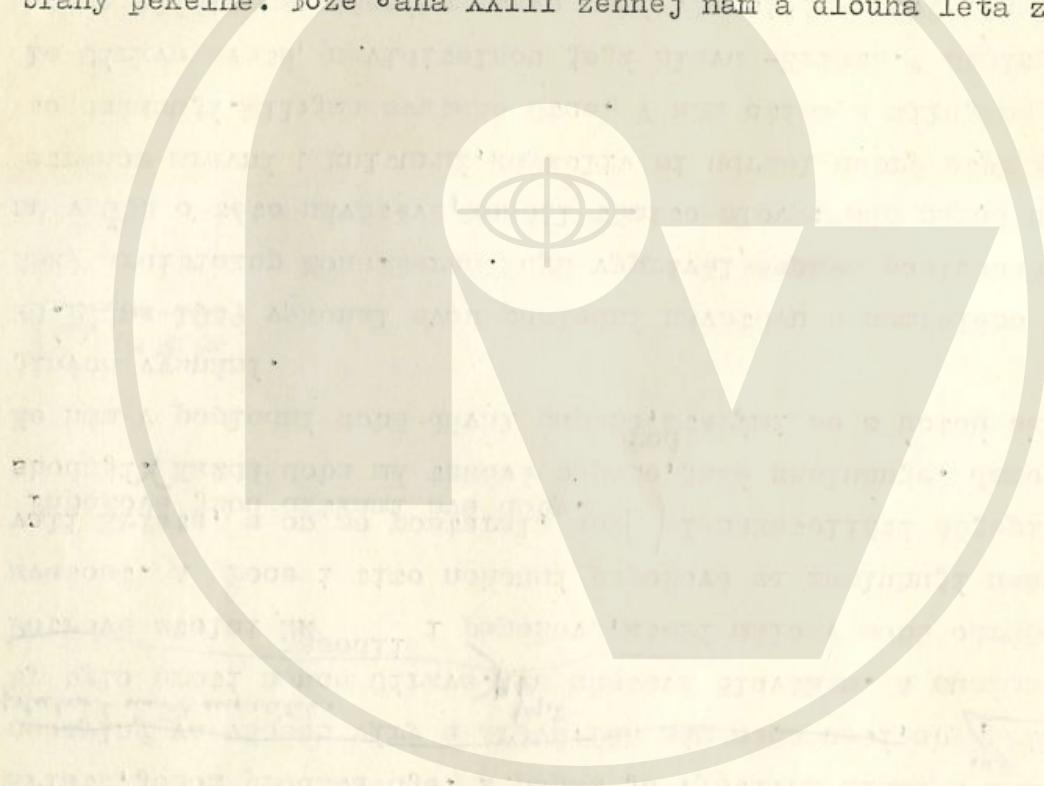
Papež je nástupce Petruv; je nejvyšší učitel: učí pravdám, ve které třeba věřit, a též ve věcech, které nejsou závazné podhříchem, jeho slovo plati víc než kohokoliv jiného. Protože je otec a učitel, je též šířitel práve civilisace. Kolikrát už papež zůstal osamocen a sám proti všem, uprostřed hesel sobě odpoujících uprostřed náporů individualismu a sobectví, a proti násilí, jež vede k barbarství. On jediný hájil pravou civilisaci, mravní zákon, rodinu a spravedlivé sociální vztahy. Ukazoval, jak řešit vzniklé konflikty a hájil základy pravého blahobytu jednotlivců i národů: pravdu, spravedlnost a lásku. Hájil celou pravdu: i když lidská přirozenost se proti ní bránila. Hájil dokonalou spravedlnost, jak pro toho, kdo porouchá, tak i pro toho, kdo je poddán. A konečně lásku: jeden společný viditelny otec, svatý Otec, nám připomíná, že jsme všichni dítky téhož otce na nebesích - ne soudruží a kamarádi, ale bratří, bratří v Kristu.

V papeži, nejvyšším učiteli, soudci a otci nachází svůj nejsilnější projev zákon hierarchické stavby Církve. Jeden muž řídí Církev. Tak to chtěl Kristus. Jako neposlušností Adama hřích přišel na svět, tak poslušností v Ježíši Kristu bylo vykonáno dílo vykoupení a poslušností bude naplněno: poslušností člověku, který ve vrcholném smyslu slova stojí na místě Božím. V papežství se projevuje jednota Církve, protože všichni věřící, ať kdekoliv musí uznat jednoho a téhož Kristova zástupce. A ten se jím nestal, protože snad měl nejlepší lidské vlastnosti, nýbrž jedině prot, že Bůh ho k tomuto úkolu zvolil. Jedno stádce a jeden pastýř. Nenastane rozštěpení a schisma, pokud Kristův zástupce je chován v úctě. Kdo však nepřijme papeže, odděluje se od Církve a ztrácí jednotu. Nalezne ji, až když se vrátí k Petrovi, ke skále.

Papež je zůstává člověkem. Těsně před korunovací jeden z asistujících kněží třikrát ~~zapálí~~ před papežem ~~kk~~ kousek koudele a připomíná mu: Tak pomíjí světská sláva. Veškerá ta sláva, jíž jsou obklopeny slavnosti v jeho přítomnosti, platí Kristu, jehož představuje. I papež je vystaven lidským slabostem: ~~ano, je neomylný ve všech víry a mravu: Bůh sám nedopustí, aby~~ ^{papež} ~~vykázal něco, co by bylo proti nauce Církve.~~ ~~Je~~ zůstává člověkem. A musíme přiznat, na Petrově stolci ~~kk~~ zasedli i papežové, kteří málo v sobě odráželi Kristovu svatost. A přece i tito nehodní papežové si zasluhují naší úcty: zastupovali Krista, a on se postaral, aby ^() I nekatoličtí dějepisci se v tom shodují. Každá doba má takové papeže, jaké zaslahuje. Jsme vděční Bohu že nám v poslední době dával papeže, ^{před} kteřími se s úctou skláněli i lidé jiných vyznání.

29. října 1949 vykonal svou poslední návštěvu u zemřelého Pia XII. nás pražský arcibiskup Mons. Beran. Když vyprávěl českým posluchačům vat. rozhlasu v ČSR o této návštěvě, končil těmito slovy: "Náš národ získal vždy po stránce mravní i kulturní, kdykoliv si udržel dobrý styk s Římem. Dějiny to dokazují. Milujme svatého Otce. V něm ctíme a milujeme samého zakladatele Církve svaté, neviditelnou její hlavu -Krista." Dějiny ukáží, že jednou z příčin neutěšeného stavu naší vlasti je právě roztřka s Římem. Milujme svatého otce. I toho nového, kterého nám právě Pán dal: Jana XXIII. Jako bráníme svého pozemského otce a matku proti pomluvám a urážkám, tak chceme bránit i svého svatého otce. A zvláště modlete se za něho: aby jej Pán Bůh sílil v jeho úkolu otce, učitele a soudce. ~~By~~ ^{By} jej učinil blažený,

na zemi, tím že dopřeje hodně uséchu všem jeho sňahám. Aby nedovolil aby nepřátele nad ním triumfovali nad ním, neustále pronásledovaným jako byl pronásledován Kristus, jehož zastupuje. Nechť ani jeho nepřemohou brány pekelné. Dože Jana XXIII žehnej nám a dlouhá léta zachovej!

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

X ~~to biskupství vystřídal~~ Cestou. byla v hromadě a křt. m. v Rm. požád. v. P. o. p. pl. list, v kterém ~~zde~~
Dň. 9-11-58 RaVat CECO 9-11-58 ~~je XXXII. svatoš umění mohlo~~ ~~českého, německého, rakouského~~ ~~listového~~
~~list. veliký~~ ~~si spolu~~ ~~zajímavostí~~ ~~zahraničního~~ ~~listového~~ ~~listového~~ ~~listového~~ ~~listového~~ 319/1
Dnes ~~XXX~~ připomeneme nekolik okamžiků z úterní slavné korunovace papežské.

Nejdříve přehled zpráv:

Svatý Otec Pius XII. udělil kromě úředních audiencí, jako na př. státnímu prosekretáři Mons. Tardinimi a kard. Pizzardovi, prefekta Posv. kongregace pro semináře a sekretáři Nejv. Posv. kongr. svatého oficia, též řádu soukromých audiencí, jako na př. císařovně Zitě, bulh. královnu Janu a bratu belgického krále ~~Albertovi~~, knížeti lutyšskému. Tito členové královských rodin byli při tomto úterní korunovaci. Sv. Otec též přijal v audienci arc. z Vídni Mons. Königa a arc. z Westminsteru Mons. Godfreye.

Dnes v neděli odpoledne sv. Otec sestoupil ~~z soukromé formy~~ do vatikánské basiliky, aby se pomodlil u hrobu ~~papeže~~ Pia XII. Právě před 30 dny zemřel tento předchůdce nynějšího sv. Otce Jana XXIII. Po dobu návštěvy sv. Otce byla basilika uzavřena věřícím.

V pondělí bude zahájeno v Římě v budově Pap. koleje pro bohoslovce z Latinske Ameriky třetí zasedání rady biskupů tohoto světadílu. Účastní se zasedání 50 kardinálů arcibiskupů a biskupů, sekretářů bisk. konferencí jednotlivých zemí. Předsedá kard. Jaime de Barros Camara, arc. z Rio de Janeiro a kard. Mimmi, který je předsedou Pap. komise pro latinskou Ameriku. Budou též přítomni sekretáři hlavních vatikánských kongregací. Rada biskupů lat. Ameriky byla založena r. 1955 na výslovné přání Pia XII. při mezin. euc. sjezdu v Rio de Janeiro. Rada koná své zasedání jednou za rok. Minulá dvě zasedání byla konána v Bogotě a pak ve Fomeque v Kolumbii.

V poutním kostele P. Marie v Čenstochově budou denně konány zvl. modlitby na úmysl sv. Otce. Modlitby nařídil polský primas kard. Wysz. zvláštním listem z Říma; list byl uveřejněn v kat. Tygodniku powszechnem. Kard. Wysz. adresoval tento list 4. listopadu a píše m.j.: "Dnes před slavnou korunovací v bazilice sv. Petra při prvním holdu kardinálů, sv. Otec mi řekl: "Čenstochova, Čenstochova prosím vás, dejte konat zvláštní modlitby za mou osobu před obrazem P. Marie čenstochovské. Odpověďl jsem mu, že tak učiním. Každý den bude sloužena mše svatá na vaše úmysly před obrazem P. Marie. Kard. W. v jiném listě adresovaném polským biskupům projevuje svou upřímnou radost nad zvolením nového papeže: nazývá ho přítelem Polska, nejvyšším veleknězem Církve, ale především dobrým pastýřem duší.

Vítězna novináři, stejný příjem do Říma, když požádali zástupce Pia XII. a velký mís. papír s jeho jménem byl v roce 1958. už mohl být. Představil k té, kterou ~~zde~~ znamená jistě místní mís. papír: m. m. k. p. p. (Praha).

Užívání této státního znaku, vlastnictví sloužíti mu bude v rámci titulku.

Bratře P. M. v Římě; a v české, a v německé. Rovněž mohou být užívány
metodické znaky v kontextu s. ^{českým} a kurikulárním kontextem být používány
T.I., a v něm jež bude využit v klasickém kontextu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Jehož vlast. vědci, mimo Růžm. působí v této možnosti o tom: že
přesnou stávku komunického množství K₂ mohou mít jiného než
možného vlivu na různe vlastnosti - jenom xxii. Výzv. Rn. kde píše v oboha
40. výročí svého vzniku. Komunického množství 62 ^{do} ~~do~~ minov. množ.
vlivu a zvlá. organizační Schindlý ještě ^{člen} ~~člen~~. Vlastnosti jen
(kromě toho a když máme všechny 2 aktivity větší) (a tedy vlivy)
pro jehož vliv na všechny vlastnosti. Dostat k němu
jež vzniklo v dlejších článcích množství vlastnosti jenom
dle jeho, tedy mluví mě množství vlastnosti vlastnosti
členové) i když mluví mluví vlastnosti
vlastnosti pro jednotlivé! A jest vše, m.p., že jste blíž mluví
množství vlastnosti, ^{vlastnosti} mluví mluví mluví mluví mluví
~~množství~~ vlastnosti. Tedy vlastnosti. Blíž jste s množstvím množstvem
přesnou vlastnost. Rn. však a množstvem.

Rati Soman miss

fe purnihos pedra vim nym' cheune pucuit nichilis arant
fuerit ubi' remitti'. Pro' nre' m'gi ob' stans' pucui':
p'los v'le' h'k' a p'ro' m'nt' d'k' p'ost' m'nt' et'k'm'. X. m'nt' h'k' u'c'
8 p'op. m'nt' s'los. w. Pet'ra, as p'ore 2' - s'los (to Rec)
3 x j'son & p'ul'at' p'ul' n'c' p'ul'et', p'ep'ol' d'us l'm'k'le a p'ul' &
(b'c' t'c' n'c', t'c' p'om')! m'nt' s'los). v'le' p'ul':
by d'k' h'k' n'c' h'k' m'nt' de h'k' h'k' h'k', a'k' d'k' v'le' s'los m'nt' h'k'
n'c' v'le' n'c' p'ul'. A'k' d'k' t'c' h'k', m'nt' h'k' t'c',
d'k' h'k' t'c' - a'k' w. D'k' p'ost' m'nt' a'k' p'ost' m'nt' / . K' E
p'ost' m'nt' / . K' E

Kde nás stojí, myslíte, že vám půjde, mož jen tak. Vzdálenější
způsob to vlečí s důsledkem propadu. Nejdřív se počítají finanční
vyrovnání mezi K^L a K^A , když je propad – když mezi K^L a K^A .

Jesu m z nehměním dle svět. Apk. mě v. vln. církev
+ sloužit sot
vítom vlasti i stabilit
a evangelia. Jen zpravidla bývá a patří, ne jmenem, že
popří blízce už C. - i to vydruží. Pot. je jen epifánie:
f užíti pop. mě v.

Pot. vydává z účtu ceremonii zí ^{mocn. moci} ~~moct.~~ ^{zvláštní} ~~zvláštní~~
~~moct.~~ ^{Foto.} ^{Tu je Páter} ^{Tu je Páter}
mocn. : Tu je Páter ^V a to
je i odtom'. Ty jsi Páter. a ur i všechnu mě v. One ji Páter :
ji stále, m něm stojí obec C. On má všechnu sil. ^{tu x III}
a rovněž ne žení - je křesťan i ne žení. Knižák až C. nejméně
byl zpěvák. Celá int. slavnost vnesi svého města křest, ji
jelikná & tis všichni nejménopohubí Cz. nejménopohubí až obec -
at již co dříví křesťanům nejméně Cz a křesťan. Tomu, jde
^{Hitler}
kromě Ver, Dilecta, Albrech, Napoleon, Stalin až k generál. w
jmeni. C. pole stojí dle - a stojí i popří ^{Páter}
^{tuží p}

(Výj. pte) mř. mř. mř. f. v. slavní Generál W. mř.

f. v. f. f. -

ústav pro studium
totalitních režimů

Zprávy: Svatý Otec Jan XXIII. sestoupil v neděli odpoledne do krypty pod basilikou svatého Petra, a pomodlil se u hrobu sv.Petra a u náhrobnku s rakví Pia XII. V neděli uplynulo 30 dní od smrti tohoto předchůdce papeže Jana XXII. Sv.Otec se též zastavil u hrobu jiných papežů, jako Pia XI., Benedikta XV., dále v kaple zvané Klementinské, v níž sv.Otec sloužil první mši svatou jako kněz a později jako biskup, v kapli P.Marie čenstochovské a sv.Kolumbána. Nato vystoupil znova do basiliky. Velké dojetí se zmocnilo přítomných, když sv.Otec sejmula si z hlavy své bílé Soli Deo a jako prostý věřící políbil nohu u stříbrné sochy sv.Petra. Cestou zpět do kaple s Michelangelovou Pietou sv.Otec navštívil kapli s tělesnými pozůstatky sv.Pia X. a bl.Innocence XI. Přesně v poledně sv.Otec s okna své soukromé pracovny požehnal poutníkům a turistům, kteří ho radostně pozdravovali se svatopetrského náměstí. Bylo jich několik tisíc.

Katolická Itálie oslavila v neděli svůj den díkůvzdání. Organisovalo jej sdružení kat. rolníků a dělníků. Děkovných bohoslužeb v kostelích se zúčastnili funkcionáři vysocí jmenovaných spolků kromě prostých rolníků a dělníků, kteří si jsou vědomi, že Bůh je dárcem úrody a pohody. Při mši svaté se konalo symbolické obětování darů země. Předsednictvo sdružení kat. rolníků zaslalo pozdravný telegram sv.Otci Janu XXIII.

V katolickém kostele latinského obřadu v Sofii byla v neděli sloužena mše svatá za sv.Otce. Byli přítomni členové západních diplomatických misí. Celebrant pronesl též krátké kázání, v němž připomněl život nového papeže a zvl. jeho lásku k Bulharsku. V letech 1925-1935 Mons.Roncalli byl zde ap.vicemístitorem a pak ap.delegátem. Také v Damašku byla sloužena mše svatá za sv.Otce, za přítomnosti zástupců syrské vlády a četných civilních i církevních osobností. - Ve všech kostelích NSR byl čten příležitostný list ordinářů o sv.Otci. Kard. Frings z Kolína ve svém listě vzdává hold zemřelému papeži Piu XII. a představuje svým věřícím nového papeže: Je rozdíl mezi Piem XII. a Janem 23., ale sama Boží Prozřetelnost je vyvolila každého k tomu jeho životnímu úkolu. Pius XII. svým způsobem jednání přivedl papežství k nebyvalé prestiži a vážnosti. Jeho jednání bylo jednání aristokrata-Jan XXIII. pochází ze zdravé velikovské rodiny s mnoha dětmi: už nyní pozorujeme jeho charakteristické vlastnosti. Jsou to smysl pro skutečnost, vělká otovská dobrota pochopení pro sociální otázky, smysl pro humor a silná vůle.

Polský primas kard.Wysz. sloužil v neděli večer mši svatou ve svém titulární kostele P.M.in Trastevere, P.M.v Zátiběří.Po evangeliu kard.W.pronesl krátké kázání.Zvolení kard.Roncalliho papežem naplnilo katolické Polsko radostí též proto, že nový papež si zvolil jméno Jan 23. a za ~~papežem~~^{eže} stejného jména Jana 13. Poslko přijalo křesťanství, právě před 1.000 lety.Polonia semper fidelis Vždy věrné Polsko chce zůstat navždy spojeno s velkou křesťanskou rodinou a jít za hlasem papežovým, který mluví k věřícím i nevěřícím.-Rimští věřící z lidové čtvrti Zátiběří přichystali ~~hrdinnému~~^{srdečné ovace} polskému kardinálovi, jediném zástupci Umlčené Církve při slavnostech papežské korunovace

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Původ monoteismu.

Draží posluchači, v serii přednášek o Vesmíru, člověku a Bohu si dnes promluvíme o původu monoteismu, víry v jednoho Boha.

Marxisticko-leninští teoretikové považují náboženství za jednu z tak zvaných nadstaveb, zbudovaných na hospodářském základě. Náboženství prý není nic jiného než fantastický odraz skutečného života v mozku lidí.

Podle marxistů hospodářsko-sociální vztahy mezi lidmi měly rozhodující vliv na vznik náboženství. Původ monoteismu, t.j. víry v jednoho Boha, je podle těchže marxistů možný jen na pokročilém stupni lidské civilisace ve velkých a mocných říších, mylně nazývaných silně centralisovaných a ovládaných mocnými a absolutními vládci.

Podle příkladu takového všemohoucího pozemského vládce, absolutního pána nad životem a smrtí svých poddaných, lidé prý si vytvořili fantastický pojem o všemohoucím Bohu. A že tento Bůh je nesmírný mítina a všudeprítomný je prý myšlenka starověkých kupců. Oni prý vzývali svého domácího boha stále a všude, kam jen ~~přišli~~ ^{se dostali} na svých dlouhých a nekonečných cestách. Tak prý přišli na myšlenku, jejich bůh není přítomen jen ve svatyních, které jsou mu mylně nazývány zasvěceny, nýbrž i všude jinde.

Podle marxistů monoteismus, čili víra v jednoho jediného Boha prý vznikla poněhdy vývojem z politeismu, mnohobožství. Etapy tohoto vývoje prý přesně odpovídají etapám změn sociální struktury lidské společnosti.

Co však říci o tomto "vědeckém mínění" marxistů? Tato marxistická teorie je pochybená již ze stanoviska čistě psychologického. Kromě toho ukrývá v sobě i kontradikci, jsou v ní mínění, která s sebou protiřečí. Marxisté v světu žijí, jak jsme již poznámenali, že náboženství vzniklo ve společnosti beztrídní. Je-li tomu tak, jak se pak mohlo náboženství stát tak rychle zjevem, který trvale a nutně doprovází sociální vztahy, založené na sociální bazi? Smrtelná rána, zasazená této marxistické teorii, přichází však odjinud. Zkoumejme aspoň povrchně dějiny a dojdeme se podivně věci.

Čím je pro marxisty vývoj náboženství? Vkrátce toto:.. První lidé žili bez náboženství, poněvadž intelektuálně byli tak omezeni, že nebyli schopni vytvořit si žádnou náboženskou představu. Ale postupem času člověk prý si všimal, že síly přírody jsou silnější než on. Proto je začal uctívat a později je personifikoval a připisoval jim také vědomí a vůli. Po vzniku otroctví personifikované přírodní síly ustoupily polyteismu, zatím co monoteismus, jak jsme již poznámenali, vznikl podle marxistů ve velkých, silně centralisovaných říších.

Toto tvrdí marxisticko-leninistická teorie o vzniku náboženství. Ale co o tom říká skutečnost? Čemu učí dějiny? Co o tom říká věda, rozumí se pravá, ne stranická, nýbrž nestranná?

Vědeckými výzkumy prováděnými mezi některými primitivními kmeny se zjisti

~~lo~~, že čím je některý kmen na nižším stupni vývoje a čím primitivnějším se jeví jeho civilní a sociální řád, tím bližší je monoteismu. Naopak polyteismus vyznávají národy na vyšším stupni vývoje. Tedy etnologie marxistickou teorii o vzniku monoteismu ne ospravedlňuje, nýbrž ji popírá.

Též si všimneme, čemu nás učí dějiny! Mezi antickými národy v jednoho Boha věřil jen malý židovský národ. Byl národ kočovních pastýřů a zemědělců. Když se Židé definitivně usadili v Palestině, jejich mocní sousedé v Egyptě, Malé Asii a v Mesopotamii měli za sebou již dlouhou a slavnou minulost.

Židovský národ byl národ nenáročný, obyvatelé Asyrie, Babylonie, Egypta, Řecka a říše římské jej překonávali v každém směru: v moci, slávě, vzdělanosti a také organizační státní. Administrativní jednota Židů byla slabá a spojené krátce, brzy se rozdělilo na dvě části.

Nedá se tedy říci o židech, že by byli měli velkou říši, již by stáli v čele velcí vládcové, před kterými by se třásli nejen jejich vlastní poddaní, nýbrž i ostatní národy. A přece všechny ty velké a mocné monarchie kolem malého Izraele byly pohanské a vyznávali polyteismus, věřily v mnoho bohů.

Jen malý židovský národ vnitřně slabý a rozrážaný, hříčka v rukou svých mocných sousedů, držel se úporně a vytrvale víry v jednoho Boha. Na úrodných svazích a rovinách Galilee, na južské poušti, v Jeruzalemě stejně jako v babylonském zajetí věřící Izraelité se modlili každodeně: "Slyš, Izraeli, já jsem Jahve, tvůj Bůh. Nebudeš mít jiných bohů kromě mne. Nědělej si žádnou sochu ani obraz, neklán se jím a nesluž jim. ... a milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, ze všech sváček své, ze vší myslí své a z celé duše své".

Když pak vlivem sousedních národů modloslužba zapustila kořeny také mezi Izraelity, proroci nemilosrdně a přísně brojili proti hříčkám národa, káceli modly a učili lidé, že pohanští bohové jsou jen sochy z mrtvé hmoty, které nevidí, nevidí, nemohou pomoci nikomu. Naopak náš Bůh, tak tvrdili proroci, je jediný všemohoucí, ten, který stvořil nebe a zemi.

Tato skutečnost plně vývrací marxistickou teorii o vzniku monoteismu.

Kdybychom si všimli dějin náboženství např. v Indii přišli bychom tam na podobný zjev. Také v tomto prostředí vznikla některá náboženská hnutí dosti hluboká a dosti vznešená, zatím co v hospodářském směru Indie zůstala dosti zaostalou a politicky byla velmi rozdělena. I tato skutečnost je v jasném rozporu s marxistickou teorií o vzniku monoteismu.

Staré latinské přísloví praví, že proti skutečnosti neplatí žádné důkazy. I Lenin tvrdí, že o faktech se nediskutuje, že teorie, které jim odporuji nemají žádnou cenu. Než viděli jsme, že dějinná skutečnost je v jasném rozporu s marxistickou teorií o vzniku a vývoji náboženství, zvláště monoteismu, tato teorie je proto falešná.

Draží přátelé v serii předn. ...

251058

V rámci našeho pravidelného úterního pořadu "Umlčená Církev" uslyšíte příležitostný komentář. Nejdříve několik zpráv.

Nobelova cena míru na rok 1958 byla udělena belgickému knězi dominikánovi P.Pirovi, v uznání za jeho neúnavnou činnost ve prospěch uprchlíků a vysídleneců z komunistického Východu. P.Pire má 48 let. Ma kněze byl vysvěcen v Římě r.1934 a téměř 10 let byl profesorem etiky a filosofie morálky na učilišti svého řádu v Belgii. Za druhé světové války pracoval v podzemním hnutí. R.1949 založil charitativní organizaci "Pomoc uprchlíkům", kterou pomáhá především těm uprchlíkům, kteří nemohou emigrovat. Především pro ně založil pět sídlišť: tři v Německu, jedno v Belgii a jedno v Rakousku. Nyní chystá šesté sídliště v Norsku, které by neslo jméno holandského židovského děvčete Anny Frankové. P.Pire je rytíř franc. řádu čestné legie. Nobelova cena mu bude odevzdána ve velké aule university v Oslo za přítomnosti norského krále Olava.

V rámci prací Týdne franc.katolických intelektuálů byl konán debatní večer na téma Nacionalismus a komunismus. Promluvil prof. Jean Marie Doménach, který především poukázal na rozpor, který komunismus chová vůči nacionálnismu ve své vlasti: Sov.Rusku/a v zemích t.zv.kapitalistického světa. Kdežto v Sov.Rusku samém se koná drastické porušování ostatních menšin, a národnostní živel se ponechává jen jako propaganda režimu, nebo když režim se octne v úzkých, v zahraničí a zvl. v t.zv.koloniálních zemích ~~xx~~ naciona
~~a lás pro národy světa~~ Komunisté lismus rozněcují. ~~Revoluce lidu v madarsku~~ byla krvavě potlačena, ale jinde se probouzí. Marxismus jako nauka je v rozporu s národnostním smýšlením.

Svatý Otec Jan XXIII. jmenoval patriarchou v Benátkách arc. z Verony Mons.

*Novy biskup
Jan Urban*
Jan Urbanho. Mons. Urbani má 58 let. *Dříve než* byl jmenován arcibiskupem ve Veroně v sev. Italií, *pocházel* *z* *anabaptistické listy* *z* *1.1915* *pro kat. akce*.

Státní prosekretář Mons.Tadrini zaslal jménem sv.Otce list předsedovi Srdužení zahraničních novinářů v Itálii Maxovi Bergerovi. V listu, který tvoří odpočív na blahopřejný list zasláný Janu XXIII., Mons.Tardini píše m.j.: Svatý Otec zná těžkosti, které žádá povolání žurnalisty a je vděčen všem těm kdo svou prací přispívají k pravdivému a rychlému šíření zpráv. J.Svatost je zvl. vděčna za zájem, který mnozí žurnalisté chovají pro události ve Vatikánu, a za touhu *žurnalistů* seznamovat veřejnost s pravou stránkou.

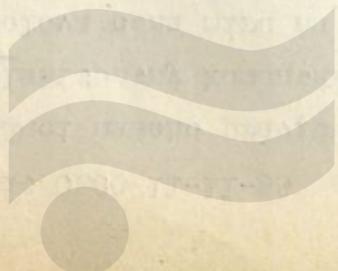
tvářnosti Církve, a konečně i za jejich starostlivost dát zprávy seriózní a důstojné těch velkých událostí, kterých byli a jsou svědky". Bohužel, končí Mons. Tardini, někteří žurnalisté se neřídí těmito požadavky svého povolání. Jsou to výjimky, a jejich skutky jsou diktovány předsudky a předstíranou nevědomostí.

Známý francouzský jezuita P. Henry de Lubac byl zvolen členem Francouzské akademie pro vědy morální a politické. P. De Lubac byl po 25 let profesorem fundamentální teologie na Katolickém ústavě v Lyoně. Je autorem řady významných teologických prací.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

n. oř.

Postoj komunistů při smrti Pia XII. a následné Janu XXII.

Poslední týdny, tak významné pro Církev, pro nás jako katolíky a se svatou hrđostí můžeme říci pro celý svět, tyto týdny ukázaly zase jednou zřetelně každému, kdo hctěl vidět, ~~ta~~ pravou tvář komunistů: tu dvojí tvář, která jak se jim to hodí do krámu, ~~a rukou žasne dny jeho života~~ se přizpůsobuje okolnostem. Kdežto Západní komunisté zdlohu zeširoka psali na prvních stránkách o smrti Pia XII. a o volbě nového papeže, a v ilustracích přímo závodili s listy, ~~txxix~~ ^{t.vz. buržoasnimi} ve východních zemích socialistického ráje ~~zprávy o tom omezovali~~ na to nejmenší minimum, a kdyby to bylo možné, asi by byli vše úplně zatajili. Bude vhodné učinit krátký pohled zpět, a ověřit si tu věrolomnost a chameleonského komunistů i všech těch, byť katolíků nebo i kněží, kteří se komunismu zaprodali.

Smrt papeže Pia XII. přišla poměrně náhle: byl nemocen jen 4 dny, od neděle večera do čtvrtka rána, kdy vydechl naposled. Lidová demokracie, prý de-ník katolíků, jsme mohli najít krátkou zprávu o průběhu nemoci, a 10. října zprávu o smrti ^{v 15} rádcích na první stránce a dalších 30 rádků drobným písmem na druhé stránce. Ani fotografiě. Pro socialistické katolíky ministr Plojhara byla v těch dnech důležitější návštěva maršála Amera Mizivě málo, srovnáme-li to s listy křesťanských stran na Západě, o katolických časopisech ani nemluvě: ty neváhaly vydat zvláštní číslo k smrti viditelné hlavy své Církve. Katolické noviny věnovaly zemřelému papeži dva sloupce s článkem o životě Pia XII. před jeho zvolením za papeže. O pontifikátu ani slova, ani zmínky o jeho listech k ~~xxxi~~ biskupům ČSR, o listech, jimiž oslavil české světce: sv. Jana Nepomuckého, Vojtěcha, Prokopa a o jeho alocuci ^{Collet. misi} 28. září 1944. Není jmenována ani jedna encyklika. Chápeme toto zdržání, pisatel by musel napsat, že samy Kat. noviny byly papežem Piem XII. výslovně odsouzeny, protože ~~jsou~~ ne-katolické. Právě svým postojem při smrti sv. Otce to zase jasně ukázaly. Nutnější je referovat o rozhovoru ředitele Charity Mory s vlasteneckým biskupem Hamvászem, agitovat pro JZD a obvyklé politické rozumy viděné komunistickými brýlemi mamení. ^{9/10. le 10. hodin - Tužko bhol. v. m.}

Smrt Pia XII. Pražský rozhlas oznámil ^{poznamenala:} "Až po 5 hodinách, jako křesťankou, poslední zprávu. Kterási západní tisková kancelář ~~xxxi~~ "Až přišlo svolení z Moskvy". Hlasatel však nemeškal dodat, že kard. Pacelli jako státní sekretář uzavřel konkordát s Německem, a tak uznal nacistickou vládu. V pozdějším zpravodajství ale tento naivní dodatek vynechal. Asi si vzpomněl, že Sovětské Rusko uzavřelo smlouvu o rozdělení poraženého Polska ještě ~~xxii~~ kosmický. kdy by mohl plnění kvůli byl fiktivní - a kvůli

Konaní tří mohutných synod k volbě nového papeže
v. říjnu 1939. nezadoválo už nic

r. 1939, tedy ještě už 4 roky po té, co z Vatikánu vyšla encyklika, jíž byl nacismus odsouzen, dodejme spolu s komunismem. V následujících dnech rozhlas neměl o pohřbu, konklave a o očekávání věřícího lidu. Právě naopak

v těch posvátných dnech pokračoval v serii protináboženských rozhovorů, se svými otřelymi, překrucovanými a tisíckrát vyvrácenými t.zv. vědeckými argumenty.) V rozhlase pro Itálii se už den po smrti Pia XII. redaktor Nový oddal fantasiím a cynickým spekulacím o novém papeži a o blocích mezi kardinály; ve svých fantasiích si nejedno vymyslil, na př. číslo o kapitálech Vatikánu uložených v bankách, dokonce si spletl i počet kardinálů a kardinálský klobouk/nekardinálum. Italšt. komunistická L'Unita šla ve šlépějích svého pražského soudruha až za několik dní. Asi pod vlivem věřejného mínění sám předseda komunistické strany Togliatti napsal článek o Piu XII., podobně jako francouzské komunistické deníky. Redaktor Nový končil slovy, že prý v ČSR nikoho nezajímá, anebo jen málo, kdo bude papežem, jen když bude pracovat o mír, rozumí se jak mu rozumí na Kremlu. Když ale italská vláda odmítla vstupní visum zvláštnímu dopisovateli pražského rozhlasu - asi jako odpověď na cynické vysílání; tu Praha otočila o 180 stupňů/Plna rozhořčení protestovala proti tomu, že katolíkům v ČSR není umožněno přímo sledovat události "tak historického významu", jako je pohřeb papeže a volba nového skutečné

A jaké překvapení: v následujících dnech o těchto historických událostech v rozhlasu a v komunistickém i satelitním tisku ani slova i zeměček za železnou oponou, na Západě jen věnovali pozornost, snad už z obchodních důvodů. (-)

28. října byl zvolen nový papež. Rozhlas věnuje této události snad 15 vteřin; Lidová demokracie 32 řádků droboučkým tiskem na první a druhé stránce.

Pro socialistické katolíky stačí. Na Západě to ohlásili zvláštním vydáním, komunistický večerník Paese Sera. Katolické noviny z 2. listopadu: 5 dní po zvolení sv. Otec, o události ještě nevědí. Chápeme sice, že list už byl v tisku, přece jen podává obraz o pravé situaci. Člověk skoro by věřil zurnalistovi, který řekl: Ještě nedošly pokyny. *skutečně*

4. listopadu se konala slavná korunovace nového papeže. Ani tato historická událost pražského rozhlasu nezasluhovala ani zmínky. Bylo přítomno svými

oficiálními zástupci 62 států a mezinárodních organizací, jako OSN, FAO, Scházeli kardinálové z Maďarska a Jugoslavie, a biskupové ze všech zemí. H. Karrer - dle jmen, kteří nesmíme diktovat. pod komunistickým jmenem. Že se vydali opomíjet výslost do Říma? Kolik dní, až tři. Tomu vůči nemůžeme odradit něco jiného - nemáte komu vůči někdo.

rozšíření - český volební ospravedlnostní list, když může a) volby vinné a jiné svobody,
jistě říká "zvítězí s vinným obecnostním hrom".

- ⑩ Vinné v ČSR u ovolení w. na píse je důvěří. Tvar v tém urvaření
státem dosud nebyl vinné mezi díly ne 2. listopad občanského obnovy.
ale stále se počítal o to, ab k jich vinnému několik měsíců. Když
to měsíci následují - spousta volitelných vinné. U něj první rozhodnutí
významně zvítězí celkovému průměru měsíce listopad. V říjnu měsíce
polet zpět vinné w. na. A pak, když uvede do měsíce
u v. října. Železniční.

"Když měsíci měsíci na obnovu
dopadají.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Poslechněte si dnes zprávy z kat. světa a pak rozhovor o budoucnost lat.

Svatý Otec Jan XXIII. přijal v soukromé audienci ministerského ^{Ameriky} předsedu Kanady Johna Diefenbakera. Min. předseda Diefenbaker byl uveden do soukromé knihovny sv. Otce podle vatikánského protokolu. Sv. Otec pak setrval se svým vzácným hostem asi čtvrt hodiny v srdečném rozhovoru. Potom byli představeni sv. Otci a ostatní členové doprovodu min. předsedy: jeho choť, jeho sekretář a rektor Pap. koleje pro bohoslovce z Kanady Mons. Bissonette. Po skončení audience u sv. Otce min. předseda vykonal krátkou návštěvu u státního proskrétáře Mons. Dominika Tardiniho, a nakonec navštívil též vat. basiliku a její kryptu. Mins. předseda Diefenbaker prohlásil, že audience u sv. Otce na něho hluboce zapůsobila: "Sv. Otec získá každého, kdo má to štěstí setkat se s ním."

Sv. Otec pověřil předsedu Pap. komise pro film, rozhlas a TV Mons. O'Connora, aby jeho jménem poděkoval italské rozhlasové a TV sní společnosti a také ostatním ~~společnostem~~ ^{Nevadí} i filmovým za péči a takt, se kterými vykonali svou práci za posledních týdnů, kdy Církev prožívala své vrcholné události: smrt papeže Pia XII. a volba nového Kristova zástance na zemi. Sv. Otec byl zvláště dojat důstojnosti, ~~um~~ seriózním tónem a vysokou úrovní vysílání a filmových záběrů, a vyslovil přání, aby rozhlas a film si vždy uchovala tuto vysokou úroveň.

Dnešní číslo vat. deníku L'Os. Romano otiskuje blahopřejné telegramy, které poslali sv. Otci Janu XXIII. k jeho zvolení a korunovaci představitelé stáhlav států ~~sou~~ t. Jí celekm uvedeny telegramy ^{králu prezidentu a prezidentu} 59 států a zemí. Jmenujeme alespoň ty, které nemají pravidelné zastoupení u sv. Stolice. Jsou to: Ceylon, Ghana, Jordánsko, Guine, Irak, Israel, Korea, Lagos, Malta, Maroko, Norsko, Nový Zealand, Řecko, Spoj. státy severoamerické, Sudan, Švédsko, Švýcarsko, Tunis a Vietnam.

Nositel Nobelovy ceny 1958 míru na rok belgický dominikán P. Jiří Pire prohlásil, že obnosu použije k dostavění a zdokonalení svých sídlišť pro uprchlíky, tedy k pokračování činnosti, pro kterou mu byla Nobelova cena míru udělena. P. Pire postavil už 5 sídlišť, nyní chystá 6. v Norsku. Nyní se věnuje propagaci t. zv. Evropa srdcí. Tímto hnutím chce přimět lidí, aby zapomněli předsudky národnostní, konfesionální a jazykové a zmírnili bídou uprchlíků, obětí dnešní neutěšené politické situace ve světě. P. Pirovi bude Nobelova cena odezdána 10. prosince ve velké aule university v Oslo.

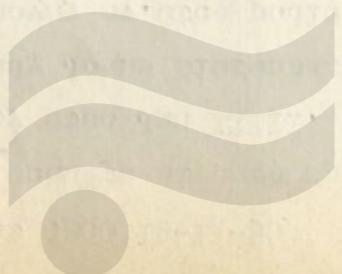
V rámci studijního sjezdu na heslo "Kulturní schůzka Východu a Západu", který se konal v Bejrútu v Libanonu, jedno zasedání bylo věnováno studiu tématu:

Církev a kultury. Zasedání organisovalo Mezinárodní sdružení katolické studující mládeže z pověření org. Spoj. národů pro osvětu a kulturu UNESCO. Zúčastnili se studenti a profesorié Libanonu, Sjednocené arabské republiky jordánska a Anglie, katolíci obřadu latinského řeckého, melchitského chaldejského a maronistkého. Každý kulturní a umělecký výtvar je pokračováním tvůrčího díla Božího. Církev jej přijímá jako přínos k všeobecné kultuře

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

O budoucnost zemí Latinské Ameriky.

V těchto dnech se koná v římě v budově Papežské koleje pro bohoslovce ze ~~xxxi~~^t Latinské Ameriky třetí všeobecné zasedání Rady biskupů ze zemí střední a jižní Ameriky. ~~je přítomno 50 kard.~~^{pouze 1 rada}, arcibiskupů a biskupů, jsou to předsedové a místopředsedové biskupských konferencí jednotlivých zemí. Cílem zasedání je společně učinit opatření, kterými by bylo možné co nejdříve odstranit hlavní rány Církve onoho světadílu. Pracím předsedám sám kard. Mimmi, sekretář Posv. kongregace konsistorialní a zároveň předseda Pap. komise pro Lat. Ameriku; dále jsou přítomni ~~zástupci~~^{zástupci} hlavních církevních kongregací. Už tím naznačujeme, že zasedáním a životu Církve v lat. Americe ustřední orgány Církve věnují velkou pozornost. A právě: V zemích lat. Ameriky žije třetina všech katolíků vůbec, t.j. na 160 milionů, a ti tvoří asi 90% veškerého obyvatelstva jižní a střední Ameriky. Tyto země nabyly politické samostatnosti začátkem min. století. Odtrhly se od Španělska a Portugalska. Bohužel se jhem politickým pod vlivem svobodného zednářství a laických hnutí vedoucí vrstvy chtěly odvrhnout i jho katolického náboženství. Nepodařilo se to sice úplně, ale rány, které ~~zasadili~~^{vyrostly} - zvl. vyhnáním kněží a řeholníků - byly tak velké, že se z nich jižní Amerika dosud nevzpamatovala. A tím jsme už naznačili tři z hlavních nemocí katolicismu v jižní Americe: svobodné zednářství, laicismus a nedostatek kněží. Svobodné zednářství neustalo ve svých útocích na kat. Církev zvláště z univerzitních kateder. ~~Zde~~^{musíme} hledat poslední příčiny nepokojů a manifestací proti katolíkům, jako jsme jich byli na př. nedávno svědky v Argentině, když byla projednávána v parlamentě otázka katolických universit. Svobodné zednářství šíří laicismus do škol a do rodin. Jen 9 států dovoluje ve školách vyučování náboženství. Málo kněží, ~~který~~^{a tímto} jsou vzdáleni; má za následek, že mnoho manželství je uzavřeno jen před státním úředníkem - a nejednou ani ne to. Jeden český kněz působící v Peru píše, že většina dětí je narozena mimo manželství. Vysoké je též procento rozvodů. A konečně nedostatek kněží. Země jako Quatemala, Ecuador ~~mají~~^{ma} ~~asi~~^{asi} desetinu katolíků na jednoho kněze. Kdežto v jižní Americe žije 35% všech katolíků, procento kněží je jen 8,7%. K tomu musíme přidat, že mnohé farnosti mají rozlohu evropských diecézí. Není divu, že proto v lat. Americe velmi rozbuja pověrčivost, ne-li úplné pohanské mravy, zvl. ~~mezi~~^{obyvatelstvem} černým a indiánským. Nejednou si samo křesťanství přizpůsobí tak, že svatí jsou jacísi polobozí, kterým se skutečně klanev.

K těmto starým bolestem Církve v zemích lat.Ameriky přistoupily nové: protestantské sekty a komunismus. Počet protestantských kazatelů se místy až ztrojnásobil. Disponují velkými finančními možnostmi, školou a nemocnicemi; péčí o tělo chtějí proniknout až k duši domácího obyvatelstva. Bohužel často veškerá jejich činnost je soustředěna na boj proti katolické Církvi. Není divu, že pak dojde k sporům a srázkám, které jsou ale v zahraničí zvělídny a využívá se jich k propagandě proti kat.Církvi. Je ale pravda, že tyto spory pocházejí téměř vždy se strany moderních fanatických sekt, ^{které} ~~XIX~~ sami věřící protestanté odmítají.

Komunismus zneužívá ke své propagandě skutečné materiální bídě dělníků jak v průmyslu tak i v zemědělství. Komunismus žije, třebas je ve většině zemí zakázán.

Proti všem těmto úskalím a nebezpečím musí Církev bojovat, aby zaručila zemím lat.Ameriky štatnou lepší budoucnost. Církev se dívá do budounosti s důvěrou. Spoléhá zde na katolické laiky, kteří si uvedomují, že musí zaskočit a vypomoci kněžím. Rodina a sociální otázka je středem pozornosti představitelů Církve. Stran sociální otázky můžeme říci, že Církev stojí v první linii, a že nejednou si proto vysloužila nepřátelství vedoucích tříd. Významným krokem k překonání nynějších těžkostí bylo založení Rady biskupů r.1955. Výsledky prvních tří let dávají nejlepší naděje do budoucna. Nedostatek kněží má být vyřešen v spolupráci s evropskými zeměmi, které mohou poslat do j.Ameriky svůj přebytek. Zolej pro bohoslovce, kteří se zaváží že budou pracovat v j.Americi, je v Lovani v Belgii, ve Španělsku, nyní se chystá podobná akce i v Německu, Francii a "poj. státech." A ~~získávání~~ ^{mocně} moccitib žen. An. mocc. v klosteru, a tito sal. kici si ~~získat~~ ^{získat} stali klosterem, a dnesli vzdut píštin għażiix nij a minn.

Kanadský katolický misionář P.Dennis Paquette byl vypovězen se sv.Vietnamu a přijel přes Čínu do Hongkongu. P.Paquette vyprávěl, že komunisté zesílili pronásledování katolíků v sev.části Vietnamu; přesto však víra katolíků je silná a ti se nedávají zlomit. Spolu s P.Paquettem byl vypovězen ještě ~~P.Tomáš Cole~~, ale P.Paquette neví nic o jeho osudu. Oba kněží žili až do vypovězení v Hanoji.

~~Dne nejkratšího a největšího výročí sv. Jana Pavla II.~~

U příležitosti 100. výročí narození známého francouzského kněze a apoštola

~~sv. Karla de Foucaulda~~

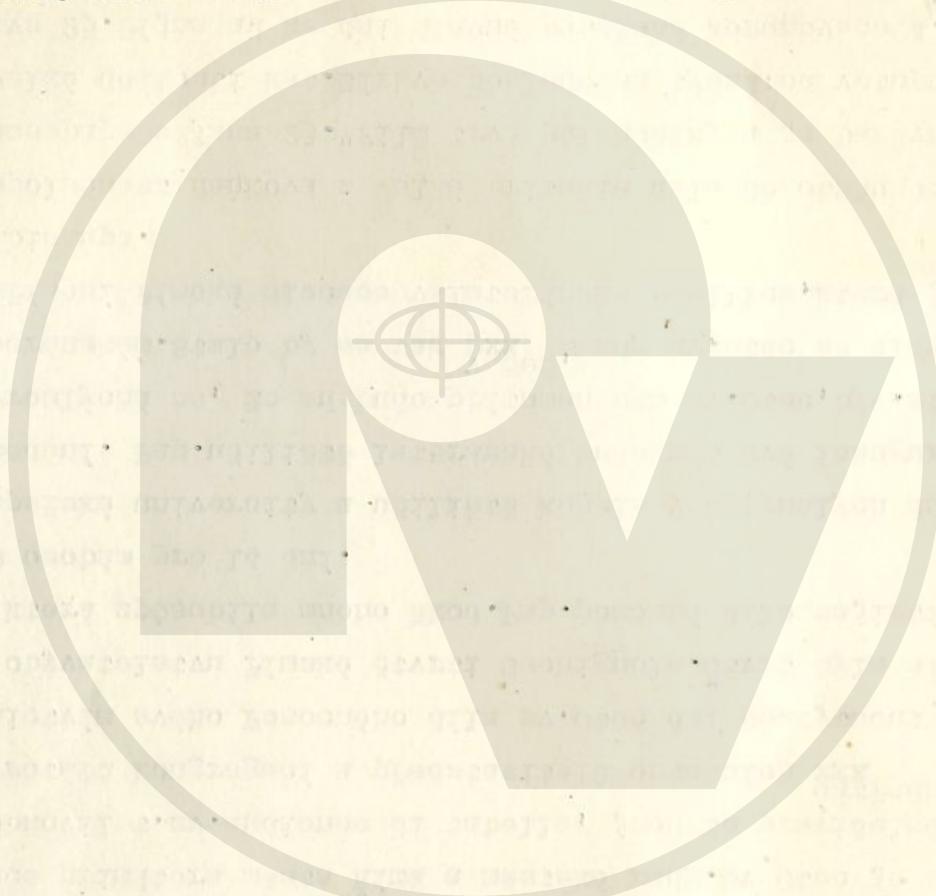
Sahary P. Karla de Foucaulda, poslechnete si dnes rozhovor: ~~Den~~ ^{1. října} ~~1958~~

Zprávy: Svatý Otec Jan XXIII. ~~za~~slal telegram účastníkům třetího zasedání Rady biskupů Latinské Ameriky. Svatý Otec jim posílá své apoštolské požehnání a přeje jim aby uzřeli hojně ovoce svého úsilí za uchování a pozvednutí víry a křesťanského života ve svých zemích. Zasedání Rady pokračuje v budově Pap.koleje pro bohoslovce z Lat.ameriky.O otázce náboženské výuky a katechese promluvil brazilský kard.Jaime de Barros y Camara,arc. z Rio de Janeiro a arcibiskup z Mexica Mons.Miguel Dario Miranda y Gomez.Bylo požádáno na nutnost založení středisek Bratrstva křesťanské nauky:jsou to kroužky laiků,kteří společnou diskusí se vzdělávají ve svaté víře.~~Vyúzíme~~ Bylo též odporoučeno pravidelné konání kursů a přednášek o moderních bludech, ~~hodinách~~ rozhlasem, dopisových kursů, založení kulturních a rekreačních středisek pro mládež a styk s podobnými zřízeními v jiných zemích// Z audiencí které sv.Otec ~~přednáší~~ udělil v uplynulých dnech zaslahuje zmínky audience primátora města Říma a městské rady.Sv. Otec je římským biskupem Sv.Otec obnovil t.zv.audience di tabella, jsou to pravidelné audience prefektů,sekretářů kongregací a představitelů ostatních ~~ustředních~~ círk.úřadů. Prostřednictvím svého Pomocného díla sv.Otec dal poskytnout první materiální pomoc obyvatelstvu římské čtvrti Cechignola.Čtvrt byla stižena v úterý vichřicí,která způsobila mnoho škod.Pap.pomocné dílo zajistí jedno jídlo denně 400 osobám pro 14 dní.

Římské papežské university a učiliště konala v uplynulých dnech svá inaugurační zasedání. Pap.učiliště lateránské bude mít své inaugurační zasedání později.Proslychá se, že mu bude přítomen sám sv.Otec,býv.student na učilišti Lateránském.Stalo by se tak ~~v den~~ ^{v den} ~~xx~~, kdy sv.Otec se slavnostním způsobem ujme řízení římské diecése v lateránské basilice,která je katedrálou římského biskupa.

Filmová společnost Rankova z Velké Britanie dala do oběhu dokumentární film "Korunovace papeže Jana 23."Film trvá půl hodiny a je barevný.Divák znova prožívá velké události kat.Církve posledních týdnů:od vstupu kardinálů do konklave 25.října až ke dni slavné papežské korunovace 4.listopadu.Komerční film je natočen v pěti řezech.Byl sestaven péčí církevního poradce (spol.BBC) Ve Francii konají v neděli Den charity.Program vyhlásil arc.z Bordeaux a předseda bisk.komise pro charitativní a sociální činnost Mons. Richard

Ve všech kostelích bude konána zvláštní sbírka na charitativní účely. Výnosu sbírky bude též použito k zmítnění býdy uprchlíků všech ras a vyznání.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Hrabě Charles de Foucauld se narodil ve Štrasburku dne 15. září 1858. V šesti letech osířel a rodiče ~~mu~~ zanechali velké bohatství. Nikoho nemusel poslouchat, peněz měl dost a proto si mohl dělat, co chtěl. Jeho dědeček dal služebnictvu výslovny rozkaz, aby chlapci vyhovovali ve všem, co si jen přál. Bohu si nedělal žádné výčitky, když takového svobodného postavení v hojném míře využíval. "Snoubilo se ve bezbožectví a sobectví s touhou po zlu. V mé duši nebylo ani stopy po víře.", prohlásil později sám Charles de Foucauld. Učil se málo, ale zato se hojně bavil. Dal se na vojenskou službu a stal se podporučíkem 4. pluku husarů. V Africe, kam se dostal se svým plukem, mu nadřízení přikazovali, aby se slušněji choval a když se neměl k tomu poslouchat, donutili ho zdát se služby. S lehkým srdcem se vzdal své kariéry, vrátil se do Francie a znova začal svůj veselý život.

Ale pobyt v Africe mu neprošel jen tak. Poznal tam poušt a všude pak cítil její volání. Žádal, aby se mohl vrátit do Afriky a vyhověli mu. Tentokrát svůj život úplně změnil: "Ukázalo se, vyslovil se o něm jeho velitel Laperrine, že tak jak dříve dovedl vyhledávat nové a nové druhy rozkoše, tak teď dovedl snášet nebezpečí a útrapy vojenských výprav.. Osobně se podroboval nejtěžším zkouškám, obětoval se plně za své lidí a tím vzbudil všeob. obdiv."

Styk s muslimany ho přivedl na myšlenku, že by se vůbec mohl více zajímat o arabský svět; tak se z vojáka stal badatel. Převlečen za židovského rabina, s dobře ukrytou busolou, měřicími přístroji a mapami procestoval a prohledával Maroko. Poznal Araby dokonale, naučil se jejich jazyku, pozoroval je a později je také obdivoval, jak se několikrát denně v prachu klaní svému Bohu. "Jen já jediný jsem se nemodlil", řekl mamě jin později. Za jeho cestovní zápisí sky Reconnaissance au Maroc mu byla ve Francii přidělena zlatá medaile a jeho mlčení v tichu pouště mělo ho připravovat na budoucí definitivní konverzi. Setkání s P. Huvelinem, pařížským kaplanem, bylo setkání s knězem, který pak po celý život, i na vzdálenost čtyř tisíc km zůstane jeho duchovním otcem. Ještě studoval a pracoval ve Francii, ale pak znova překvapil své přátele tím, že v 32 letech vstoupil k trapistům, nejprve v Notre-Dame-des-Neiges ve Francii a pak v Akbes, v Syrii.

Ale ani tam nebyl spokojen, toužil po ještě větší osamělosti, po ještě větší chudobě, po ještě větším pohrdání. Proto opustil trapisty a oblečen za žebráka, šel dělat služu do kláštera klarisek v Nazaretě a v Jeruzalemě. Představená se divila, že se tento svatý sluha nechtěl stát knězem: "Máte snad právo, mu říkala, pod záminkou pokory nechat v nebi ty spasitelné milosti, které Bůh vašim prostřednictvím chtěl dát zemi?" Představená ťala do živého. Charles de Foucauld se vrátil do Francie, studoval a dne 9. června 1901, když mu bylo 43 let, byl vysvěcen na kněze. Než znova, i po tomto posvěcení, ~~prostřednictvím~~ kterého se vlastně chtěl věnovat službě lidí, cití

volání pouště. Druzí mu rádi věnovat se jak apoštola, tak i mystice. Již jen jeho přítomnost mezi kmeny, které nikdy před tím neviděli kněze, bude apoštola. Hlavně však přítomnost Krista v Eucharistii, bude posvěcením pro ty národy. Odjel do Afriky, do Beni Abbès v poušti. Pověst ho předcházela, poněvadž jak již víme, Charles de Foucauld nebyl nováčkem v zázemí severní Afriky. Skupina domorodých jezdců s jedním francouzským kapitánem v čele, mu přijela naproti. Náš novokněz, který jel na koni po boku jiného důstojníka, pozdravil velitele stisknutím ruky. Mezi tím ostatní jezdci na znamení úcty se skákali s koní na zem, obkllopili ho, líbali lem pláště tohoto marabutto rumi -katolického kněze-, který přišel, aby se usadil mezi nimi. V Beni Abbès P. de Foucauld přijímal návštěvníky a zvědavce, jednotlivé anebo ve skupinách, matky mu přinášely děti a starci, o které se nikdo nestaral, nacházel u něho dojemné přijetí. Pro vojáky francouzské posádky slouživad mši.

"A jaká to byla mše!", prohlásí později alžírský střelec, který měl tu výsadu, že mu mohl ministrovat. "Když pronášel slova: 'Domine, non sum dignus', dělal to s takovou zkroušeností, že jsme s ním všichni plakali." R.1904 Leperrine, vrchní velitel saharských oas pozval de Foucaulda jako starého přítele na inspekční cestu přes poušť až do Timbuktú.

Poustevník z Beni Abbès přijal pozvání na tuto cestu, která trvala celý rok. Během ní de Foucauld pokračoval v životě poustevníka pokání a studoval zemi a obyvatelstvo. Jeho radostí bylo, že mohl posvěcovat poušť a sloužit mši všude tam, kam nikdy dosud žádný kněz nepřišel.

Tehdy po prvé poznal Hoggar, sopečnou náhorní plošinu, vroubenou vrcholy, jež dosahuje i 3.000m, srdece francouzské Sahary a to bylo rozhodující pro jeho budoucí život. Následujícího roku se tam znova zdržel a pak tam zůstal docela až do své smrti.,.

Za konečné místo pobytu si zvolil skupinu chýší v Tamanrasset, všechno všudy 60 obyvatel. V Tamanrasset de Foucauld uskutečnil to, co už dlouho povídval za svůj ideál. Byl totíž jediným knězem ve farnosti bez určitých hranic. Rozprostírala se ~~tetíž~~^{2.000} km ~~anonym~~ ze severu na jih a tisíc km na od východu na západ. Nejbližší vojenská posádky byla vzdálena 70 km. "Je tu aspoň jedna duše, která mezi Timbuktú a El Golea se modlí a uctívá Krista," prohlásil Otec, když skončil stavbu své poustevny. Byl to domek dlouhý 7 m široký 1,75m a obsahoval kapličku, sakristii a ~~objekt~~ obytnou místnost. Tyto malé rozlohy poustevny byly vyváženy ohromnými rozlohami jejího okolí, kde všecko bylo velké, nesmírné, bez hranic. Jedinou nevýhodou bylo, že se nemohl zpovídat, neboť k nejbližšímu knězi bylo přes 60 dní cesty, a hlavně, že nemohl sloužit mši svatou, když jej opustil jediný křesťanský sluha, černoch Pavel, jeho křestní dítě z Beni Abbès. Jen když tuď projížděl nějaký francouzský voják nebo důstojník, měl možnost sloužit a obnovovat Nejsvětější Svátost. Tak tomu bylo až do té

aby uchyl

doby, kdy mu Bílí Otcové dostali z Říma dovolení, ~~že může~~ sloužit bez ministr.

V Tamanrasset byl skutčně sám. Všechn svůj čas mohl věnovat modlitbě a studiu jazyka a zvyků obyvatelů pouště. ~~Tuaregové jsou přesvědčeni, že oni jsou~~
~~jsou tím nejlepším, co je na světě. Pro ně Francouzi jsou jen ignoranti. "Vy~~
~~máte zemi a my nebe."~~ Obyvatelstvo mělo rádo marabutto rumi, jeho poustevna se stala posvátným místem. On jim zato pomáhal. Dal si posílat z Francie jehly, léky, obrázky.

od 1905

P. de Foucauld žil v Tamanrasset až do své tragické smrti. ~~mmmmfūfūfū~~ Přeruší: svůj pobyt jen třemi cestami do Francie a nějakým tím zájezdem do Alžíru. Chtěl si získat společníky. Jen jeden bretoňský mladík se nabídl, že s ním pojede, ale i ten se cestou pouští tak vyčerpal, že ještě dříve než dojel do Tamanrasset, musel se vrátit zpět.

2. září 1914 se do Tamanrasset dostala zpráva, že vypukla válka. Na území Sahary vznikly nepokoje. Byla vyhlášena svatá válka, Senussové se zvedli proti Italii, Tuaregové proti Francii. Tlupy vzbouřenců napadaly neposlušné kmeny a nutili je aby je v revoltě následovali. Tamanrasset si zorganisovalo vojenský odpor. 1. prosince 1916, první pátek v měsíci, P. de Foucauld podle svého zvyku klečel již několik hodin před Nejsvětější Svátostí. Odpoledne pevnůstka zůstala bez vojáků, byli zavoláni jinam. Domorodci se rozešli s dobytkem po pastvinách. Na tento okamžik čekali nepřátelé. Kdo zaklepal na dvéře: "Kdo je to", ptá se Otec. "Nesu tě dopisy z Francie, které mi dal jakýsi mechanista". Otec, aniž by co zlého podezříval, otevřel dvéře, ale hned ho kdosi uchopil za rámě. Dvacítka Senussů ho vyvlekla ven, donutila, aby si klekl, svázala na ruku a na nohou. Později v noci stráž, která ho střehla měla dojem, že se bliží lidé, kteří ho chtějí osvobodit, proto po něm vypálila a prostřelila mu lebku od pravého ucha k levému oku. P. de Foucauld klesl bez klesu.

Dobrovolný pobyt P. de Foucaulda v poušti nebyl zbytečný v dějinách Církve a v dějinách misí; uázal, jakým prostředkem apoštola může být modlitba a oběť smající přinášená ve společenství Nejsvětější Svátosti.

5111958

ústav pro studium
totalitních režimů

Dnes uslyšíte zprávy z katolického světa

VMSvatý Otec Jan XXIII. udělil v uplynulých dnech zvláštní audienci účastníkům sjezdu duchovních rádců a diecesním předsedům Italské katolické akce mužů. Srdečná slova sv.Otce k přítomným byla povzbuzením k důvěře."Papež je nový ale linie zůstává stará, je to ta, která se odvolává na zkušenosť dávných dob a zvl. na učení papežů posledních". Sv.Otec též vzpomněl slov papeže Pia IX., která na něho hluboce zapůsobila:když Pius IX. byl ^{futurum} středem útoků, kterými chtěli podlomit nejen jeho časnovou moc, nýbrž i samu Církev a náboženství, Pius IX. pravil: Chtěli by nám vzít i ten kousek země pod nohama, ale nevadí, vždy budou s námi srdce naší mládeže. Ano s papežem jsou vždy srdeční mladých, dodával sv.Otec Jan XXIII. A jsou-li s ním dnes mladí, pak se Církev smí dívat s důvěrou do budoucnosti. Dnešní mládež dokáže zítra, že se nejen jmenovali křestany, nýbrž že toto své jméno během ^{reli} jako povolání k apoštolátu. Nebude sice scházet protivenství, bojů a snad i slz; ale Kristus vítězí vždy a dá nám poslední odměnu. Chceme, aby on triumfoval v rodinách v naší vlasti a v celém světě", končil sv.Otec svá slova k duchovním rádcům a diecesním předsedům Italské katolické akce mužů.

a závěr

V Paříži skončil Týden francouzských katolických intelektuálů. Na téma Církve v misích a nacionálnímu promluvil P.Danielou, prof. na katolickém institutu v Paříži, ^{V. J. L. M. L.} prof. politické ekonomie na Sociálním institutu v Lyoně a Aliun Diop ředákterem "Présence Africaine -Africká přítomnost". Probuzení politického nacionálního u zámořských národů jde spolu s kulturní emancipací vůči Západu a hrozí vyvolat i nepříznivou reakci proti Církvi protože ta je mylně považována za výraz jedině západní civilisace. Ústy papeže Pia XII. a biskupů koloniálních zemí Církve vždy uznávala právo národů na nezávislost. Církev hlásala světový charakter svého evangelia, které je jediné, třeba rasy, kultury a národnosti jsou mnohé. - V zasedání které mělo heslo "Pozemská vlast a království Boží" promluvil prof. na Sorboně Henry Marrou, rakouský historik Bedřich Heer a čínský kněz dp. Huang. Láska k pozemské vlasti ~~uzavírá~~ ^{Ty dle teor. rel. sv.} nejenici, a naděje v Boží království si nestojí nijak v cestě, nýbrž dává jí člověku poznat jeho skutečnou existenci přirozenou i nadpřirozenou. V závěrečném projevu Mons. Chapouille, biskup z Angers, připomněl, že Církev činí křes tanovi službu pozemské vlasti povinností ve svědomí a úctu k vlasti bližního. Katolíci se mají účastnit aktivně života vlasti, současně ale mají s velkomyslností se dívat na

civilisaci rozdílnou od ~~vlastní~~. Třebas spory mezi starými a novými naciona
lismy jsou dnes ostřejší, přece je první povinnstí katolíka hledět je
překonat a vyprošo vat si pro to Boží pomoc. Týden franc. katolických inte
lektuálů je výroční sjezd o otázkách náboženských, sociálních a politických.
Ústředním tématem letošního týdne bylo: Církev a nationalismus.

Nyní vám pročtu několik z dopisů českého biskupa Jana ^{ct} Prota Tý
z Jeruzaléma:

Radiovaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Zprávy: Svatý Otec Jan XXIII. se příští nedeli 23.listopadu oficiálně ujme řízení římské diecéze, jejímž je biskupem. Svatý Otec se odebere v soukromé formě do lateránské basiliky, která je římskou katedrálou. V atriu před hlavním vchodem ~~mužům robiček~~ přijme hold kanovníků ~~neat nejvýše hrad~~ basiliky, klíče basiliky. Slavnostním způsobem pak vejde do basiliky, seden na sedia gestatoria a obklopen nejvyššími vatikánskými autoritami a kardinály. Baldachýn nad papežským trůnem ponesou kanovníci. U papežského oltáře bude arcikněz basiliky kard.Benedikt Aloisi Masella sloužit slavnou pontifikální mši svatou. Po mši svaté sv.Otec udělí s vnější loggie basiliky své apoštolské požehnání věřícím.

Kard. Valerio Valeri, prefekt Posv.kongregace pro řeholníky bude přítomen slavnostem ~~vlád~~ 8.prosince, na svátek Neposkvrněného Pošetí P.M.

Kard.Valeri bude celebrovat pontifikální mši svatou a pronese kázání.

V Miláně zemřel inž.Bernard Nogara, dlouholetý správce majetku sv.Stolice. Apoštolský nuncius ve Francii Mons.Marella uspořádal recepci u příležitosti 10. zasedání všeobecného organisace pro výchovu vědu a kulturu UNESCO. Recepce se zúčastnili členové delegace sv.Stolice, všeobecný předseda organisace dr Luther Evans, členové výkonného výboru, vedoucí delegací jednotlivých zemí, jež jsou přítomny zasedáním, členové diplomatického sboru, vedoucí mezinárodních katolických organisací a řada osobnosti.

Biskup z Berlina Mons.Dörfner žádal v kázání v Biesdorfě o propuštění čtyř kněží jezuitů, řeh. sestry a 11 laiků z Rathenova, kteří už měsíce jsou ve vězení východoněmeckých komunistů, aniž bylo oznámeno, proč byli uvězněni. Mons.Dörfner též sdělil, že už 9.srpna požádal ~~úřady~~ o úřední prohlášení proč byli jmenovaní čtyři kněží zatčeni, ale dosud nedostal odpověď. Rovněž se nesplnila naděje katolických představitelů, že kněží budou propuštěni ke Kat. dni v Berlíně v půli srpna. "Základem každé spořádané společnosti je právní jistota pro každého. Zatčení díl ve vyšetřovací vazbě už 4 měsíce, aniž by byl jakýkoliv důvod k jejich zatčení"

Podle posledních statistik ze 170 milionů obyvatel Spojených států se 104 miliony hlásí k některému z náboženských vyznání. katolická Církev má 35 milionů věřících, protestantské církve 59 milionů, židovskému náboženství se hlásí 5 a půl milionu lidí a 2 a půl milionu je pravoslavných.

Jan Kudr.

Ward.

SOLIDNĚJŠÍ DUCHOVNÍ PRÍPRAVA LAIKU NA APOŠTOLÁT. - Nevolne pochádza
/ K měsíčnímu úmyslu apoštola modlitby / ne dleloval múre

Pole laického apoštola se v Církvi stále více rozšiřuje. Každý rok se vynořují nové apoštolské úkoly. S každým pokrokem v oboru moderní techniky a vynálezů přibývá nových problémů v politice, ve společenském i v mravním životě. Církev, aby byla světlem a solí země, jak jí Kristus přikázal, musí se stále přizpůsobovat novým potřebám, musí hledat nové cesty a nové metody. A kněží na tyto stále rostoucí úkoly naprosto nestačí. Ani tam, kde jich dostatek. Ale v mnoha zemích je jich málo, někde dokonce ubývá kněžských povolání, jinde se ^{je} tím všemi prostředky znemožňuje, aby mladí lidé mohli jít za Božím hlasem. Nejlépe ~~sexim~~ ukazuje rostoucí význam laických apoštolů při světových kongresech, jako byl např. loňského roku II. světový kongres laického apoštola v Římě anebo leošní kongres Pax Romana ve Vídni.

Laický apoštolát má mnoho forem, ale všechny, mají-li být opravdu apoštolátem, musejí být proniknuty jedním apoštolským duchem. Je apoštolát neorganisovaný. Každý křesťan, je-li opravdu křesťanem a je si vědom své křesťanské důstojnosti a vlastního poslání křesťana ve světě, musí nějakým způsobem apoštolovat. Nikdo se nemůže uzavřít v sebe. Kristův život, který je v každém z nás, se musí projevovat i na venek. Musíme vnitřně hořet a také zapalovat druhé. - Je apoštolát organizovaný, a ten má také různé způsoby. Je tu Katolická akce, apoštolát hierarchický, organizačný přímo episkopátem různých zemí. Jsou tu apoštolská sdružení, která pracují spolu s Katolickou akcí a vedle ní, často na různých specializovaných úsecích, jak např. třetí řády, mariánské družiny, Legio Mariae, sdružení sv. Vincence, katolická Charita a jiné. A konečně v posledních letech laický apoštolát dosáhl mimořádně dokonalé formy v tzv. sekulárních institutech - tj. v řádech a řeholních kongregacích žijících ve světě. Jejich členové nebo členky mají také sliby, mají také svá řeholní pravidla, ale žijí ve světě ve svých povoláních, někdy i v rodině. Nemají žádný zvláštní řeholní šat, nebydlí pohromadě, jen snad někdy ~~časem~~ načas se scházejí, a přece tvoří jednotnou apoštolskou jednotku.

Všichni tito apoštolové - žeaci potřebují solidní duchovní formaci, mají-li být opravdovými apoštoly. Jestliže svatý Otec žádá, abychom se v tomto měsíci především modlili na celém světě, aby tato duchovní příprava a výchova laických apoštolů byla co nejsolidnější, nemyslí ani tak na tyto laické řeholní instituce, ani snad tak na třetí

řády, ani na dobře vedené mariánské družiny anebo na Legio Mariae, kde se této apoštolské přípravě věnuje všemožná péče, ale především na laiky neorganisované anebo i na ty, kteří jsou v Katolické akci, ale přemíra úkolů a nedostatek kněží jim nemůže zaručit solidní duchovní průpravu. Dnes je třeba zachraňovat, co se zachránit dá. Musíme stavět barikády, poněvadž nepřítel už v nikl do města, musíme budovat hráze proti přívalům nevěry a nemravnosti, není čas na modlitbu, na duchovní život. A často proti nejmodernějším prostředkům technické propagandy se chce bojovat podobnými prostředky. Často se chce užít metod, které my se ukázaly velmi úspěšné snad v oboru politiky, národnohospodářství, obchodu, ale přinesou velmi malý užitek na poli duchovního apoštolátu. Zapomíná se, že obracet lidi, dělat lidi lepší, zprostředkovat jim světlo víry, učit je milovat Krista Pána a žít podle jeho přikázání - jsou věci docela jiného řádu a proto vyžadují docela jiných prostředků. Duch není hmota. Nadpřirozený svět víry je zceka odlišný o obchodních výpočtu hmotného světa, po, kterém chodíme... Někteří podléhají chvilkovému a zdánlivému úspěchu založeného na metodách moderní propagandy, zapomínají však, že Boží království v duších roste pomalu, že žádá od apoštola dlouhou trpělivou práci, že se řídí stále a především zákony Kristova kříže, který vykoupil svět utrpením a smrtí...

Musíme se snažit - jak to Církev dělá a jak to ukazoval svým příkladem svatý Otec Pius XIII. - abychom užívali pro rozšiřování Božího království všech výmožností moderní techniky, tisku, rozhlasu, televise - všude, kde to je možno a v největší míře, jak je možno; katolíci musí pronikat a být zastoupeni v parlamentech a v mezinárodních shromážděních politických i kulturních, poněvadž musíme získávat všechny Kristu - ale přitom při všem musíme být přesvědčeni, že nejdůležitější je nitro, osobní hluboké přesvědčení, duchovní život, křesťanství prožívané v soukromí i na veřejnosti dle posledních důsledků. Naše apoštolská horlivost musí tryskat z nezištné apoštolské lásky ke Kristu a k lidem. Bez svatého života není opravdového apoštolátu. A všechn hluk takové bezduché náboženské propagandy bude nakonec jen "zvučící kov a hřmotící puklice"/Kor.13,1/. Království Boží se podobá kvasu, jak o něm mluví nedělní evangelium, působí skoro neslyšitelně a neviditelně, žádá vytrvalou, trpělivou práci. Vychází z nitra a potom se teprve projevuje na venek. Nikoliv opačně. Je i mezi katolíky mnoho předsudků proti těmto zásadám hlubšího duchovního života. Mnozí se nechali strhnout heresi překotné činnosti.

Platí-li toto všechno pro země, kde se Církev může svobodně rozvíjet, platí to tím více pro země, kde je ujařmena, spoutána, pronásledována. Mezi tyto země patří jistě i Československo. Nikdo z Vás o tom nepochybuje. Ba ani nemůže pochybovat. Stále citilněji se projevuje nedostatek kněží. Výchova mládeže, rodinný život, život společenský jsou stále soustavněji odkřeštaňovány a ~~mitrovány~~ a laicisovány v tom nejhorším smyslu slova - tj. odtrhávány od Boha a Církve. Neexistují ani řády ani náboženská sdružení a organizace jakéhokoliv druhu. Je možno apoštolovat a vychovávat apoštoly jen drobnou prací od oáby k osobě a v malém kruhu důvěrných známých. A z řad mládeže, která prošla bezbožecou školou, prázdninovými brigádami a pracovními táborů, učednickými internáty bude přicházet stále méně vhodných lidí pro tuto hlubší duchovní formaci. A přece je to nutné. Bez ní apoštolská horlivost bude často jen projevem mladického vzdoru proti nenáviděné nesvobodě ideologické, politické a hospodářské, ale to není křesťanský apoštolát.

V této situaci se mi zdá, že nejsnadnějším prostředkem k formaci toho pravého apoštolského smýšlení je praktikování zásad apoštolátu modlitby a především jeho denního obětování: Umět spojovat své práce a oběti s Kristem Pánem ve mši svaté a spolu s ním a v jeho duchu prožívat den na velké úmysly jeho Srdce a jeho náměstka na zemi svatého Otce. Tento duch - má prohikat jako vzduch, jako čistý a zdravý vzduch, duši každého apoštola, ať už náleží do jakéhokoliv tábora, jak to znova zdůraznil svatý Otec Pius XII. v promluvě ke kongresistům Apoštolátu modlitby roku 1956. V tomto směru je třeba hledat tajemství duchovní formace v situaci jako je dnešní. Proto při některém z příštích vysílání se vrátíme k tomuto problému a vysvětlíme jej podrobněji. Zatím se budeme všichni snažit být dobrým kvasem ve svém okolí a modlit se, aby přibývalo stále více těch, kteří smýšlí podobně.

Svatý Otec Jan XXIII. udělil dnes v neděli dopoledne první generální audienci. Bylo přítomno několik tisíc poutníků a turistů, především z Italie, jako kněží účastníci kurzu hnutí O lepší svět, sociální pracovníci mezi zemědělským obyvatelstvem, a universitní studenti z Como. Svatý Otec krátce pozdravil jednotlivé skupiny; dojemné bylo, když ve svých slovech k zemědělcům se hlásil k svému původu z venkova: Někdy jsem nepocítil ani pokrojení ani nepříjemnosti pro tento svůj původ z chudé rodiny, pravil.

Sv. Otec žádal pro zemědělské obyvatelstvo úměrnou sociální spravedlnost: z ovoce jejich výtěžek měl má stačit k důstojnému životu a k tomu, aby mohli svým dětem dát patřičnou výchovu. Audienci byli přítomni námořníci z Anglie a ze Spojených států, a skupina poutníků z Rakouska. Sv. Otec k nim promluvil francouzsky. - V poledne sv. Otec z okna své soukromé pracovny udělil své požehnání poutníkům a věřícím, kteří ho radostně pozdravovali se svatopetrskému nádvoří. Sv. Otec tak obnovil tento způsob jakýchsi audiencí, který začal zemřelý papež Pius XII. a který si Římané i cizinci velmi oblíbili. Všichni přítomní mohou jasně slyšet hlas žehnajícího sv. Otce pomocí místního rozhlasu.

Svaz švýcarských katolických žen vydal provolání ke svým členkám: vyzývá je, aby svátek svaté Alžbety oslavily jako den obětí za národy, které trpí hlad.

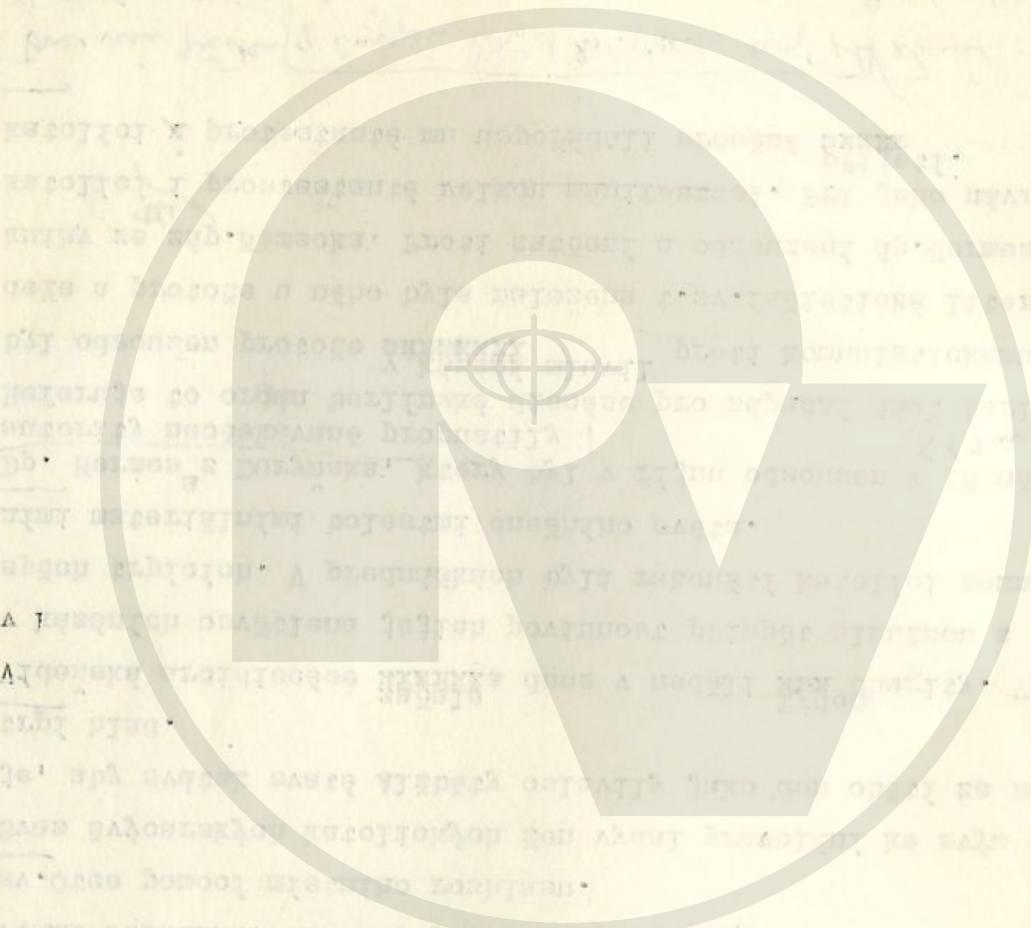
Vídeňská arcidiecéze začala ~~XXIX~~ dnes v neděli ~~Týden~~ charity. Věřícím bylo v kázání osvětlena jejich povinnost přispět almužnou a darem ve prospěch trpících. V přednáškách byli rakouští katolíci seznámeni s hlavními materiálními bolestmi dnešního světa.

Dp. Hermes ^a z Durynska, který byl v říjnu odsouzen k 16 měsícům žaláře, Východoněm. autority neočekávaně propustily

Referuje to orgán berlínské diecéze pro západní část Berlína. Dp. Hermes byl odsouzen protože ~~v kázání~~ mluvil proti komunistickému zasvěcení mládeže a protože u něho byla nalezena t.zv. fašistická literatura, tj. knihy ze západního Německa. Proti zatčení a odsouzení dp. Hermesa uspořádali katolíci ^{tak} protestanté ^{velkou} manifestaci. Při jeho návratu z vězení katolíci ^{je} protestanté mu uspořádali srdečné přijetí.

U 30"
 Dnes večer proběhly v Československu všechny nové volby:
 Nejdůležitější výsledky byly:
 Jindřich Šimák
 ml. český senátor

Palutrin. "Tunc Petri jme psal. nás členk. + Pet. R. - dnes jsem ^{XVIII.} v. na Prahu.
A mi

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

ÚSÚTR/2008-17-28

3301

číslo
 Zprávy: Dnešní vat. deníku 1° Os. Rom. oznamuje, že sv. Otec Jan XXIII. bude konat 15. prosince tajné konsistorium, Na konsistoriu jmeneje 23 nových kardinálů. Z nových kardinálů je 13 Italů a 10 ze zahraničí. Cizinci jsou dva Francouzi: arc. z Bordeaux Mons. Pavel Maria Richaud a děkan Posv. římské roty Mons. Ondřej Julien; 2 Američané: arc. z Filadelfie Mons. O'Hara a arc. z Bostonu Mons. Cushing; dále arc. z Vídne Mons. František König, biskup z Berlína Mons. Julius Dörfner, arc. z Westminsteru Mons. Godfrey, arc. ze Sevilly Mons. Jusef Bueno y Monreal, a konečně arc. z Quadalajary v Mexiku Mons. Josef Garibi y Rivera a arc. z Montevideo v Uruquaji Mons. Antonín Maria Barbieri. Noví kardinálové Italové jsou: arc. z Milána Mons. Jan Montini, patriarcha z Benátek Mons. Jan Urbani, arc. z Neapole Mons. Castaldo, státní sekretář Mons. Tardini, dále 5 ap. nunciů: a Portugalska, Italie, Spojených států, Holandska a býv. nuncius Mons. Chiarlo, a ~~konkánek~~ 3 sekretáři kongregací pro semináře Mons. Confalonieri, koncilu Mons. Robert pro svátosti Mons. Bracci a konečně Mons. di Jorio, kterého sv. Otec neoficiálně jmenoval kardinálem hned po skončení konklave. Jak jsme řekli, jmenování nastane při tajném konsistotiu, které sv. Otec bude konat 15. prosince.

Kard. sbor bude pak čítat 75 kardinálů: 29 Italů a 46 z ostatního světa.

Vat. deník přináší dále úvodník "Církev v Maďarsku". Je to komentář k posledním událostem v této zemi s hlediska náboženského. Vat. deník zvláště poznamenává, že mezi kandidáty do parlamentu jsou i tři kněží, kteří podle ~~XXX~~ dekretu Posv. kongregace koncilu upadli v exkomunikaci zvl. způsobem vyhrazené sv. Stolici protože neustali v politické činnosti, třebas byli k tomu výslovně vyzváni.

Zakladatelka misijních sester lékařek a ošetřovatelek Anna Dengelová přijala čestný doktorát ^{lékařství} katolické university v Nymwegách v Holandsku. Už jako laická pracovnice v misiích v Indii došla k přesvědčení, že protestantské misie se setkávají s velkým úspěchem pro svou charitativní a sanitní práci. Tam užrglo v ní předsevzetí založit mis. společnost sester lékařek a ošetřovatelek. Jí patří velká zásluha o to, že sv. Stolice r. 1936 dovolila řeholním sestrám studovat lékařství, a to i gynekologii. Po skromných začátcích kongregace čítá nyní celkem 500 řeh. sester; 30 je diplomovaných lékařek, které pracují v 26 střediscích všech pěti světadílů. Zpravidla sestry mají při nemocnicích též školu pro výchovu domácích ošetřovatelek.

Tímž způsobem
jedná o světadíl
vzdálený od světadílu
vzdálený od světadílu.

světadíl vzdálený od světadílu.

světadíl vzdálený od světadílu.

~~toto~~
Základní příčina rozporu mezi komunismem a křesťanstvím.

Drahí posluchači, v serii rozhovorů o Vesmíru, člověku Bohu se dnes bude snažit odpovědět vám na otázku, jaká je základní příčina rozporu mezi komunismem a křesťanstvím.

Z předešlých našich přednášek jasně plyně, že komunismus radikálně odmítá každé náboženství. Všimli jsme si také, že námitky, které marxisticko-leniniští teoretici proti náboženství uvádějí jsou buď bezdůvodné, falešné nebo docela protivědecké.

Někdo by mohl namítnout, že nikdo nepochybuje o tom, že komunismus je proti náboženství a že tento jeho negativní postoj je stejně mylný jako nespravedlivý. Ale, pokračoval by dále takový člověk ve svých vývodech, nesmíme zapomínat ani na pozitivní stránky komunismu; komunismus se přece všemožně snaží podporovat technický pokrok a zamýšlí vytvořit společnost, v níž by člověk neměl být využit a využit druhým člověkem a jeden národ druhými národy. Může křesťan zůstat netečný k takovému spravedlivému úsilí?

Co na to říci? Ano, je pravda, že komunismus má některé kladné stránky. Ostatně i v plevách se najde nějaké to zapomenuté a ztracené zrnko. To se musí uznat! Komunisté dosáhli také pozitivních výsledků. Nikdo o tom nepochybuje, ale ptáme se jen, ~~za~~^{obrá} jakou cenu těchto výsledků dosáhli! Kolik hodnot mravních a lidských v té době podlomili! Kromě toho se musíme ~~má~~ také ptát, kam vlastně směřuje veškeré to jejich úsilí. Nevydává snad komunismus v sázku osud celého národu anebo dokonce osud celého světa, celého lidstva?

Ze stanoviska hospodářského komunismus zamýšlí úplné znárodnění ~~a~~ státnění všech podniků a všech pozemků, vší země. Veškeré národní hospodářství by se prakticky nělo stát státním monopolem. Svoboda iniciativy a výměny zboží byla potlačena a později má být úplně ~~zmazána~~ odstraněna. Komunisté učitečnějí tento program někdy bezohledně, jindy opatrně, ale vždycky vytrvale a podrobně.

Pro křesťanství je přijatelný jakýkoli politický nebo hospodářský systém, jen když se přidržuje mravních zásad a při provedení svého poslání nepřekračuje vlastní kompetenci. Církev zasahuje do hospodářských a politických záležitostí společnosti, ovládaných podobným systémem, jen když se jedná o lidské nebo mravní hodnoty.

Kapitalismu, založenému na soukromém podnikání a na svobodě výměny zboží, Církev připomíná, že soukromé podnikání má také své sociální poslání, a že stát je povinen starat se o společný blahobyt všech svých příslušníků. Podobně proti tendenci znárodnění a socialisace Církve vyžaduje, aby svoboda podnikání a výměny zboží jakož i vlastnictví nebylo omezováno v takové míře, aby ohrožovalo svobodu společnosti a práva lidské ~~společnosti~~ osobnosti.

Tak tímá ma i ze stanoviska hospodářského Církev má své jasné a přesné námitky proti komunistickému systému. Ale tyto námitky nejsou tak důležité,

jako námitky proti metodám a ideologii komunismu. Mýlil by se, kdo by dával všem námitkám křesťanství proti komunismu stejnou váhu a stejný význam. Takové přesvědčení by zapříčinilo zmatek ve svědomí lidí a naše posice vůči komunismu ztratila by na jasnosti a přesném ~~zachování~~. Nesmí se stavět na stejnou úroveň obrana práv soukromého vlastnictví a obrana náboženských hodnot. Otázka vlastnictví jako prostředku výroby je skutečně velmi důležitá, ale není jediným a nejdůležitějším bodem rozporu mezi křesťanstvím a komunismem.

Mnohem vážnější je jejich rozdíl na poli mrvních zásad a metod jednání.

Pro komunistu politická strana je kriterium dobra a zla, poslední, nejvyšší a výhradní. Komunisté hodnotí mravnost skutků jen ze stanoviska politického. A tato politisace svědomí je jedním z nejhorších důsledků komunismu. Pro komunistu, všechno, co se straně hodí, co jí prospívá je dobré a všechno, co škodí straně anebo je jí lhostejné je špatné a zlé. Kdo má odvahu odporovat politické straně nebo odklonit se od politické linie strany, ztrácí podle komunisté nárok na jakákoli práva. Všechny prostředky, kterých se pak proti takovému člověku užívá, možno považovat za spravedlivé. Každá lež je dobrá, jen když pomáhá zničit dobré jméno takového rebela. Nejbližší příbuzní a nejlepší přátelé by měli být mezi prvními, kdo by po něm hodil kamenem a měli by první žádat přísného potrestání. Je povoleno poslat ho do koncentračního tábora, pověsit ho, nebo držet ho léta letoucí ve väzbě a přítom mu nedat možnost spravedlivého soudu a to všecko jen za tím účelem, aby tím politická strana získala.

Pro komunisty takový člověk skoro přestává existovat a jeho postavení se stává horší než postavení otroka. Hodnotí ho jen jako tažné zvíře, prostou věc, pracovní jednotku nebo ho mají zaregistrovaného jako číslo v nějaké cele.

Takové nepravedlivé zákroky ~~nespravedlivě~~ křiví lidské svědomí. Sám smysl a pojem pravdy a spravedlnosti tím těžce trpí a upadá. Je pravda, že v zemích, kde křesťanství již po dlouhá století vychovává svědomí národa a jednotlivců, jakási vrozená čestnost brání komunistům uplatňovat jejich marxisticko-leninskou mravnost do posledních důsledků. Jenže to je těžká následnost a pravověrni komunisté ji považují za odbočení a vykolejení.

Samy zásady třídního boje a diktatury proletariátu musí ustoupit před zákony komunistické strategie a taktiky. V duchu těchto zákonů, jak jsme právě řekli, všecko, co je užitečné straně, je dobré, a špatné je všecko, co je pro stranu škodlivé. Zde je kořen, a to nejhļubší kořen, vší neličnosti, zločinnosti a nespravedlnosti komunistického režimu. Křesťanské svědomí za nic na světě nemůže přijmout základní zásady komunistické morálky, ani základní pravidla komunistického ~~režimu~~ činnosti a třídního boje. V tomto případě křesťanství není nijak skлонné ke kompromisu. I kdyby komunisté nepopírali Boží existenci, a i kdyby nebojovali proti Církvi, zůstala by stejně nepřekonatelná propast mezi nimi a mezi křesťanstvím.

Ale nejhļubší kořen rozporu mezi křesťanstvím a komunismem je rázu nábo-

ženského. Křesťané vědí, že existuje Bůh, věří v Boha a považují Ho za pramen a cíl všeho bytí ve světě. Naopak marxisticko-leninistická ideologie je bezbožecí. Toto základní bezbožectví se projevuje všude a komunismus se s ním nijak neskrývá. Považuje popírání existence Boží za jedno z mála svých dogmat.

Viděli jsme již několikrát během svých přednášek, že komunisté se snaží za každou cenu postavit proti sobě vědu a náboženství. Je to bezdůvodné a proto také nemají úspěch. ~~J~~^{Kdykoliv} se komunisté začínají zajímat o náboženské hodnoty, překračují ~~tím~~ meze přísnější vědeckého poznání a stávají se dokonce úplně nevědeckými. Tak nevědeckým je také jejich popírání všech náboženských hodnot. Marx ~~sám~~^{výčet} u Feuerbacha, že náboženství je nejvážnější překážkou uskutečnění světských cílů. Pro Marxe Bůh je jen modla, která odvrací pozornost člověka od snahy budovat nový řád a činí ho zajatcem v tomto "slzavém údolí".

Egyptští felahové stavěli faraonům obrovské pyramidy, praví Marx, ale sami žili v bídě. Hindové ~~svýtečnou~~^{strážnou} energii na dlouhých poutích, dopouštějí, že jim jistá posvátná zvířata zžírají úrodu, ~~zatímco~~^{a v Léta dole} většina obyvatelstva trpí hladem. Podle Marxe náboženství uspává národy jako narkotikum a dobré se hodí využitovatelům, kterým se jedná hlavně o to, aby zachovali stávající sociální rozdíly. Z tohoto stanoviska podle Marxe náboženství je nejzarytějším nepřítelem sociálního pokroku.

Ale jak je to možné, že jak Marx tak i Lenin podobným způsobem odsoudili křesťanství, náboženství lásky? To neudíví nikoho, kdo ví, že Marx osobně nikdy neznal opravdové, živé křesťanství. Jeho rodiče byli Židé a stali se protestanty z existenčních důvodů. Za svých studentských let se Marx zajímal hlavně řeckou mytologii. Ze vší jeho kritiky náboženství je jasné, jak málo a jak špatně znal křesťanství. Stejně Lenin znal jen povrchně vnější projevy ruského pravoslaví, již od dob Petra Velikého úplně podroběného carské vládě.

Protináboženská posice marxisticko-leninistických teoretiků nespočívá na vědeckých základech, jak jsme měli již příležitost podotknout, nýbrž na předsudcích. Tyto předsudky jsou tak těsně svázány s marxismem, že mezi marxismem a křesťanstvím nutně vytváří nepřekonatelnou propast.

Marxismus, převedený z teorie do praktického života, prakticky stanoví, že marxismus se jeví jako systém totalitní, k lidem v nejvyšším stupni nepřátelský. Teoreticky sice přiznává svobodu svědomí, ale ve skutečnosti zcela libovolně zasahuje do života náboženských společností a zvláště katolické Církve.

Kde se marxismus dostane k moci znemožňuje výchovu, tisk a katolickou sociální činnost, brání kněžím a věřícím v tom, aby udržovali styk s viditelnou hlavou Církve, dělá překážky svobodnému vyučování, nedotoluje, aby křesťané bránili a rozšiřovali svou víru a aby uplatňovali náboženské ideály ve veřejném životě.

Dlouhé, skoro dvoutisícileté dějiny Církve se podobají plavbě lodi, která brázdí mořské vlny uprostřed bouře. Církev trpí hrozná pronásledování od římsko-

ských císařů. Přežila však samo římské imperium, přežila vpády barbarů a Turků, přežila i vnitřní otřesy, často velmi těžké, způsobené heretiky, anebo i nehodnosti jejich vlastních členů.

Komunismus beze vší pochyby patří k nejzazýtějším a nejukrutnějším protivníkům, které kdy Církev potkala na své cestě dvoutisíciletými dějinami. Aby ji jej překonala, bude muset vynaložit ještě mnoho úsilí a bude musit ještě ~~mmom~~
leccos ~~myminym~~ vytrpět. Ale nakonec Církev vyjde vítězně z tohoto boje. ~~Takovou~~
jistotu ji dal sám ~~jeji~~ Božský Základatel, když jí slibil, že síly pekelné ji nepřemohou.

Draží posluchači, v serii rozhovorů o Vesmíru, Bohu a Člověku jsme se vám dnes pokusili odpovědět na otázku, jaká je základní příčina rozporů mezi komunismem a křesťanstvím.

41158

den korun. Jana XXIII.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V rámci dnešního pořadu Umlčená Církev si poslechněte komentář o náb.situaci v Maďarsku. Nejdříve zprávy:

Jmenování 23 nových kardinálů, které bude oficiálně učiněno při tajném koniskatriu 15. prosince, vyvolalo všude ve světě velký ohlas. Zvlášť je poukazováno na mezinárodní charakter Posvátného kolegia kardinálů: ze 75 kardinálů je 46 ze zemí mimo Italiю; dálším překvapením bylo rozšíření počtu kardinálů z tradičních 70 na 75; a konečně současné jmenování kard. Dominika Tardiniho státním sekretářem. Velkou radost z nového kardinála měli v Rakousku, v Mexiku a v Uruguaji. (Nový kardinál), biskup z Berlínа Döpfner je nejmladším členem kard. sboru. Má 45 let. Opakujeme: 15. prosince sv.Otec Jan XXIII. oficiálně jmenuje 23 nových kardinálů: 13 je Italů a 10 ze zahraničí....

26. listopadu bude v Sixtinské kapli slouženo slavné rekviem za pokoj duše kardinálů, kteří zemřeli v upl. roku: Jsou to: kard. Piazza, zemřel 30 listopadu, kard. Alexander Verde, zemřel 29. března, kard. Samuel Stritch zemřel 27. května, kard. Celsus Constantini, zemřel 17. října a kard. Eduard Mooney, který zemřel těsně před začátkem konkláve 25. října. Zádušní mše svatou bude sloužit děkan Posvátného kolegia kard. Evžen Tisserant, výkrop nad rakví vykoná sám sv.Otec Jan XXIII.

V Novém Yorku vyšla Bílá kniha rudé Číny. Kniha, kterou napsal Eduard Hunter odhaluje taktiku čínských komunistů, aby vyhodili náboženství z myslí a srdc čínského lidu. Když komunisté toho nedosáhli po dobrém, hleděli proměnit náboženství v nástroj své politiky, a nátlakem všeho druhu hleděli donutit hierarchii, aby se přizpůsobili komunistické ideologii. Protože pevná hierarchická struktura katolické Církve činí mimořádně těžkým úsilí komunistů zreorganisovat hierarchii a přetvořit ji podle své vůle, čínští komunisté nakládali s katolickými misionáři jako s nepřáteli lidu, a prohlašovali, že jejich spojení se svatým Otcem je zločinem spiknutí a vlastizrady. Autor knihy Bílá kniha rudé Číny podává řadu podrobností o ďábelských metodách komunistické převýchovy. Kniha je čerpána z oficiálních pramenů, některá fakta jsou převzata přímo z komunistických časopisů, a tak odhalují zločiny komunistů proti čínskému lidu.

Církev v Maďarsku

Vat. deník L'Os.R. věnuje svůj úvodník náboženské situaci v Maďarsku. Příležitostí k tomuto komentáři byly tzv. volby, které se konaly v neděli Vat. deník a pak prohlášení, které prý k těmto volbám učinili maďarští katoličtí biskupové. Biskupové prý vyzvali věřící, aby splnili svou občanskou povinnost: ~~členkům k volebám~~ ^{fit volit} a spolupracovat k dosažení společného dobra. "Stavíme se za každou iniciativu parlamentů a národních výborů, která směřuje k ulehčení životních podmínek občanů a k blahobytu." Nás stát vydal zákony o svobodě náboženství a stanovil obor církevní činnosti. Je naším přáním aby nový parlament sechoval vůči Církvi v duchu tohoto zákona. Parlament si má být vědom, že zastupuje i miliony věřících.. "stalo prý v prohlášení biskupů." S druhé strany ale, podle sdělení z komunistických tisk. kan celáří mezi kandidáty nového parlamentu jsou i tři kněží, kteří byli poslanci už v minulém parlamentě, ^{my můžeme dodat} ~~a kteří právě~~ proto upadli v církevní exkomunikace zvláštním způsobem vyhrazené Svaté stolici: odmítli vzdát se poslaneckého mandátu, třebas k tomu dostali výslovny rozkaz. Ostatně prý maďarští biskupové ony tři kněze stále uznávali jako kněze, a nenahledali na ně, aby se vzdali poslaneckého mandátu. Jiní ale píší, že nelze dát správné posouzení všech těchto faktů: není známo, zda prohlášení podepsali všichni biskupové, a konečně zda prohlášení bylo uvěřejněno svobodně nebo pod tlakem komunistické vlády. To co je známo o situaci katolické Církve v Maďarsku, mluví sdostatek: Volební prohlášení, dejme tomu že autentické, uložil biskupům, třebas oficiálně svobodným, úřad pro církevní záležitosti, ^{tentu} ~~který~~ založil režim a kterým komunisté ukládají svou vůli Církvi, a to i v otázkách její vnitřní pravomoci. Tři kněží, kteří zase kandidují do maďarského parlamentu jsou smutně známi Horváth, Janoš Máté a Mikuláš Beresztoczy. Máté a Beresztoczy byli členy parlamentu už před maďarskou lidovou revolucí v říjnu 1956; Horváth přijal poslanecké křeslo začátkem 1957, ^{do} ~~které~~ se uprázdnilo revolucí. Zmínky zasluzuji, že Horváth už před tím upadl v exkomunikaci pro svou neposlušnost církevním představeným; exkomunikace ale byla s něho snata když byl odvolal své omyly a slíbil poslušnost. - V červenci 1957 Posvátná kongregace koncilu zakázala kněžím v Maďarsku přjmout poslanecký mandát nebo jiná podobná funkce politické, a to pro mimořádnou situaci v zemi a na obranu pravé kněžské důstojnosti. Ti, kdo nějaké takové funkce měli,

měli se jich vzdát do měsíce, jinak by upadli do stanoveného církevního trestu. Na opatření svaté Stolice samozřejmě ostře reagovala vláda, protože jí velmi záleželo na tom, aby upevnila nad Církví svůj byrokratický aparat, narušený na podzim 1956. Jmenování kněží neuposlechli. Po 7 měsících čekání, 15. února 1958 Posv.kongregace koncilu prohlásila, že dotyční kněží upadli v exkomunikaci, jíž se jim hrozilo. Vedoucí Úřadu pro círk.záležitosti nařídil biskupům, aby ignorovali opatření vatikánských úřadů; opatření nepotřebovalo žádného oficiálního sdělení: vstoupilo v platnost v den, kdy byly uvěřejněny AAS, úřední orgán Sv.stolice. ^{To jistě věděl} ~~Exkomunikace~~ jak biskupové tak i kněží, jichž se to týká, i když se opovážili říci, že se nepovažují za stižení exkomunikací, protože prý jim nic nebylo sděleno. Rich. Horváth se odvážil veřejně sloužit mš svatou v kostele sv.Petra Alkantary, a k tomuto svatokrádežnému činu si pozval i žurnalisty. Jak tedy skutky výmluvně dokazují, v Maďarsku funkcionáři ateistického státu se vměšují do života Církve a ukládají biskupům svou vůli i ve věci přisluhování svatosti. A nyní režim posílá do parlamentu takové tři exkomunikované kněze, a tak chce dokázat, že respektuje náboženské přesvědčení druhých. ✓

Ostatně abí to není pravda, že v Maďarsku biskupové jsou svobodni.

Koncem září se objevila v zahraničí zpráva, že jsou ve vězení Mons. Pap z Goeru a Mons. Endrey, ap.administrátor arcibiskupství ostřihomského. Mluvčí vlády zprávu dementoval, v Maď. prý žádný z biskupů není ve vězení, ale nemohl vyvrátit, že ~~byl~~ byl uložen gen.vikář podle chuti vlády. Mons. Endrey prý se vzdal svého úřadu. Kdo ~~zná~~ komunistů ví dost. Dále, je známo, že vláda brání vykonávat biskupské funkce biskupovi z Váče Mons. Peterovi a ještě dvěma biskupům. Málo prospěje, že nejsou ve vězení. Ostatně, i kdyby byli na svobodě, pak by žili vydáni na pospas státnímu byrokratismu, ~~jsou vydáni na pospas~~ pochybným iniciativám mírových kněží, kteří ze sebe činí nástroj státu na cestě k materialismu a ateismu, pod pláštíkem slov o míru a výstavby socialismu. Zdánlivá svoboda některých biskupů tedy není než nutný závoj, který má zakrýt skutečné proknásledování. Nemá tedy smyslu ptát se zda maďarští biskupové svobodně uveřejnili předvolební prohlášení. Prohlášení je další důkaz otroctví, které maďarský komunistický režim uložil Církvi v úsilí zachránit tvář a dát zdání demokracie něčemu co není než strašné a hlediské tyranství.

* A po České ~~pol~~ rovněž i mil. voleb - tomu ~~na~~ mohou mít množství politik, kteří již působí v rámci mld. České republiky.

...zprávy a aktuality z kat. světa.

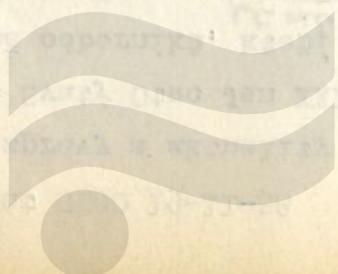
VM. Svatý Otec Jan XXIII. udělil v posledních dnech zvláštní audienci skupině odborníků, kteří jsou členy výboru pro ubytování hospodářské komise OSN pro Evropu; a kteří konali v Římě své zasedání. Sv.Otec k svým hostům krátce promluvil: poukázal na potíže bytové otázky, která byla ještě ztížena hrůzami poslední světové války. ^{Učnul} ~~Výresení~~ Bytové otázky patří do oblasti křesťanské lásky. Poskytnout přístřeší chudému nebo mu pomoci k vlastnímu bytu je jedním z tělesného milosrdenství skutků. Proto sv.Otec vyzýval přítomné aby ze všech sil hleděli zlepšit dnešní neutěšenou situaci. "Život je dar Boží a zasluhuje, abychom jej žili jak se sluší a patří, t.j. v onom světlém vzájemného porozumění pro potřeby jednoho každého, podle cílů rádu indici-duádního, rodinného, a společenského, jak je stanovil Kristus Pán.Petrův nástupce první musí připomínat lidem tyto zásady, on se sdílí o starosti všech těch kdo si jsou vědomi svých odpovědností, a chtějí nést pokoj a radost každému lidskému srdci. - V jiné audienci sv.Otec krátce promluvil ke komerčním odborníkům Italie. Žádal je, aby ve svém povolání dávali vždy přednost duchovním věcem a duchovním hodnotám před pozemskými a hmotnými.

Paříž. 4.listopadu sloužil v kostele sv.Františka Xaverského ap.nuncius ve Francii Mons.Marella mši svatou k zahájení X.všeobecné konference OSN pro kulturu vědu a osvětu. V příležitostném kázání ap.nuncius naznačil, ^{UNESCO} kde organizace ^{splní} to co si předsevzala: přispět kulturou k sblížení národů. Mons.Marella nejdříve vzdal hold papeži Janu 23, který právě v ten den byl v Římě slavně korunován. Mons.Roncalli byl prvním stálým pozorovačem Vatikánu při UNESCO a nejednou sám sloužil mši svatou k zahájení jejich zasedání. Sešli jsme se zde, v ^{Jan} ^{Petr} kostele, protože všichni si jsme věděli, že od Boha dostáváme vše, ^u on je Dárce všeho dobrého. Pro mnoho lidí ale náboženství zdá se říká málo. A přece náboženství je jako tajemná síla, která dává člověku důvěru, bezpečnost a jistotu. I ty nejgeniálnější pokusy založit bratrské společenství mezi lidmi, budou nadarmo, pokud člověk se se synovskou poslušností neskloní před Prozřetelností Otce, který ho stvořil a který ho přijal za svého syna. Unesco má za pole své činnosti hodnoty ducha, a právě zde je těžké ignorovat náboženství: člověk je animal rationale - tvor rozumný, a slovo rozumný zahrnuje ~~náboženství~~, pravnost a kulturu. Odezírat od náboženství znamená zříci se touhy dosáh-

pravého humanismu, pravé lidské důstojnosti a velikosti. Uskutečnit opravdové bratrství - to je vaší touhou, přispět, aby Východ i Západ navzájem uznali své kulturní hodnoty a spolu přispívali ke klidnějšímu spravedlivějšímu zítřku. Svoboda dítek Božích je u základů tohoto pokoje V míru, jak pravil sv. Otec Jan XXIII, založeném na spravedlivých právech každého a živeném bratrskou láskou, rozvíjejí se umění a kultura, energie všech se jednotí v nevídání sílu a rostou bohatství jak jednotlivců tak i celé společnosti". Na veškeru práci komise OSN pro vědu, kulturu a osvětu Mons. Marella svolával požehnání Nejvyššího.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Berlíň. 31. října vstoupil v platnost ve vých. Německu nový zákon o universitách, kterým tyto školy budou bezvýhradně zotročeny komunistické straně. Tento zásah komunistů do vědeckého a akademického světa vyvolal ostré protesty jak se strany profesorů tak i studentů. University se mají stát nástroji k šíření socialistické ideologie a mají být zapojeny na proces výstavby komunismu. Není pochyby, že novým zákonem komunisté ve východním Německu chtějí ještě více dusit touhu po svobodě nejen náboženské, nýbrž i kulturní a vědecké. Nespokojenost se socialisací východoněmeckých universit se projevila kromě vnitřních neklidů hlavně útěkem na území NSR. Za prvních 6 měsíců t.r. uprchlo na Západ 124 profesorů a universitních asistentů, dále 636 lékařů a 1.398 učitelů; velký je počet uprchlíků z řad mládeže do 24 let: Lékaři si stěžují především na zásahy komunistů do řízení nemocnic, na to, že nejsou respektovány požadavky lékařů týkající se ochrany dělníků, zvl. žen a dívek při práci a konečně na ateistickou propagandu. Mezi přední uprchlíky letošního roku patří rektor university z Jeny Josef Häamel, který utekl na Západ několik dní před začátkem oslav 400. výročí založení jenské university. Rektor Häamel mluvil o nespokojenosti intelektuálů ve vých. Německu s politickým tlakem; jeho zločinem v očích komunistů bylo, že odmítl podporovat přeměnu university v socialistický propagační ústav.

Litva. Katoličtí Litevci na celém světě vzpomněli letos na svátek Narození P. Marie 350. výročí zjevení P. Marie v Siluvě. První kostel v Siluvě byl postaven r. 1417. Za reformace, kdy téměř celá Litva svými vládci přešla k protestantismu, katolický kostel byl zničen a na jeho místě postaven kostel evangelický. Avšak katolická víra a s ní i láska k P. Marii žila v srdci prostého lidu dál. Dětem těchto prostých vesničanů se 8. září 1608 zjevila P. Maria. Zde se kdysi věřící klaněli mému Synu, kdežto nyní tu ořou a sejí obilí", pravila s bolestí. Na místě zjevení, vykoupeném od protestantů dal biskup ze Samogizie kníže Sapieha postavit první kapli. Zjevení P. Marie mělo podstatnou zásluhu o rekatolisaci Litvy. Dnešní umělecký kostel v Siluvě byl dokončen r. 1924. Za let svobodné Litvy přicházelo ve výroční den na pout až 100.000 věřících. I dnes žijí v srdci katolických Litevců úcta a láska k P. Marii Silušské, a přes protivenství komunistů rok co rok putují sem desetitisíce věřících, aby si odnesli útěchu, posilu a odhodlanost snášet pronásledování za svou víru a aby vyprošovali své zemi náboženskou i národní svobodu.

Václ. rozh. "V. říjnu mítval. výstava v Bruselu".

19. října zavřela své brány Světová výstava v Bruselu. Navštívilo ji - (za šest měsíců) - asi 42 milionů návštěvníků: nejvyšší zájem byl o pavilon americký a sovětský - ~~Milem 30 milionů, také~~ V rámci výstavy bylo konáno 450 mezinárodních sjezdů. Výstavní komise rozdala na 5.000 různých cen. Čs. pavilon byl odměněn nejvyšší cenou: Zlatou hvězdou a kromě toho dosáhl dalších 170 cen: 55 Velkých cen, 47 čestných diplomů, 36 zlatých, 18 stříbrných a 14 bronzových medailí. Získal nejvíce dosažitelných bodů. Na druhém místě byl pavilon Belgie, pak Anglie atd. Sovětský pavilon byl na 13. místě. Čs. pavilon bude zbourán a převezen do Prahy, kde bude obnoven tak, jak byl v Bruselu, aby se umožnila prohlídka i těm, kteří do Bruselu nemohli - psaly noviny. Dá se ale pochybovat, zda k tomu dojde. I v ČSR psali, že na výstavě v Bruselu byly "výstavní kusy", které se běžně nevyrábí. Také líčení ~~dobro~~ brot, nabízených v Pražské restauraci, nadělalo dost zlé krve. Tam nabízejí bažanty, a my ~~jsme~~ Ani Literární noviny neváhaly uveřejnit řadu stížností. Předseda exponičního výboru dr. A. Hofmeister proto psal, že je nyní třeba první cenu si udržet a to i doma. Nebudebez zajímavisti napsat, ~~české~~ ČSR vydalo na postavení pavilonu 18 milionů něm. marek, tj. méně než SSSR/126 milionů marek/, USA 63 milionů a Francie 23 a půl milionu něm. marek, ale více než Kanada, NSR a všechny ostatní státy.

Pavilon Sv. Stolice Civitas Dei navštívilo na 15 milionů lidí. Nutno ale připomenout, že posledních čtrnáct dní - od 9. října, kdy zeřel Pius XII. - byl ~~výstavu~~ ^{velkou} zavřen. Byl otevřen jen kostel Krista Vítěze. V něm sloužil 19. října apoštolský ^{V. říjnu} nuncius v Belgii Msgre Forni závěrečnou mši svatou. ^{Velkému zájmu} se ~~konala~~ ¹ těšila dokumentární exposice

^{Pavilon dříve výstavu v Bruselu, nyní je výstavu v Bruselu výstavu v Bruselu.} o Církvi umělém, o Svaté zemi a sbírka uměleckých prací "Imago Christi". Pavilon Svaté stolice hostoval celkem 67 mezinárodních sjezdů, kterých se zúčastnilo na 80.000 lidí z 45 zemí světa. Ve velké hale bylo lze současně ^{oslouchat} přednášky v sedmi řezech. Zaltým hřebem slavností ve Vatikánském paviloně byly Mezinárodní katolické dny 14. a 15. srpna; Pius XII. k nim poslal jako svého legáta janovského arcibiskupa kard. Siriho. V pavilonu Sv. stolice se též konalo mnoho manifestací uměleckého rázu: vystoupili zde vádenští zpěváčci, černí "trubadúři" krále Baldvína z Belgického Konga, francouzský jesuita P. Duval se svou kytarou a j. Ve filmovém sále byl denně promítán film o modlitbě růžence.

Světová výstava si vzala za cíl rozvést heslo: Za lepší, lidštější svět a dokázat nadřízenost člověka nad hmotou. Kdo ale pozorně navštítil výstavu a zamyslil se nad vystavovanými věcmi, musel si odnést spíše negativní úsudek. Vše mluvilo o zázracích techniky a hmoty. Všechny státy ukazovaly krásné a ~~úsměvavé~~^{velké} stránky života, každá země ujišťovala štěstím toho, kdo přijme její životní a vládní systém. Blahobyt národa se posuzuje ^{vel} jen na základech obchodních a hospodářských, podle statistik výroby a rozdělení bohatství. Každý mluví o sobě a ignoruje ^{vel} ostatní. Bída, utrpení, nespravedlnost a vykořistování - které tvoří tak velkou část života - jako by neexistovaly, jako by nebylo nutné právě od nich začít akci za skutečné zlepšení a zlidštění světa. Jedním slovem: Expo 1958 byla spíše novým vyvyšováním hmoty a technického pokroku, kterými je člověk už tolik zváalen a potlačen. Nadarmo hledáme duši; nadpřirozeno a náboženství jsou téměř zcela nepřítomny v této civilisaci bez Boha, nebo která odezírá od Boha. Ty nepatrné odlesky náboženské myšlenky v tom či onom paviloně nestačily, byly neúplné, protože to byly bud dokumentace prvků ^{ale ne jelo cesta z lidí manželství} folkloristického nebo národního ^{Jen pavilon Svaté stolice volal} ~~ale~~ jasné a pravdivé slovo: (ale kolik návštěvníků je) zaslechlo uprostřed bruselského Bábelu? Kolik ^{si} uvědomilo nebezpečí, které vytváří lepšímu a lidštějšímu světu celá ta nesmírná demonstrace vědy a moci člověka, který se chlubí svými slabými silami a zcela na ně spoléhá a nezná, nebo ^{a to} ~~že~~ je horší, přímo nenávidí Boha, pána jak člověka tak i techniky. ^{Bábel už vystupuje jen jenom, ale i lidstvo je v něm}

prospěla velmi mimo.

ústav pro studium
totalitních režimů

Pojou po vstupu do náměstí, po náměstí Paříži, hledem cestou k řece, Ravat CECO 20-11-58 holen Klára na literární náměstí. 330/1
Vatikánská tisková služba oznámila, že bude konat nedělní oficiální návštěvy sv. Otce v lateránské basilice - římské katedrále. Touto návštěvou se sv. Otec ujmě řízení římské diecesey. Po krátké návštěvě v lateránském paláci sv. Otec vejde z náměstí před basilikou do atria: tam přijme z rukou arcikněze bailiky kard. Maselly klíče; nato člénové kapituly mu vzdají svůj hold poslušnosti. Po krátké modlitbě před Nejsvětější svátostí a před schránkou s hlavami sv. Petra a Pavla sv. Otec se odebere k trůnu u hlavního oltáře. Zde bude sloužit pontifikální mše svatou kard. Masella. Po mše svaté sv. Otec udělí své apoštolské požehnání s vnějšího balkonu basiliky. Cestou zpět do Vatikánu se sv. Otec zastaví v basilice sv. Klementa: v ní byl pochován sv. Cyril, apoštol Slovanů.

J. p. 1926 V této basilice sv. Otec ještě jako apoštolský delegát v Bulharsku udělil biskupská svěcení Mons. Cyrili Kurtěvovi, ^{ap. cyrilovi pro vzdálosti v Bulharsku}. Své posluchače upozornujeme, že celý průběh nedělní slavnosti bude vysílán vat. rohlasem, počínaje od půl desáté.

Zítra v pátek odpoledne sv. Otec se odebere do Castel Gandolfo aby se ujal správy nad touto letní pílovou papežkou a zároveň části státu vatikánského města. Sv. Otec vykoná tuto cestu v zcela soukromé formě a ihned se vrátí do Říma do Vatikánu. Budou ho provázet jen nejvyšší funkcionáři papežského dvora.

Papežská kolej (pro bohoslovece ze zemí jižní Ameriky) slaví v těchto dnech 100. výročí svého založení. Kolej byla založena 21. listopadu 1858, za pontifikátu papeže Pia IX. Slavnosti budou zakončeny ^{100. val. kolej akademii} ~~XXX~~ v salonu ^{duch}.

Papežské university Gregoriány. Promluví kard. Benedikt Aloisi Masella a biskup z Talky v Cile Mons. Manuel Larrain. Oslavy stého výročí založení kolejí navázaly na zasedání Biskupské rady zemí Jižní Ameriky. Zasedání skončila v neděli ^{Karel Maria della Torre z Amata v Cardona} děkovným Te Deum v kolejní kapli. Při récepci, kterou uspořádal ke cti biskupů a kardinálů diplomatický sbor zemí Jižní Ameriky akreditovaný u sv. Stolice promluvil ^{jeho jménem} velvyslanec z Uruguaye. Za církevní hodnostáře odpověděl kard. Caggiano arc. z Rosaria: V nynějších okamžicích, kdy vše je ohroženo: nejen Církev, nýbrž i samo přirozené právo, základy státu a občanského spolužití, bránit Církev znamená bránit základy přirozeného práva, bez kterých neexistuje společnost, stát vlast.

Unikátní ohnivitýho žádání mohou použít se referát o XII. ročníku.
Hlavní i přísl. Relektér využíval říkavou formu a významnou.

XII mezinárodní filosofický kongres se konal letos od 12.-18. září v Benátkách, poslední den v Padově. Účastníků se sjelo na třináct set. Početně byla zastoupena Itálie, dále země blízké Italii (Španělsko, Francie). Přijeli filosofové z Anglie, Austrálie, obou Amerik, z Blízkého, Středního a Dálného Východu, tak na příklad byla přítomna řada indic-kých a japonských filosofů; silná byla mexická delegace, kterou měl italský přípravný výbor kongresu zasvětit do organizační stránky kongresu, je-likož příští mezinárodní filosofický kongres se bude konat v roce 1963 v Mexiku. Dostavilo se 30 delegátů z Ruska, než na kongrese bylo slyšet i češtinu, slovenštinu, polštinu, maďarštinu a jazyky balkánských národů.

20/11/17

Temata, která osvětlovali význačnější filosofové různých národů v plenárních sezeních, byla následující: Člověk a příroda, svoboda a hodnota, logika, řeč a vzájemný lidský styk.

Není možno podat v deseti minutách úplný, byť jen řetěz přehled myšlenkových proudů a ideí, jež zaplavily kongres. Názorová roztríštěnost byla někdy deprimující. Jení divu, že se pošlední den ozvalo nesmělé volání po jednotě ve víře/z úst jednoho význačného francouzského filosofa. Konkrétněji se chápalo tvrzení svatého Tomáše, že Zjevení je pro člověka po prvotním hříchu mravní nutností!

Katolíka však kongres oduševňoval a vzpružoval: Prozřetelnost Boží dala v poslední době všem národům opravdu význačné, vážené a uznané myslitele, kteří účinně podporují Církev v jejím poslání hlasatelky a šířitelky pravdy a světla! Na kongrese se jich objevilo v plenárních sezeních jen několik: prof. Bataglia, z Boloňe a s ním řada činných křesťanských italských filosofů velmi činných spisovatelskou a vydavatelskou akcí: v posledních týdnech vyšel péčí tohoto sdružení poslední, pátý svazek Italské filosofické encyklopédie, která našla v Italii odezvu, a bude přeložena i do jiných jazyků. Ednou z hybných a podnětných sil těchto prací je P. Giaccon z Tovaryšstva Ježíšova, který byl též sekretářem kongresu. Z křesťanských, katolických filosofů vystoupili díle na kongrese v plenárních sezeních prof. Helmert Kuhn z mnichovské univerzity, konvertita, dále Alois Demf, Němec, prof. Jan Kř. Lozz, z T.J., profesori Raeymaeker a Barbotin z Lovaně, profesori Berger, Mesnard, Forest, Moreau z Francie, profesor filosof španělský Muñoz Alonso z Madridu a Miguel prof. Zaragueta, Jan Reale z Brasilie a jiní.

Třebaže byli na kongrese přítomni filosofové nejrůznějšího ideologického ražení, kongres byl přenážně utkáním marxistů, to jest dialektického materialismu s filosofiemi spiritualistickými. Bez přehánění možno tvrdit, že křesťanští filosofové se ukázali v tomto utkání originálnější, spekulativně silnější, zralejší, lidštější a vyrovnanější než jejich odpůrci marxisté. Tito poslední se stavěli sice rozhodně za své these, snažili se je podporat, jak dovedli, často i způsobem, který vybočoval z mezí filosofického kongresu: opakovali totiž svá tvrzení a tvrzení marxovo, nedokazovali je však, ba snížili se až k banálnímu výpadu proti křesťanské, a zaobčovali k více méně politickým kritikám Západu a kapitalismu, a použili nejednou kongresu k propagandě komunismu. Myslím, že podobná taktika jim byla jen k neprospěchu.

První téma rozebrali tři řečníci: neopositivist Filip Frank si položil otázku "zda positivní věda dvacátého století, zvláště pak teorie relativity a teorie kvant změnily názor o duchové podstatě člověka a jeho svobodě." Odpověď byla negativní, záporná. Autor poukázal na fakt, že výsledků positivních věd a především zmíněných teorií se zmocnili jak spiritualisté a kreationisté, tak také materialisté, ba i ~~kyklosy~~ antagonistické politické systemy, a každý prohlašoval, že tyto teorie a jejich závěry jsou vodou na ~~jejich~~ vlastní mlýn. Prof. Filip Soccorsi z Papežské University v Římě vyvrátil tvrzení prof. Franka, jakoby se byla katolická Církev nebo katoličtí filosofové kdy stavěli proti teorii relativity, jakoby tato teorie byla neslučitelná s křesťanskou ideologií. Týž profesor Soccorsi poznamenal, že tvrzení prof. Franka nelze brát příliš výlučně, jelikož je jistojíž že dějin filosofie a z dějin věd, že ~~věd~~ positivní věda vyvrátila již několikrát určité filosofické systemy a teorie na příklad mechanicismu nebo associační teorie. Prof. Jolivet, ^{děkan filosofické fakulty Katolického} katolického filosofického ústavu v Lyoně ve Francii poukázal na přípravný a druhotný vliv positivních věd na filosofii, což je nesporné. Je však nesporné, že positivní věda nikdy nemůže, jak by chtěli marxisté, vyvrátit pravdu, že Bůh existuje. Tato otázka, otázka existence Boží, je hlubší než každá problematika přírodních věd; proto její účinnost nesahá do těchto poloh a proto je nikdy ^{nemohou} nemůže vědecky vyloučit nebo popřít.

Druhým řečníkem byl prof. Mitin z moskevské akademie věd: v celku pravil toliko, že je třeba sociální spáredlnosti, aby se mohly vytvořit soulad

mezi člověkem a přírodou a aby se mohlo plně využít hmotných statků: tu-to sociální spravedlnost může zaručit také komunismus. Zde přešel Mitin ke kritice Západu a kapitalismu. Na jeho konferenci bylo dobré, že se postavil proti malthusianismu a poukázal na nesmírné dosud nevyužité zdroje energie pro život lidstva. Téměř na každé tvrzení profesora Mitina odpověděl američan prof. Stanley Hook, bohužel hájil proti Prof. Mitinovi i neomalthusianismus a prohlásil atomovou pumu ~~zamenší~~ nebezpečí než nekontrolované rozmnožování lidského pokolení! Tam se dojdeme, když se opustí absolutní mravní hodnoty v materialismu marxistickém nebo kapitalistickém.

Třetím řečníkem byl P. Jan Kř. Lotz, T. J., z Papežské Univeristy v Římě: rozborem úsudku dokázal jeho absolutní platnost, a z této absolutní platnosti úsudku usoudil na absolutní platnost bytí, jež je podkladem každého jistého úsudku. Pojem bytí jako takového pak dokazuje, že člověk sice žije v přírodě, že vyrůstá z hmotné přírody, že však ji současně převyšuje, že je tedy duchová podstata a že je tedy svým duchovým prvkem, duší a pojmem bytí jako takového otevřen k nekonečnému Bytí. Řečník byl napaden materialisty a positivisty, ^{z nichž jednu se)} kteří se snížili až k pošklebku. Bylo však velmi potešitelné, že nikdo z protivníků neadal jakýkoliv důvod, jen napadl nebo se snažil sesměšnit. Řečník však odpověděl břitce na všechny námity, ppřipomněl marxitům slabiny jejich systému, nedokázaná tvrzení, na příkladě že člověk se vyvinul v člověka ze zvířete vlivem lidské práce, a znova jim dokázal z pojmu lidské práce duchovou stránku člověka.

Hlavními řečníky druhého tematu byli americký pragmatista MCKeon, v Alois Dempf a Muñoz Alonso; relace prvních dvou byla převážně historickým přehledem vyvoje pojmu svobody a v jejím vztahu k hodnotě. Spekulativně probral otázku ^{Adolf} Muñoz Alonso ve světlu personalistického spiritualismu: hodnota může být plodem jen svobody, svoboda pak tvořící hodnotu za hodnotou těchne k Absolutní Hodnotě, jíž je Bůh. Podobné řešení přednesl Josef deFinance, profesor Papežské University v Římě. -Marxité mluvili také o svobodě a viděli ji uskutečněnou ve společnosti, která zcela pohltí lidskou osobu a nenechá jí sebemenšího absolutního centra. Jejich řečnění hrálo ně podtrhovala skutečnost za železnou oponou, kde ve jménu této sbodody byly zotročeny celé národy. Mluvili také dokonce o duchovních hodnotách, každý však ví, že duchovní hodnota dle jejich materialismu není než derivát hmoty a že je hmotě zdele a bytostně podřízen. Muñoz Alonso jím ve své

odpovědi připomněl, že není možno hájit pravou svobodu člověka na jejich materialistickém podkladě.

Poslední téma kongresu bylo věnováno logice, logistice, problémům řeči a lidských vztahů. V řešeních těchto problémů převládal neopositivismus a platonismus. Hlavními řečníky byl Belgičan Perelman a Angličan A.J.Ayer. Hluboká, originální a psychologicky velmi jemná byla relace francouzského katolického filosofa Aimé Foresta: pravý lidský styk, který opravdu sbližuje není styk, na skutečňovaný na ploše hmotných vztahů, nýbrž vztah duší, duchový vztah: jen vztah, který se navazuje mezi dušemi, osvobozuje ze samoty a tvorí, utváří osoby.

Poslední den kongresu v Padově byl věnován převážně problemu pádovanskému aristotelismu.

Zesnulý Pius XII přijal 21.září, tedy těsně před svou smrtí, početnou skupinu účastníků kongresu, kteří přijeli z Benátek do věčného města vzdát hold Náměstku Kristovu. Svatý Otec jim připomněl jejich odpovědnost vybídl je aby jen směle, hledali pravdu; upřímnost k pravdě je musí dovést k Bohu a tím k uznání zjevení; víra neždádá, abys se člověk zřekl požadavků rozumu, nýbrž aby " měl na zřeteli celou, úplnou skutečnost, aby měl na mysli celý osud člověk ve všech jeho konkrétních rozdílech, v rozmeru sociálním a individuálním, časném i věčném".

Dokument ještě může procházet několika, ale již zavolenými ve funkci rady.)
Všechny jmeny jsou vydávány vlastníkem.

ústav pro studium
totalitních režimů

Příč

... upoz. a art. plnění

33/1

V nastávajících francouzských volbách mezi 2.970 kandidáty kandidují též 3 katoličtí kněží. Nejstarší z nich je kanovník Kir, člen městské rady v Dijonu. Tento kněz je velmi oblíbený mezi lidem, a velmi pravděpodobně bude zvolen. Je mu 82 let a je děkanem francouzského parlamentu. Další kněží kandidáti do francouzského parlamentu jsou abbé Vialet v kraji Lozère a abbé Herve Landrin, známý organisátor katolické mládeže, který kandiduje po pravé.

Paříž. Řada francouzských biskupů připomněla svým věřícím význam nastávajících voleb. Arc. z Paříže kard. Mořic Feltin uveřejnil své prohlášení v časopise Semaine catholique-Katolický týden. Kard. Feltin nejdříve praví, že je povinností katolíka zúčastnit se voleb. Při volbě kandidáta, v jehož prospěch odevzdá svůj hlas, musí nejdříve mít na zřeteli ~~jemu~~ ^{kandidátův} program: jak se staví ke společnému dobru, jež má mít přednost před vším ostatním, - jak se dívá na požadavky sociální spravedlnosti, na rodinu, jíž třeba chránit ze všech sil, a to po stánce morální i materiální, a konečně jak se dívá na katolické školy. Na druhém místě třeba mít na zřeteli kandidátovy osobní vlastnosti a mravní a jeho kompetenci. Nakonec, ^{zde} kard. Feltin, celý světaby se ~~ne~~ modlit, aby Bůh dal Francii takové vedoucí, kteří by udrželi sociální i mezinárodní pokoj a při tom zaehovali požadavky spravedlosti a lásky. Podobná slova najdeme i v pastýřských listech ostatních biskupů. Všichni připomínají povinnost ve svědomí účastnit se voleb, i když snad se volby konají často a člověku se omrzí chodit pořád volit. Biskupové vybízejí, aby dali přednost kandidátům, kteří dávají záruku spravedlivého vyřešení některých otázek podle zásad křesťanských. Mons. Théas dodává že tyto volby by měly vytvořit silnou hráz demokratických Francouzů proti nebezpečí komunismu.

VM. Sv. Otec Jan XXIII. pronesl dnes v pátek dopoledne rozhlasové poselství k věřícím Benátska. Poselství sv. Otce tvořilo ~~začátek~~ slavností ~~je~~ cti P. Marie Uzdravení nemocných, jejíž svátek se slaví v Benátsku právě dnes, a zároveň ~~je~~ slavností ~~je~~ jubilejných lurdských zjevení. Sv. Otec poukázal na ovoce, jež jim má přinést lurdský jubilejní rok. Jsou to táz ovoce, jež jim kladly na srdce ve svém listě z 1. listopadu: mají si dát záležet na výchově mládeže, mají pěstovat vzájemnou lásku, tím že se budou starat o materiální a morální dobro každého bez rozdílu a konečně mají být ke cti svému velechrámu basilice sv. Marka, která je symbolem jednoty víry, dokonalé jednoty

* myšlení a srdcí s touto apoštolskou stolicí a současně je též povzbuzením všem k dobrému apoštolátu a k šíření sv. evangelia. Závěrem svého řeckohlasového poselství věřícím Benátska sv. Otec Jan XXIII udělil rozhlasem všem přítomným své apoštolské požehnání. Oslavám P. Marie Uzdravení nemocných v Benátkách byl přítomen jako zástupce sv. Otce boloňský arcibiskup kard. Lercaro a biskup z Lurd Mons. Théas.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

331/3

Washington. Podle Katolické ročenky Spoj. států na rok 1958 je v sev. Americe 36,023.977 katolíků, je to o 1,460.126 více než minulý rok a 10 milionů více než r.1948. Jestli vývoj půjde touto rychlostí, budou mít Spojené státy během několika let 40-45 milionů katolíků. Za posledních 10 let se počet katolíků zvýšil o 38,1%. Počet kněží a řeholníků však nepostupuje úměrně. před 10 lety ~~by~~ připadal jeden kněz průměrně na 620 katolíků, dnes připadá jeden kněz na 1.093 věřících. Počet kněží stoupel jen o 16,7% a počet řeholníků o 13%. Oficiální ^{statistika} uvádí vyšší počet katolíků. Brusel. V Bruselu bylo založeno středisko katolických ústavů pro náboženská a sociologická studia. Za členy přistoupili Katolický ústav pro sociální studia z Königsteinu v Německu, který vede prelát Dr Kindermann, a dále sociální ústavy belgických, francouzských, anglických a holandských kato- líků. Stálá kancelář nového ústředí pro náboženská a sociologická studia bude v Ženevě. Generálním sekretářem byl jmenován František P.L. Grond. v prozatímní správní radě zasedají předsedové všech afilovaných ústavů. Předsedá prof. Neundorfer z Frankfurtu.

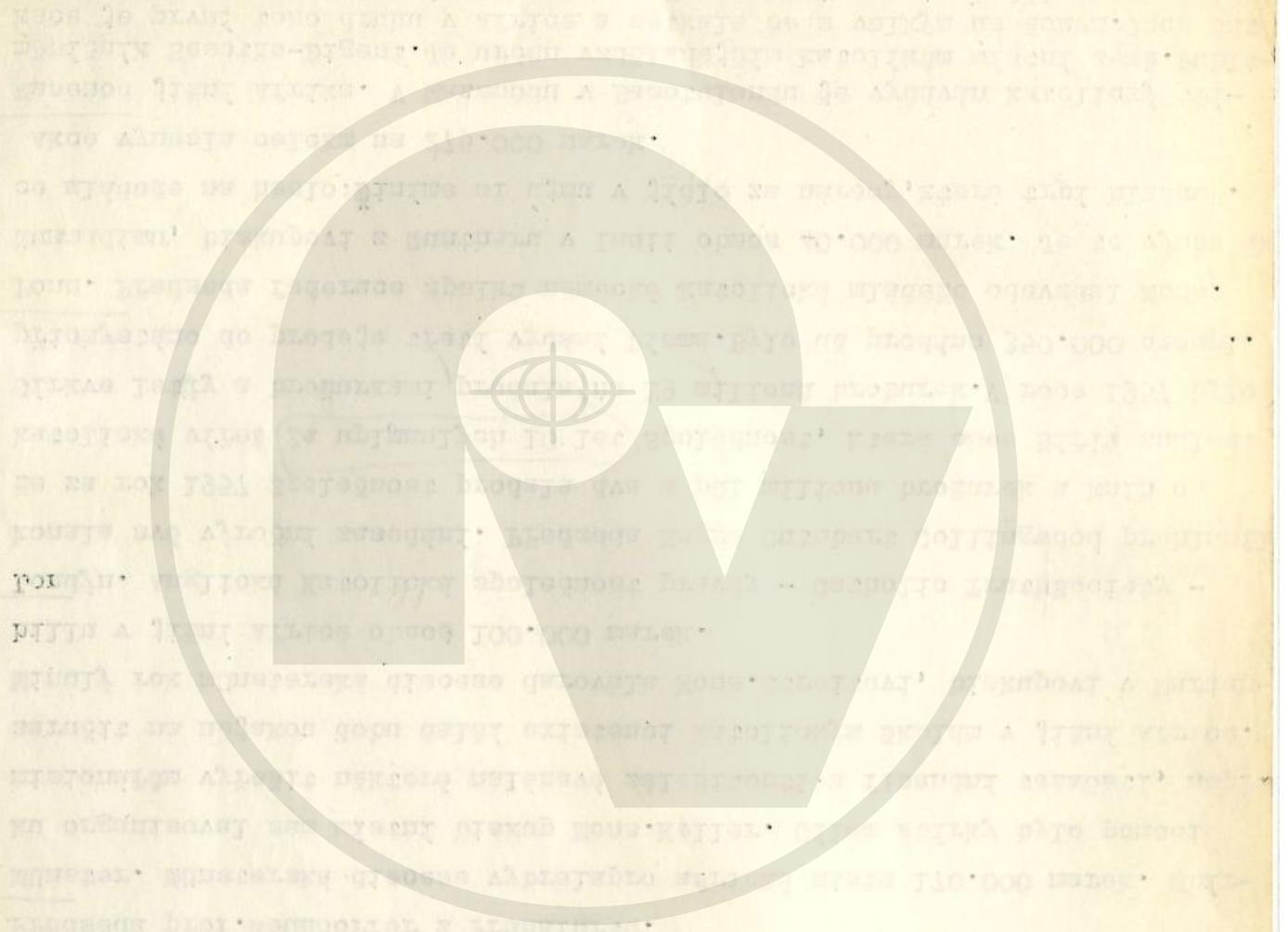
Münster. Münsterská diecese vybral pro africké misie 170.000 marek. Sbírku organoval sám místní biskup Mons. Keller. Cílem sbírky bylo pomocí misionářů vyřešit některé naléhavé záležitosti a finanční těžkosti, např. zaručit na nějakou dobu další existenci katolickým školám v jižní Africe. Minulý rok münsterská diecese darovala Mons. Streitovi, biskupovi v Marianhillu v jižní Africe obnos 100.000 marek.

Londýn. Anglická Katolická společnost pravdy - Catholic Truth Society - konala své výroční zasedání. Předseda Msgr. Cuthbert Collingwood prohlásil že za rok 1957 Společnost prodala dva a půl milionu brožurek a knih o katolické víře. Za uplynulých 10 let Společnost, která chce šířit znalost Církve lety a brožurkami prodala na 19 milionů brožurek. V roce 1957 bylo přichystáno do prodeje třetí vydání Písma. Bylo už prodáno 350.000 exempl.

Bonn. Předseda federace spolků německé katolické mládeže odevzdal Mons. Nummadimu, biskupovi z Guntharu v Indii obnos 40.000 marek. Je to výnos akce mládeže na heslo: "Bíníme si újmu v jídle za národy, které trpí hladem". Akce vynesla celekem na 275.000 marek.

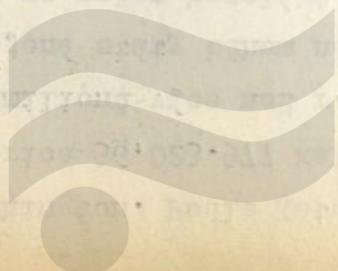
Mazenod jižní Afrika. V Mazenodu v Basotolandu je vydáván katolický tří-měsíčník Sesotho-Digest. Je určen vzdělanějším katolíkům místní země. Publikace je první toho druhu v Africe a setkala se s velkým úspěchem. Chce dát africkému čtenáři solidní principy a přesnou orientaci o událostech v Africe. Články jsou nejrůznějšího druhu: od náboženských politických, kulturních

až po vědecké, o zemědělství, obchodu a průmyslovém rozvoji.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

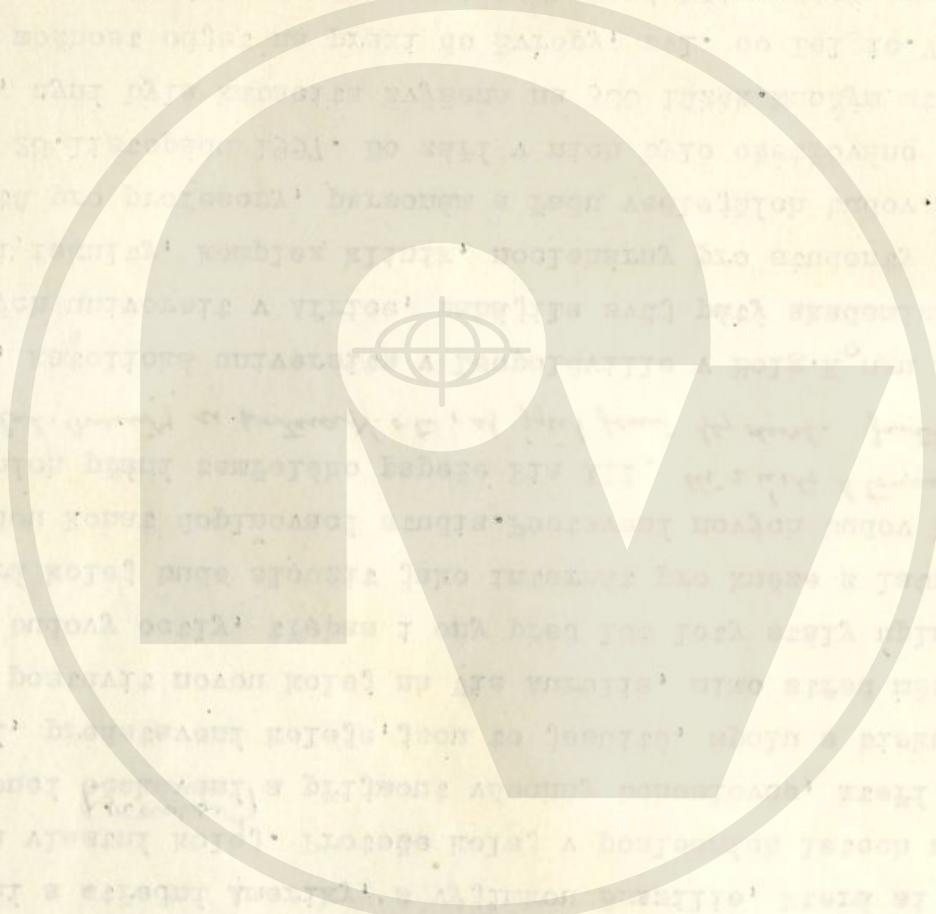

ústav pro studium
totalitních režimů

Papežská kolej pro bohoslovce ze zemí latinské a střední Ameriky oslavila v těchto dnech 100. výročí svého založení. Kolej založil čilský biskup Msgre Josef Ignác Vikto Eyzaguirre 21.listopadu 1858, za pontifikátu papeže Pia IX., aby se zdě blízko hrobu Knížete apoštolského a takořka před očima Petrových nástupců vybraní bohoslovci nadýchali katolického a římského ducha a pak toto církevní smýšlení šířili i ve svých zemích. Pius IX. dovolil, aby ~~kk~~ ^{nesla jeho jméno a se} kolej nazývala "Piova". První tři roky měla kolej své sídlo u kostela sv.Onřeje zvaného della Valle; pak bydlela u kostela P.Marie sopra Minerva a po 30 let na Kvirinále, u kostela sv.Ondřeje. R.1896 se kolej přestěhovala do nově postavených budov ve čtvrti Prati, kde dří dosud, Za 100 let prošlo kolejí 2.236 bohoslovců: z nich 173 bylo jmenováno biskupy a 7 kardinály. Velké procento dosáhlo akademických titulů v posvátných vědách: teologii, filosofii, církevním právu, v církevních dějinách, sociálních vědách, misiologii a biblických vědách. Alumni navštěvují přednášky Papežské koleje Gregoriány. Letos ^{na 200} má kolej ~~kk~~ ^{na 200} alumnů, ze všech zemí jižní a střední Ameriky, s výjimkou Brazílie, která si před 25 lety postavila vlastní kolej. Protože kolej v posledních letech nestačila splnit rostoucí ^{vyzadování} a přjmout všechny bohoslovce, kteří se hlásili o přijetí, představení kolejí, jsou to jesuité, spolu s biskupy oněch zemí chystají postavit novou kolej na Via Aurelia, mimo střed města Říma, u němž se staré budovy octly, třebas i ony před 100 lety stály úplně mimo městský ruch. Stará kolej bude sloužit jako internát pro kněze z latinské Ameriky, kteří budou konat doplňovací studia. Postavení nových budov bylo jedním z posledních přání zemřelého papeže Pia XII.

Belg. Kongo Lovanium, katolická universita v Leopoldville v Belg.Kongu a jedna ze 4 katolických universit v Africe, zahájila svůj pátý akademický rok. Lovanium má tři fakulty, komplex klinik, noclehárny pro studenty a pro studentky a 100 bytů pro profesory, personál a řadu vedlejších budov. Kliniky byly otevřeny 28.listopadu 1957. Do září v nich bylo ošetřováno průměrně 100 pacientů, nyní byla kapacita zvýšena na 300 lůžek. Mnohým studentům je poskytnuta možnost odjet na praxi do Evropy, zvl. do Belgie. V Leopoldville studují studenti též z jiných afrických zemí. Při začátku tohoto akademického roku min. pro Belgické Congo a Ruanda Urundi předložilo belgickému parlamentu návrh zákona, kterým by universita směla udělovat akademické tituly,

Znamenalo by to historickou událost pro universitu. Profesorský sbor čítá 25 profesorů, 2 mimořádné prífesory, 14 lektorů a 41 docentů.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Hanoi. Biskupové a ordináři z jižní části Vietnamu konali své porady v Saigonu za předsednictví Mons. Capria; pávěřence ap. delegace. Biskupové se rozhodli založit katolické středisko, aby koordinovalo a řídilo veškeru činnost katolíků na poli náboženském, sociálním, kulturním, pedagogickém a misionářském. Řízením střediska byl pověřen ap. vikář z Phat Diemu Mons. Le Huu Tu. Středisko bude mít tři oddělení: pro katolickou akci, pro výchovu a školy a pro tisk a informaci.

Rím. Tisková služba generálního představeného kongregace salesiánů oznámila, že na Sibiři zemřel salesián Don Josef Gustas, rodem Litevec. Don M.

Gustas dlouhá léta pracoval mezi svými krajanými, deportovanými na sovětském východě. Před druhou světovou válkou byl profesorem na semináři v Shillong v Indii; odtud byl odvolán svými představenými do vlasti. Při vpádu Sovětů na Litvu byl odsouzen na 10 let nucených prací a deportován na Sibiř.

S nevidanou obětavostí přisluhoval tam svátosti svým krajanům. R. 1956 byl propuštěn z vězení a vrátil se do vlasti. Když viděl, že zde nemůže svobodně vykonávat svou kněžskou šinnost a že na Sibiři je ho daleko více třeba, zažádal sovětské autority, aby se směl přestěhovat na Sibiř. Tam nyní zemřel tento apoštol lásky a kněžské činnosti.

Queensland, Austrálie. Malomocní, kteří žijí na Fantome Island v severním Queenslandu darovali stříbrné ciborium pro katolický kostel svého ostrova.

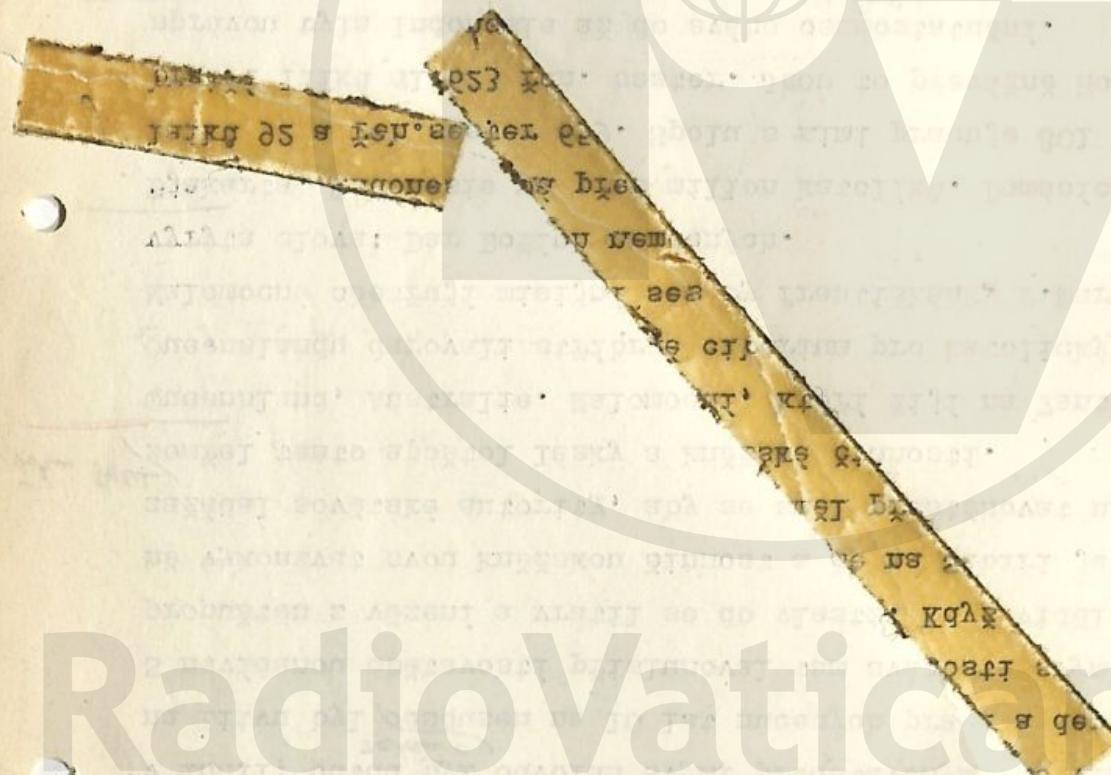
Malomocné ošetřují misijní sestry františkánky P. Marie. Na ciboriu jsou vyryta slova: Dar Božích nemocných.

Djakarta. Indonesie má přes milion katolíků. Domácích kněží je 123, bratří laiků 92 a řeh. sester 659. Spolu s nimi pracuje 801 kněží z ciziny, 452 bratří laiků a 623 řeh. sester. Jsou to převážně Holanďané, pod jejichž správou byla Indonesie až do svého osamostatnění.

Manila. Vyšší ústav jesuitů v Cagayan de Oro City byl povýšen na universitu. Učiliště je první universitou na ostrově Mindanayo a 21st na Filipínách. Bude se jmenovat universita sv. Františka Xaverského, Xavier University. Jejím prvním rektorem je Filipinec P. Araneta. Na Filipínách jsou ještě tři katolické university sv. Tomáše v Manile, kterou vedou dominikáni, universita sv. Karla, vedená misionáři verbisty a universita sv. Karla Augustina.

Rím. Péčí francouzského kněze P. André Bauge, který provází francouzskou výpravu do Antarktidy jako duchovní správce a lékař, byla postavena na ostrově Kerguelen, malá kaple. Souostroví Kerguelen jsou od

1882 francouzským územím. Bude to první kaple na antarktickém kontinentě. Nejbližší kostel leží 1800 km na jih od mysu Dobré naděje.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

Svatý Otec Jan XXIII vykonal včera v pátek odpoledne svou první návštěvu na papežské vile v Castel Gandolfo. Sv. Otec odjel z Vatikánu v soukromé formě v autě, jehož střecha i boční stěny byly z průhledné plastiky, takže náhodní chodci mohli zřetelně vidět bílou postavu sv. Otce. Auto bylo provázeno eskortou italské policie. Svatého Otce přivítal na hranicích C.G. místní starosta, farář a ostatní městské autority. V papežské vile sv. Otec též navštívil pokoj, ve kterém zemřel Pius XII. Sv. Otec se zastavil ke krátké modlitbě za pokoj duše svého předchůdce na Patrově stolci. Z vnějšího balkonu pak udělil své apoštolské požehnání obyvatelstvu, které se sešlo z celého okolí, aby poprvé přivítalo mezi sebou ~~papeže, který bude každoročně jejich letním hostem~~. Ještě večer se sv. Otec vrátil do Říma a do Vatikánu.

Není

Zítra v neděli sv. Otec vykoná oficiální návštěvu lateránské basiliky, katedrály ~~to~~ římského biskupa, ~~papeže~~. V atriu basiliky budou sv. Otci odevzданý klíče a tam sv. Otec přijme hold lateránské kapituly. U hlavního oltáře v basilice bude pak arcikněz kard. Masella sloužit pontifikální mši svatou v přítomnosti sv. Otce. Po mši svaté sv. Otec s balkonu, který ústí na náměstí před basilikou udělí shromážděným věřícím své apoštolské požehnání. Cestou zpět do Vatikánu sv. Otec se zastaví v basilice zasvěcené sv. Klimentu, jehož liturgický svátek připadá na zářík. V této basilice Mons. Roncalli jako apoštolský delegát v Bulharsku udělil 5. prosince 1926 biskupská svěcení Mons. Cyrilu Kurtěvovi, dnes apoštolskému esarchovi pro věřící vých. obřadu v Bulharsku. Své posluchače upozorňujeme, že obřady v basilice budou vysílány vat. rozhlasovou stanicí od půl desáté.

Začátkem prosince zahájí provoz nová katolická rozhlasová stanice v Tegucigalpa v Hondurasu ve střední Americe. Nová kat. rozhlasová stanice bude mít velký význam pro kat. život v zemi,; jedním z jejích úkolů bude bojovat proti mezinárodnímu komunismu a materialismu, které hledí ze všech sil proniknout mezi obyvatelstvo latinské Ameriky.

Biskupové Kanady konali své výroční zasedání. ^{v Ottawě} V zaverečném usnesení poukazují na to, že je nutné zachránit důstojnost křesťanského manželství. Předními nebezpečí křesťanského manželství vytváří bytová krise, práce matek mimo rodinu a konečně nevhodné pracovní prostředí otců rodin. Kanadští biskupové žádají, aby odpovědní činitelé studovali možnosti zlepšení sociální situace rodiny.

V úterý 21. list. u. w. mu ozná. 27. list. u. v. 1881.

²

Par. náhled u výmluv:

Přijde soudit živé i mrtvé.

(Podrobněji v tom)

3145u Drazí přátelé, evangelium poslední (neděle církevního roku) nám každý rok připomíná výhled daleké perspektivy konce všeho stvořeného. Je to jedna z pravd našeho vyznání víry: Přijde soudit živé i mrtvé. Jedno z tajemství, které vrhá světlo na náš pozemský život. Neboť tajemství jsou jako polední slunce, které nás oslepuje, chceme-li se do něj dívat přímo. Toužíme-li však po tom vidět jen jeho světlo, musíme se dívat na předměty, které jsou jím zality. Tajemství nejsou to, o čem nevíme nic, nýbrž to, o čem nevíme všechno. Podáme vám dnes komentář o tomto článku víry mladého dominikánského teologa Česlava Veleckého,

) Nejvnitřnější obsah tohoto článku víry by se dal vyjádřit asi takto: Vše, co děláme v tomto životě, má zvuky ve věčnosti, protože Kristus spojil mravní hodnoty času s věčností, a proto každý čin na zemi může mít věčnou hodnotu. Tato tajemná pravda je založena na pravdě ještě více nepochopitelné: Kristus, Hlava lidstva, je jistým způsobem v každém člověku, a proto můžeme v každém setkání s lidskou bytostí setkat se s Kristem samým.

Všichni znáte popis posledního soudu, jak nám jej zaznamenal sv. Matouš ve svém evangeliu v 25 kapitole od verše 31 do 46. Když čteme popis této velké společenské události, které se každý z nás účastní, můžeme si být jisti tím, že čteme čistou pravdu. Nezapomínejme však na to, že tato pravda je nám předložena v prostém obrazu. Proto se musíme vyvarovat toho, abychom tento obraz nedoplňovali výtvory své vlastní obrazotvornosti. Tento soud se bude v několika věcech velmi lišit od každého pozemského soudního řízení. Na lidských soudcích obvyklejší obžalovaný zná pravdu, ale soudci ji neznají a snaží se ji objevit. Proto výslechy obžalovaného, předvolávání svědků, zkoumání jejich výpovědí. Často to trvá velmi dlouho, než se dopřetrají pravdy a stává, že pravdu neobjeví. Mezi spácháním činu a soudem často uplyne velmi mnoho času. Při Kristovu soudu to bude zcela jinací. On Soudce, bude vědět dokonale, jak to s každým z nás vypadá, co jsme udělali, ale my, obžalovaní, to často nebudeme vědět. On dále nemusí se nás dotazovat. On bude soudit v okamžiku pouhým konstatováním skutečného našeho stavu. Až přijde Kristus soudit po druhé a naposledy budeme oslněni vědomím, o tom, zda se mu podobáme, anebo zda se od něho lišíme. Toto vědomí o příbuznosti anebo o zásadním odcití námi projede jako elektrická jiskra a poznáme, zda jsme se během života neustále setkávali s Pánem, či nikoliv. V tomto smyslu můžeme říci, že jsme na posledním soudu už nyní a neustále, nakolik jsou naše činy podobné

Kristovým činům a nakolik zacházíme s lidmi, jako bychom zacházeli s Kristem Pánem samým. Je těžko si představit tento zážitek z tohoto setkání s Kristem. Ale přece si můžeme alespoň zdaleka jej přiblížit, když si vzpomeneme na setkání s nějakým svatým a dokonalým člověkem, s člověkem nesmírně dobrým a obětavým. Jak hned v jeho přítomnosti, i když nám neřekne ani slova výčitky, se cítíme malými, sobeckými, průměrnými. Poslední soud bude něco podobného.

Někomu by snad mohlo napadnout: Proč se nemůžeme soudit tedy sami, anebo proč nás nesoudí nějaký pouhý člověk, který se podílí na lidských slabostech? Aby soud byl všestranně spravedlivý, k tomu je třeba opravdu božské moudrosti a božské dobroty. Známe dobře jak jsou lidské 'usudky omezené, jednostranné, dají se ovlivňovat. Jen Bůh může soudit nestranně a spravedlivě.

Ale tento soud se stane už v okamžiku smrti každého z nás. Proč tedy opakovat tento soud znovu na konci světa? - Poslední soud se nebude konat ani k vůli Kristu Pánu/který ví všechno dnes, jako to bude vědět v poslední den a jeho rozsudek se nezmění/ ani se nebude konat kvůli nám jako jednotlivcům /hned v okamžiku smrti poznáme svůj řefinitivní osud/, nýbrž kvůli lidstvu jako celku. Naše činy nás přežijí. I naše dobro i naše zlo, které jsme vykonali, má nutně vliv na řadu lidí i po naší smrti. Světci často umírají v hanbě a zločinvi bývají nezřídka pochováni se slávou a jako národní hrdinové a dobrodinci lidstva. To všechno bude napraveno při veřejném světovém posledním soudu.

A poslední otázka. Proč se tu mluví jako o soudci jen o druhé Božské osobě - o Symu, který se stal člověkem? a nikoliv o dvou ostatních božských osobách - Otci a Duchu svatém? ~~XVII~~
Je pravda, že trojjediný Bůh nás zaplaví svou pravdou a dobrotonou, které nás buď k němu přitáhnou anebo odpudí, ale přece právem připsujeme soud druhé božské osobě, Bohočlověku - Ježíši Kristu. On se nám zjevil v lidské podobě, on nám udělal Boží lásku lidsky srozumitelnou, on za nás zemřel na kříži a dal nám prostředky, ahychom mohli s ním a skrze něj dosáhnout věčného života. Proto - on - nový Adam - prvorozený mezi četnými bratry - má soudit lidstvo, jak odpovědělo na Boží lásku, kterou mu sám zprostředkoval. Otec nikoho nesoudí, ale odevzdal všechn soud Synu, poučuje nás sv. Jan evangelista. Vyhlídka na toto setkání s Kristem a jeho svatými se zdá mnohým lidem nepříjemná. Budí v některých nezdravý strach.

Nesmíme chápat tento článek víry o setkání s Kristem Pánem jednostranně. Nesmíme vidět jen temnou stránku této skutečnosti. Možnost

odsouzení a věčného zavržení je rub jiné možnosti. Možnosti věčné odměny a radostného návratu do naší společné vlasti. Při posledním soudu se často zdůrazňuje jen negativní stránka, hrozný osud těch, kdo budou na věky zavrženi. Ale my musíme vidět při vzpomínce na tento článek víry: Přijde soudit živé a mrtvé - především jeho kladnou a radostnou stránku - možnost věčného radování s Kristem. Setkání s Kristem mluví o království, které je připraveno od začátku světa, samá radost a sláva, "věci, které žádní oko nevidělo, které žádné ucho neslyšelo, nač žádný člověk ani nepomyslil, to Bůh připravil těm, kdo ho milují /I Kor.2,9/. Když ho milují! Milovat Krista. mít opravdu rád Krista Pána už tady na zemi jako svého přítele a otce - to je klíč k radosti, které můžeme dosáhnout už nyní na zemi, když se zamyslíme nad touto pravdou, která se stane skutečností na konci světa. Budeme-li často pamatovat na láskyplné uvítání :Pojďte požehnání mého Otce /Mat.25,34/, budemeli si častěji uvědomovat konečné naplnění Kristových zaslíbení svým věrným, kteří tu na zemi trpí pro spravedlnost a nestydí se vydávat mu věrné svědectví, pak se nám tento článek víry stane velikou radostí a posílí naší důvěru. Budeme potom se svatým Janem toužit po Kristově příchodu a spolu s ním volat: Tak buď! Přijď, Páne Ježíši! /Zjev.22,20/.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Město Řím dnes oficiálně přijalo svého biskupa, papeže Jana XXII. Uvítalo ho ve své katedrále, v arcibasilice sv. Jana v Lateráně. Tento chrám je první chrám světa; časově i významem. Časově: podle liber pontifikalis postavil ji sám císař Konstantin, když byl dal svobodu katolické Církvi; nad zříceninami paláce rodiny Lateránů a kasáren císařské tělesné stráže. Papež Silvestr zasvětil basiliku Božskému Spasiteli (r. 320). Mnohokrát byla basilika zničena, zlobou lidí i nevlídností časů, ale vždy ji papežové znova vystavěli a opravili: byla to jejich katedrála. Sergius II. r. 905 jí dal za patrona též sv. Jana Křtitele a Lucius II. r. 1144 sv. Jana Evangelisty. V této basilice r. 1300 byl zahájen první Svatý rok. Basilika se stala svědkem slávy a mocí papežů, kteří ve vedlejším paláci lateránském též sídlili. Do basiliky slavně kráceli hned po svém zvolení a korunovaci která se podle tradice musela dít u hrobu prvního papeže. Staletí Basilika ve své Dnešní formě je taková jak ji dal opravit a zvelebit Lev XIII.; on dal strhnout starou absidu a postavit novou, krásnější a větší: za vzor mozaik sloužily mozaiky předcházející. V basilice bylo konáno několik všeobecných církevních sněmů. Zde se chovají jako vzácné reliktvie hlava sv. Petra a hlava sv. Pavla; stůl, na kterém Kristus Pán konal poslední večeři, úlomky sv. Kříže a v nedaleké kapli zvané svatých schodů, jsou uctívány schody, po kterých krácel v Jeruzalemě Kristus Pán, když byl souzen u Piláta. V hlavním oltáři nejsou ostatky svatých, nýbrž je v něm zazděn stůl, u kterého sloužíval mši svatou Petr. Basilika má dvě překrásné předsíně: v jedné je socha sv. Konstantina Velkého a v druhé socha franc. krále Jindřicha IV.. Nad přůčelím je socha Božského spasitele, jemu po stanách oba svatí Janové a konečně knížata apoštolská.

Staletí ozdobaovala tento hold města Říma svému biskupovi: vrcholného lesku nabyla v půli 16. století, kdy papež říká od sv. Petra k sv. Janu na bílému koni, nebo byl-li starší či churav ve zvláštních otevřených nosítkách. Průvod se konal vyzdoběnými ulicemi, zastavil se u každého kostela, zvl. když ten měl nějaký vztah k papeži; jednotlivá vyslanectví postavila u svého domu slavebránu. U Kapitolu byly papeži odevzdány klíče od městských bran. Časy se mění, a změnil se i průvod papeže k sv. Janu: koná se jednodušeji moderním prostředkem, jakým je auto. Lesk, pominut, ale neztratily obřady na své hloubce a na svém významu: Římané nevzhlížejí k papeži jako k nějakému světskému panovníku, nýbrž k svému Otci k pastýři.

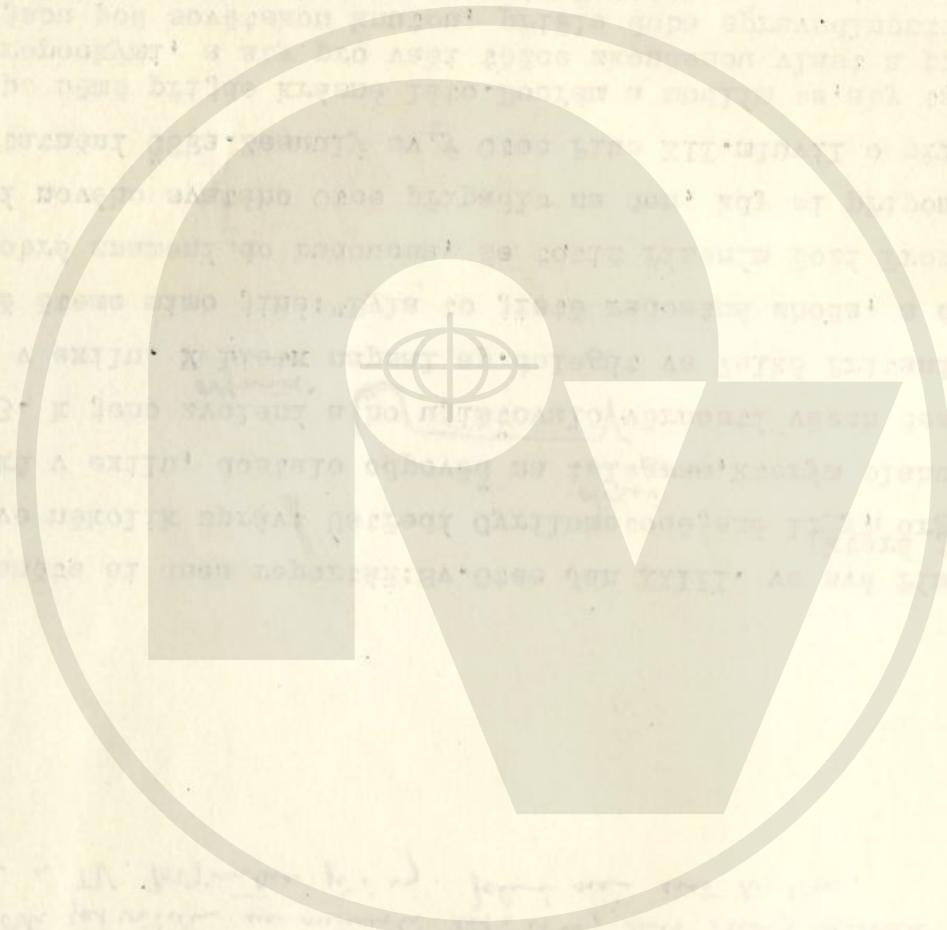
vstup

S těmito myšlenkami jsme byli přítomni dnešnímu průvodu sv. Otce Jana XXIII., papže a římského biskupa do jeho katedrály: k sv. Janu v Lateráně. Krátká kolona aut, jedno s papežským křížem, druhé se sv. Otcem a pak ostatní s papežskými hodnostáři, byly provázeny eskortou italských policiestů. Po krátké návštěvě v lateránském paláci sv. Otec sestoupil do hlavního atria baziliky: tam mu byly odevzdány klíče od baziliky a místní kanovníci mu vzdali svůj hold, poslušnosti a věrnosti. Sv. Otec byl nesén do baziliky za zpěvu Ecce sacerdos magnus: do lateránské baziliky vstupuje jako biskup ~~U hlavního oltáře sloužil slavnou mši svatou arcikněz basiliky kard. Masella.~~ Po evangeliu sv. Otec pronesl italské kázání: Mluvil o ~~Knize~~ evangelní knize a o kalichu, které zdobí naše oltáře: jsou to symboly kněze ketrý u oltáře stojí a od oltáře káže věřícím a za ně obětuje oběť nejsvětější: ~~Fidem in hinc n. Deu molim. Non possumus ad' huc a non vultis. R. I. m. B. pantele, f. M. w. M. v. b. a P. i. u. f. u. i. k.~~

2 Po mši svaté sv. Otec vystoupil na vnější balkon, který ústí na náměstí před basilikou. Odtud udělil všechny své apoštolské požehnání: ~~Kuži et orli jist vstupu ne mohuši tel i vse, kis otvory vložili mysleni a TV. Prognostor jist i v. felici náš mao hr. Deu.~~ ~~(X) 3~~

Poslechněte si dnes reportáž: Sv. Otec Jan XXIII. ve své římské katedrále. Nejdříve několik zpráv: Ústředí Cyrilometodějské ligy, organizace českých katolíků v exilu, dostalo odpověď na telegram, kterým blahopřálo sv. Otcí Janu 23. k jeho zvolení a ho ujišťovalo věrností všech českých katolíků doma i v exilu. V listu napsal ap. delegát ve Velké Britanii Mons. O'Hara. V listě čteme mimo jiné: "Byla to jistě radostná shoda, a doufejme, že je to i dobré znamení do budoucna, že totiž řízením Boží Prozřetelnosti zvolení nového svatého Otce připadlo na den, kdy si připomínáte 40. výročí osamostatnění ČSRa. Zesnulý sv. Otec Pius XII. mluvil o příchodu nového jara, po němž přijde krásné léto. Doufám a modlím se, aby tato slova byla propackými, a aby pro vaši těžce zkoušenou vlast a pro všechny země, které jsou pod sovětskou knutou, přišla doba spravedlnosti, pokoje a svobody!" - V Paříži byl zvolen všeobecným ředitelem organizace SN pro vědu, osvětu a kulturu ~~italský právník~~ Vittorio Veronese. Dr Veronese je věřící katolík. Řadu let byl presidentem Italské katolické akce a poslední léta generálním tajemníkem Stálého výboru pro konání sjezdů pro laický apoštola

Zvolení Dra Veronese na významnou funkci gen.ředitele organizace UNESCO
je vítězstvím katolické myšlenky ve světě.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

* 1) Štědrlík s kpr. Kostelcím a jeho ženou schvábenou s blízkou mrtvou ženou. Nejde o životní možnosti. Mělo mít 8 tis. uhl. oltáře a m

2) leč vatař pracoval v obecném - hospodářském - zájmu
právnického měl pravý náv. Oba. Právnického, u kterého
seřídil pravý náv. Oba. Představený byl mrtvý a m

Rad. jistota administrativního náv. Oba je jistý početní a jistý ^{je tel} ~~početní~~

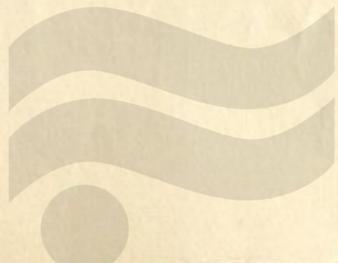
jako výsledek. V. Oba je mrtvý a jistý ^{je tel} ~~početní~~ 263, mrt.

W. Petru, f. Oba mohl jít do auta a odjet do Václavova. Cestou mohl vystoupit
u br. W. Klementa. Většina br. měl 32 let, větší číslo měl
br. František Klement, obes ještědře. Počet jistý, že je dle jistého v Brně,

br. Klement v Brně. Klement m. Oba u br. W. Klementa - role je podle
počtu Klement, nebr. Klement, když měl mrtvou ženu. Oba u Klementa
mrtvou.

Radiovaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V dnešním pořadu věnujeme vzpomínce svatému Otcu Janu XXIII., který slaví 25. listopadu na svátek svaté Kateřiny své 77mě narozeniny. -Závěrem zprávy z katolického světa.

Drazí přátelé, v každé rodině svátek otcův je svátek všech dětí. Velký svátek, den vděčnosti, den lásky, den radosti. A svátek sv. Kateřiny je výroční den narzenin svatého Otce. Proto se ~~zohoto~~^{zvítěz} dne všichni, kteří jsme blízko u něho i Vy všichni, kteří jste tak daleko a odloučeni od něho toli-ka železnými oponami, na zemi i v ovzduší, takže nemůžete nerušeně poslou-čnat jeho otcovskému hlasu, když k Vám mluví. Je to pravda. Ale pro milují-cí srdece a pro srdce věřící neexistují žádné opony a žádné zábrany! V Kris-tově srdci - zvláště při nejsvětější oběti mešní - se můžeme všichni set-kat a se všemi, které máme rádi. Snad někteří z vás mohli včera sledovat zprávy a záběry z jeho triumfálního vjezdu do jeho katedrály u sv. Jana v Lateráně! Snad jste slyšeli, že po obřadu slavnostní intronisace a po pontifikální mši sv. kardinála Šicikněze patriarchální lateránské basiliky navštívil starobylou basiliku sv. papeže mučedníka Klimenta, jehož ostatky do Říma přinesli naši slovanští apoštolové Cyril a Metoděj a s jehož jménem a úctou jsou tak ~~úzce~~ těsně spjaty počátky křesťanství u nás.

Nezastavil se však v modlitbě jen u posvátného hrobu sv. papeže Klimenta. Chtěl uctít také památku sv. apoštola Cyrila a Metoděje, jejichž kaple byla tam zřízena zásluhou biskupa Strossmayera a je cílem všech slovanských poutníků. A aby ještě více vynikla tato otcovská pozornost k dětem, které dnes nejvíce trpí pronásledování, bohodlouci papežské ruské koleje v Ří-mě zazpívali při této první návštěvě papežově několik stámoslovanských liturgických zpěvů. Toto otcovské gesto svatého otce Jana XXIII. nám ho všem ještě více přiblížilo.

My sice víme, že každý platně zvolený papež je viditelný náměstek Ježíše Krista, my víme, že je neomylným nástupcem prvního papeže sv. Petra, které-mu sám Kristus Pán svěřil nejvyšší moc nad svým stádem. A to je základ naší nomezené úcty a lásky k němu. Každý papež je pro každého z nás vidi-telný Kristus na zemi, skála, na níž stojí Kristova Církev, maják věčné neomylné pravdy, který nám ukazuje bezpečnou cestu k životu. Ale každý

papež je pro nás především nejvyšším pastýřem a otcem. Svatý Otec Jan XXIII. ve své homilii v den své papežské korunovace chtěl zdůraznit především tento charakter svého pontifikátu.

Nový papež uskutečňuje v sobě především onen překrásný obraz dobrého pastýře, jak nám jej vykresluje svatý Jan evangelista slova samého božského Spasitele: On je brána k ovčinci: Já jsem dveře k ovcím. Do tohoto ovčince Jezu Krista nikdo nemůže vejít leč zavedení papeže a lidé dojdou bezpečně spásy jen když jsou spojeni s ním, protože římský papež je zástupce Krista Pána na zemi a představuje jeho osobu. Tak mluvil svatý Otec v den své korunovace. A pokračoval v aplikaci Kristovy paraboly o dobrém pastýři na své poslání ve světě. Dobrý pastýř musí dát v sázku za ovcem i svůj život. Musí se postavit proti útočícímu vlkovi, aby své ovcebránil. Ale on vzpomněl i na jiné ovce, které nejsou z jeho ovčince, na misionářské poslání Církve Kristovy ve světě. A žádal věřící, aby se především modlili, aby ve svém životě stále dokonaleji naplněval zákon laskavosti a pokory, podobně jako Kristus Pán: tichý a pokorný srdečem. Modlete se za svého velekněze na úmysl, aby rostl víc a více a v evangelické mírnosti a pokroku. Jsme přesvědčeni - dodal k prosbě - že z této ctnosti vychází mnoho ovoce a že stejně mnoho užitku povstane i pro sociální a pozemský řád, když tak bude vždy jednat společný otec všech věřících."

A všechny dosavadní jeho projevy a vystoupení jsou jen novými díkazy této jeho pastýřské mírnosti, pokory a laskavosti.

Ale naše úcta k svatému Otci ještě vzroste, vzpomeneme-li si na jeho lidskou tvář, na jeho lidský původ a na jeho povahové rysy. Svatý Otec Jan XXIII., kardinál Anděl Josef Roncalli se narodil 25. listopadu v malé vesničce v severoitalské provincii Bergamo, která se jmenuje Sette il Monte. Z rodiny chudých venkovských pachtyřů - z malé chalupy. Ale z rodiny hluboce křesťanské a velmi zbožné. Svědčí o tom i velký počet dětí - svatý otec je třetí z deseti synů a dcer. A jeho rodiče dali pokřtít svého prvorodeného syna hned v noci po narození. Vyburcovali svého faráře ze spánku, aby jejich synek ani chvíli nezůstal pohanem. Neměl v dětství nikterak ustláno na rukou. Ví, co to znamená

těžce pracovat hned od malíčka. Jeho cesta na studia nebyla snadná. Jeho dobrá maminka si musela vypůjčit po svých příbuzných, aby mu mohla zaplatit cestu do biskupského města do malého semáře. A jak je vidět z jeho prvních vysvědčení, studium pro venkovského chlapce nebylo lehké. Musel totik věci dohánět, co mu nemohla dát venkovská škola, musel se ~~ukázat~~ opravdu prokousávat dopředu. Ale jeho selská vytrvalost a energie přemohla všechny překážky. A jeho studia byly pak v pozdějších letech tak vynikající, že ho jeho biskup poslal na vyšší studia do Říma, kde dosáhl doktorátu bohosloví. Na kněze byl vysvěcen 10. srpna 1904. Svou první mši svatou sloužil na hrobě sv. Petra ve vatikánských grotách. Pro své vynikající vlastnosti bergamský biskup si ho vzal za svého osobního sekretáře a přitom byl i profesořem v místním semináři. Ale nespokojil se s tím. Pracoval i vědecky. Nejcennějším dílem z těchto let je pětisvazkové dílo o působení sv. Karla Boromejského v bergamské diecézi. Lásku ke knihám a ke studiu - zvláště historie - si zachoval po celý život. Ovšem při této práci nikdy nezapomíнал na první poslání kněze na jeho činnost pastorační a sociální. První světovou válku prožil na frontě jako polní kurát, po válce založil v Bergamu první studentský domov pro nemajetné studenty a horlivě pravoval ev organování katolické akce. Roku 1921 byl povolán do Říma, aby reorganisoval papežská pomocná díla pro misie. Roku 1925 se stal vizitátorem a apoštolským delegátem v Bulharsku, kde působil deset let. Později působil v téže hodnosti v Řecku a v Turecku. V Číňradě prožil druhou světovou válku. Roku 1944 se stal apoštolským nunciem ve Francii. Tam si získal všeobecné sympatie. Před třemi roky byl jmenován Pием XIII. benátským patriarchou a kardinálem. Jako papežský legát zastupoval svatého Otce Pia XII. namariánském kongresu v Libanonu v Beyrutě roku 1954. a leteč v Durzech, kde posvětil novou podzemní baziliku sv. Pia X., svého předchůdce na patriarchálním stolci benátském i na papežském prestolu. Mnozí řekají, že se v mnohém podobá tomuto velkému a svatému papeži, zvláště svou milou prostotou, svou láskou k chudým a malým, kterou projevuje při každé příležitosti.

Jsme vděčni Pánu Bohu, že nám dal v papeži Janu XXIII. tak dobrého

V dnešním pořadu, draží přátelé, jsme pro vás připravili stručný komentář ~~O náboženské svobodě~~ a prehled zpráv z katolického světa.

Draží přátelé, důvěřivému návštěvníkovi světové výstavy v Bruselu, který se zastavil v československém pavilónu, se dostalo do rukou také spolu s jinými propagačními letáky i jedno číslo oficiálního věstníku La Tchécoslovaquie a Bruxelles 1958. Vedle mnoha různých zajímavých informací je tam také článek nadepsaný *À propos de la liberté de conscience et d'activité religieuse en Tchécoslovaquie.* K otázce svobody svědomí a náboženské činnosti v Československu. Vy si asi dovete představit o čem se tam píše. Je to výstavní článek. Právě jako na bruselské výstavě se ukazovaly jen výstavní kusy, které dostaly právem tolik cen, je ten článek s celostránkovou fotografií gotického okna svatovítské katedrály, také takovým výstavním kouskem. Nemůžeme říci, že by tam byly tradovány nějaké zřejmě lži a nepravdy. "Sociální režim v Československu a jeho důsledně demokratický ráz neznají diskriminaci ani v oboru náboženském ani národním nebo rasovém... V oboru světového názoru, ve víře a v osobním přesvědčení, ústava republiky zaručuje naprostou svobodu. Světový názor, víra anebo přesvědčení nemohou být nikomu na újmu. Ale - a teď přijde ale, které může všechno ospravedlnit - ale ty nemohou právě důvodem, aby se vzpíral vyplnit závazky, které pro něho vyplývají ze státních zákonů... A vyvozuje se z toho : Svoboda náboženského vyznání a kultu je dnes v Československu všechno docela přirozenou... Každý má právo v soukromí i veřejně vyznávat jakoukoliv náboženskou víru anebo být bez vyznání... Cituje se k tomu ústava devátého května z roku 1948 a dodává se, že v tomto duchu byly v následujícím roce schváleny národním shromážděním náboženské zákony... Ale potom, když se dávají statistické údaje začne už hrani na schovávanou. Pro katolickou Církev se udává jen celkové procento katolíků ze všeho obyvatelstva podle sčítání z roku 1950 - 75.42 % - ostatní údaje a všechny údaje o ostatních církvích a náboženských společnostech jsou z 1. ledna 1958. Vypočítává se 14 náboženských společností a ~~z nich~~ se připojuje přehledný seznam několika sekt. Církev katolická má 13 diecézí a apoštolských administratur. Vypočítává se několik biskupů - mezi nimi p. arcibiskup Matocha, olomoucký arcibiskup, jako na svobodě a přiznává se, že ostatní diecéze jsou řízeny kapitulními vikáři, poněvadž některí členové vysoké hierarchie katolické Církve nevykonávají své funkce. Poněvadž stát má právo požadovat od svých občanů, aby poslouchali jeho

zákonů...ale to prý nemá žádný vliv na plnou náboženskou svobodu, na svobodu svědomí, na náboženskou praxi...Mluví se dále o tisku, o organisaci charity, o 45 řádech a kongregacích ženských s 9.500 členkami a dodává se opatrně, že většina členů řeholní mužských pracuje v duchovní správě jako faráři a administrátoři...Mluví se o 6 theologických fakultách, z nichž první dvě - v Litoměřicích a v Bratislavě jsou katolické. A závěrem se dodává, jak úspěšně vyřešila československá vláda po agrární reformě a socialisaci průmyslu hospodářské zajištění církvi a klérku, který je placen jako ostatní státní úředníci, ale v poznámce se zdůrazňuje, že se stát nikterak nevměšuje do vnitřního života církvi. A končí milionovými sumami, které stát vydává na vydržování kněžstva a na opravu kostelů a jiných církevních objektů. Opravdu, když si to přečtete, musíte se domnívat, že v Československu je opravdu náboženský ráj a divíte se těm zatvrzelym biskupům, kteří s tímto rájem nejsou spokojeni a revoltovali, takže stát byl nucen, aby zamezil veřejnému pohoršení, je vzdálit z jejich diecéší a zamezit jim vykonávání jejich činnosti.

Všechno, nebo většina toho, co se v článku tvrdí by se dalo doložit doklady a statistikami. A kdo něná to, o čem se v článku neříká ani slovo: že jsou biskupové v žalářích, že existují koncentrační tábory a pracovní tábory pro řeholníky a řeholnice, že byly zrušeny diecésní semináře a do dvou státních generálních seminářů, že může vstupovat jen velmi omezený počet kandidátů, že výkon duchovní služby je vázán na státní povolení, které stát při každé vhodné příležitosti bere a nutí kněze pracovat v dolech nebo na stavbách nebo v průmyslu. Ze byly zrušeny všechny církevní školy, že není dovoleno na mnoha místech vyučovat náboženství, že se žádá od učitelů a profesorů, aby vystoupili z Církve, že se na pedagogické školy nedostane žádný praktický katolík, že se zakazují náboženské průvody mimo kostel, že se všude a vším způsobem agituje proti náboženství a proti Církvi a že se ponechává Církvi ještě jen tolik možnosti, aby pod stálým policejním dozorem mohla živořít, dokud se pozná hlu všechny její kostely a církevní budovy nepromění v musea a památníky umění nebo domy pionýrů a ksárnny policie. Je to opravdu dábelská propaganda. Ale katolíci na Západě jsou informováni o skutečném stavu. K této objektivní informaci nemálo přispěl na světové výstavě v Bruselu i pavilon svaté stolice se svými přehlednými statistikami o skutečném stavu Církve za železnou oponou a tak zvaná Červená kniha pronásledované Církve, která vyšla

ve všech světových jazycích. Ovšem , řeknete mi, to je velmi málo, když pro nás nikdo ani prstem nehne a ve skutečnosti se dosud nic nezměnilo. Je to spíš horší než lepší. Možná, že to bude nějakou dobu ještě horší, drazí přátelé, poněvadž budete stále více pocítovat stále rostoucí úbytek kněží a poněvadž nátlak bezbožeckého státu bude stále soustavnější a tvrdší. Lidsky řečeno je tu velmi málo vyhlídek. My však ani v této tak těžké situaci nemáme žádný důvod klesat na mysl i a vzdávat se naděje. Je tu stále živá moc nadpřirozené milosti, je tu sále živý Kristus, který v nesvobodě je zárukou vaší pravé svobody - svobody Božích dětí. Toho se musíte držet, toho se nesmíte nikdy spustit, i kdyby to stalo sebe větší oběti, toho Krista nesmíte dopustit vyrvat ze srdečí vašich dětí.

Bude pro vás jistě veliká posila vědomí, že v ostatní Církvi se na Vás stále pamatuje v modlitbě a tyto modlitby jistě nebudou nadarmo. Chvíle kýžené svobody je v Božích rukách, ale přijde jistě a vy svou věrností a svými obětmi připravuje nové jaro pro Církev v našich zemích.

Boloňský arcibiskup kardinál Lercaro nařídil , aby se o všech 4 adventních nedělích konaly po celé diecézi zvláštní modlitby za umlčenou Církev. "Toto mlčení - praví arcibiskup - je pro mnohé z našich bratří důvod k zvnitřnímu duchovnímu života, k meditaci, k pokročení , k oběti. Ale je na druhé straně pro společnost, která toto mlčení ukládá anebo je trpí porušováním nejposvátnější svobody a nejsvětějších práv. Potlačování - nyní přespříliš dlouhé - náboženského života, mučednické svědomí ~~xxkteré~~ je těžší než utrpení těl, která jsou často také podrobena obnovenému barbarství. Nesmíme, braží ve víře, volá kardinál ke svým diecesám, uzavřít se do mlčení , neboť to bylo projevem souhlasu s pronásledovateli, i když by to byl projev jen duchovní lenosti anebo jedna z forem egoismu.-

Blízký advent se svými roraty, s úctou k neheské Bohorodičce, s milým svátkem neposkvrněného Početí Panny Marie nás všechny spojí v intensivní modlitbě a oběti za vás. Po dlouhé noci, přátelé, vzejde nám jistě nový den. A doufáme, že to bude už brzy.

Slyšeli jste komentář Výstavní a skutečná svoboda.náboženská v Československu.

Závěrem si poslechněte několik zpráv z Katolického světa. Do Lurd přišlo asi 5 milionů poutníků ~~xx~~ v uplynulých měsících všemi prostředky : zvláštními a obyčejnými vlaky, autobusy, soukromými auty i létadly. Lurdy navštívilo letos 2,961 lékařů, na 50.000 osob se vykoupalo v ~~xxkterých~~ lurdských koupelích, zkoumá se 32 uzdravení

která se tam stala během tohoto roku. Lurdy navštívilo 25 kardinálů, 809 arcibiskupů a biskupů a desetitisíce kněží. Bylo tam slouženo 153.000 mší svatých.

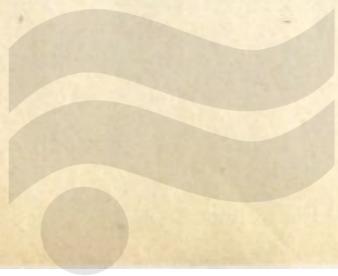
Svatý Otec Jan XXIII. sloužil v den svých narozenin mši svatou ve své soukromé kapli za účasti svých nejbližších spolupracovníků státního sekretáře Mons. Tardiniho, jajordoma Msgra Mario Nasali Rocca di Corneliano, Msgra Samoré a řady jiných. Po mši svaté přijal jejich blahopřání.

Včera přijal svatý Otec ve zvláštní audienci několik Dpbrovolníků bolesti - nemocných, kteří obětují své utrpení na úmysly Církve - Podali mu s blahopřáním pro jeho narozeniny kytici rudých růží a hostii pro mši svatou, kterou sloužil dnes.

Svatý Otec přijal v soukromé audienci generálního sekretáře NATO J. Exc. Pavla Henriho Spaaka.

Ve Vatikánu se konala nová shromáždění posbátné kongregace obřadů o heroických ctnostech služebníka Božího Františka de Monmorency-Laval, prvního biskupa v Quebecu v Kanadě.

Svatý Otec předstí čtvrték navštíví řámský seminář, kde po 4 roky studoval bohosloví a dosáhl doktorátu theologie a po návštěvě se zúčastní slavnostní akademie na zahájení nového školního roku ve velké aikle lateránského atenea.

ústav pro studium
totalitních režimů

≡ U řeckých mnichů na hoře Athosu.

Návštěvníci Řecka se obyčejně ptávají v cestovních kancelářích: "A jak se dostaneme na horu Athos?" Mnišská republika už dávno lákala a dodnes láká zvědavé cizince; slyšel jsem, že práv v poslední době sama řecká vláda podporuje a usnadňuje cestu, aby zvýšila cizinecký ruch. Ale přesto všechno, malý poloostrov, výběžek Chersonesu, dlouhý dvaadvacet a široký zhruba deset kilometrů, zůstává pro mnohé stále tajemnou a neproniknutelnou horou samoty. Athos je totiž autonomní republikou v rámci řeckého státu. Vládu tvoří t.zv. Svatá rada, Iera Kinotis, ve které jsou zástupci dvaceti hlavních klášterů, kteří však pověřují řízení republiky čtyřem svým představitelům, z nichž každý má čtvrtinu razítka, které musí být celé na zvláštním pasu, čili povolení pohybovat se volně určitou dobu od kláštera ke klášteru s právem na pohostinství, t.j. zdarma spát i jíst u mnišského stolu, s pochopitevním risikem, že máte to štěstí a přijdete právě v postní dny, kterých je tu mnoho a jsou pro cizince dost nevypočitatelné. Toto povolení se dává někdy snadněji, někdy ne snadněji, samozřejmě jerom mužům, protože na hranicích státu se přísně kontroluje nejenom osoby lidské, ale i domácí zvířata, a vše co jest ženského rodu se nemilosrdně vraci nazpět. Jak jsme se podivili, když jsme pak později našli na útulném klášterním dvorku popelit se slepice! V poslední době práv se dostává klausurní dispens nejenom pro drábež, ale i pro krávy. Maso se tu ostatně nikdy nejí, ale bez mléka i bez vajec je pro dnešní lidi dost těžké sestavit jídelní lístek, i postní. Pochopitelně se dnes už nedodržuje ani přísné nařízení z r. 1046, které stroze vylučovalo i každou "bezvousou tvář".

Zvláštní potíže mají kněží a řeholníci, jak katoličtí tak i pravoslavní, kteří si musejí nejdříve vyprosit dobrozdání patriarchy cařhradského, který katolickým kněžím sice nebrání vstup na Svatou horu, ale obyčejně též neodpovídá jejich na dopisy. Studentům ze zahraničí stačí doporučení jejich konsulátu, schválené

řeckým ministerstvem. Říká se, že americký konsulát své poddané často odrazuje od cesty: "Víte, že na Athosu nejsou hotely, že se tam chodí jen pěšky, že tam nejsou silnice?" Teprvé kdo prohlásí, že je připraven na všechno, dostane doporučení. Ale moderní cestovní kancelář přece jen vyzrála na obtíže cesty. Jednou za měsíc jede luxusní loď Semiramis z Athén až na Athos, objede poloostrov podle pobřeží; tak aspoň i ženy mohou uvidět z povzdálí zakázané území, které nikdy žádná žena nespatřila, a mužům se dovolí i sestoupit do dvou či tří klášterů na břehu moře. Svatá hora postu a mlčení se tak přece jen stala, aspoň v malém míře, nedělním výletiskem. Ostatně Svatá hora už dnes dávno není tím, čím bývala v dějinách východní Církve. Říká se, že v době rozkvětu tu přebývalo až třicet tisíc mnichů, přepisovaly se tu knihy, malovaly ikony, vedly se vášnívě theologické rozepře. R. 1912 měl Athos sedm tisíc obyvatelů, 1930 už jich zbylo jen 4.600, dnešní počet mluví o 2500. Knihovny a staré rukopisy jsou už jen na ukázkou, většina mnichů pracuje na poli, aby se uživili. Úpadek je jistě zaviněn i politickou světovou situací. U Řeků se nedostatek povolání k mníšskému životu projevil už dávno, ale před první světovou válkou jej kryly země slovanské, hlavně Rusko. Dodnes ruský klášter sv. Pantaleimona působí silným dojmem celého městečka, v zeleném zálivu s 25 kostely a věžemi moskevského slohu. Před první válkou tu bylo půl třetího tisíce mnichů, a přidáme-li k tomu 500 u sv. Ondřeje a 300 u sv. Eliáše, pak se nedivíme, jak se Řekové báli o své národní převensví. Až do r. 1875 nebylo žádnému Rusovi dovoleno stát se představeným, slovanské bohoslužby se směly sloužit jenom střídavě s řeckými. Dnes už Rusové nejsou na Atosu živlem nebezpečným a neříká se o nich, že přechovávají carské zbraně. Sv. Pantaleimon zeje prázdnou. Ve velkých budovách se prochází 8 stařečků, většinou z doby ještě před revolucí; říká se, že trpívají hlad, protože ze staré vlasti už nemohou přijít ani nová povolání ani almužny. Některí z nich ostatně ve svaté horlivosti se chtěli vrátit do Ruska, aby dosáhli mučednické palmy. Byly jim to rozmluvili.

Týž dojem prázdnотy nás vítá i v ostatních klášterech řeckých. Příbytků mnoho, ale klášterní komunita mává obyčejně ~~dvacet~~ třicet členů. Jen jedenáct klášterů je cenobitických, t.j. takových, kde členové vedou společný život pod poslušností jednoho představeného, jak jsme tomu zvyklí v našich klášterech na západě. Ostatní jsou idiorytmické. Slovo zní učeně, ale fakt je dost prostý. Tito mniší se podobají spíš kanovníkům než řeholníkům. Chodí společně jen ~~an~~ služby Boží do kostela, ale jinak se řídí sami a svobodně podle předpisů udaných ve společných pravidlech, často si sami vaří a sbírají své almužny, prodávají své obrázky a růžence. Rada představených jenom dohlíží, aby se nestaly větší přehmaty. Symbolicky to uvidíte znázorněno v jednom klášteře tím, že na stolici higumena, představeného, je obraz P. Marie. Legenda to samozřejmě přikrášlila tím, že obraz sám třikrát sešel s ikonostasou na toto místo, a tím prý P. M. ~~dala~~ ^{arie} najevo, že ona sama chce být jedinou představenou v klášteře. Nezapomeňme, že jsme na Athosu, v říši legend, vypráví se ~~jak~~ tu mnoho, pěkných i obyčejných, převzatých i původních. Ale to jen tak mimo chodem!

Kromě idiorytmických klášterů jsou tu ještě t. zv. skity, které byly určeny pro poustevníky; žijí tu většinou po dvou či třech, na příkrých stráních jsou tu a tam ještě domečky poustevníků, kterým posílají chléb a zeleninu provaze, a kteří mávají řeckou vlajkou zdálky na kolející lodi. Až na samu loď za vám přijdou t.zv. gyrovagi, potulní žebraví mniši, kteří nemají stálého bydliště a živí se tím, co dostanou v jiných klášterech nebo malým obchůdkem s růžencí a obrázky, které přechovávají v pytli z nepromokavého látky. V nejmenší vážnosti jsou t.zv. sarabaité, kteří se procházejí, často špinaví a otrhaní, bez představených i ^{bez} pravidel.

Není snadné západnímu člověku cestovat na Athos a odnésti si po všech stránkách příznivý dojem. Jme už dnes zvyklí na jiné životní formy, a vousatý dědeček, v zašpiněném hábitě, s dlouhými nečesanými vlasy, který drmolí své modlitby a obdlává pole, nepůsobí na nás dojmem vyvoleného Božího, který vede

"andělský způsob života", jak se nazývá mnišský život ve východní tradici. Ale přece bychom jen těm prostým lidem křivdili, odsuzujíce je pro jejich vnější vzhled. Athos už dnes není tím, čím býval, východnímu mnišství chybí zdroj síly a životnosti, spojení s pravou Církvi. Není to vina těch chudých sedláčků, že se narodili v církvi, která se před staletími odtrhla od Říma. Oni se snaží dělat to, co mohou: žít podle starých návodů sv. Basila, Theodora Studity, nakolik jim rozumějí z knížek, které mají po ruce. Modlí se liturgii, pracují a mnoho se postí. Nepochybujeme, že jejich oběť je Bohu příjemná a že nevědomky připravují sjednocení s katolickou Církvi, která se své strany silou své milosti může dát nový impuls dnes skomírající a přece kdysi tak slavné a bohaté tradici východního mnišství.

Tomas Špidlík

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Ve dnešním pořadu vám přečteme referát Petra Dena o Pasternakově románu Doktor Živago, kterou přinese prosincové číslo katolického časopisu Nový život, vydávaného Cyrilometodějskou ligou v Římě.
KŘEŠTANSKÝ HLAS Z RUSKA. - Závěrem přehled zpráv z katolického světa.

Křesťanský hlas z Ruska.

Slyšeli jste referát Petra Dena Křesťanský hlas z Ruska.

Svatý Otec přijal včera ve zvláštní audienci britskou komisi pro vojenské hřbitovy v Italii. a krátce k nim francouzsky promluvil. Papež nejdříve vzpomněl na svou činnost za první světové války jako polní kurát, kdy tolika vojákům přinesl v poslední hodině útěchu přátelství a posledního rozhřešení, kdy posvětil tolik vojenských hrobů. A pak řekl: Tím že pánové se staráte o hroby 45.000 vojáků britského společenství, kteří odpočívají v italské zemi, ne loužíte jenom těmto slavným mrtvým. Udržujete u živých vzpomínku na jejich oběti a zároveň i vůli zůstat věrnými jejich příkladu. Věřící duše, kteří neoplakávají své nebožtíky jako ti kdo nemají naději, rádi prodlévají ve společnosti a důvěrném styku se svými zemřelými. Není to prázdná nostalgie po minulosti ani neschopnost zadostužinit požadavkům budoucna; naopak takovým způsobem obohacujeme naše myšlení i činnost celým tím duchovním a lidským dědictvím generací, které nás předešly, všemi těmi energiami, které vznikly z přesvědčení pokračovat v jejich díle, a především k celou křesťanskou naději na shledání s otcem nebo manželem, kteří padli v poli." Svatý otec poukazuje pak že tu nejde jen o péči o hroby padlých, nybrž o projev víry, kultury a lásky, o rozvoj duchovních hodnot. A končí: Tak přispíváte také k vybudování bratrstvíjšího společenství mezi lidmi a složíte věci spravedlivého míru, nám tolik drahé. -

Také včera přijal svatý Otec Jan XXIII. použ katolíků z Barcelony vedenou arcibiskupem Modregó y Causas a pozdravil je španělským proslovem. Vzpomněl v něm na svou návštěvu Barcelony, na mezinárodní eucharistický kongres, který se tam konal před několika roky, a poukázal na pracovitost tamních katolíků, která se neomezuje jen na rozmařích hmotný nybrž přináší velký užitek i na poli náboženském a moravním, takže v mnohem mohou sloužit za příklad ostatním zemím.

26. listopadu XX v přítomnosti svatého Otce se konaly v sixtinské

kapli smuteční bohoslužby za zemřelé kardinály v posledních 12 měsících - kardinály Piazzu, Verdejho, Stritche, Constantiniho a Mooneye. Mši sv. sloužil děkan kardinálského sboru kardinál Tisserant. Svatý Otec ~~nakrátku~~ vykonal závěrečné smuteční obřady. Bohoslužeb se zúčastnilo 15 kardinálů, mezi nimi i kardinál Vyszynski, diplomatický sbor a osobnosti vatikánského dvora.

Jak jsme už oznámili 27. listopadu odpoledne navštívil svatý Otec římský seminář v Lateráně, kde konal svá bohoslovecká studia a dosáhl doktorátu theologie. Po návštěvě semináře se odebral do velké auly lateránské univerzity, kde po uvítání velkého kancléře univerzity kardinála Micary pronesl řeč na zahájení nového akademického roku. Bylo přítomná vedle profesorského sboru a posluchačů řada kardinálů a osobností vědeckého, náboženského a kulturního světa.

✓ Příští neděli - první neděli adventní - navštíví svatý Otec misijní kolej Propagandy, kde bude sloužit pro chovance koleje mši sv. a po evangeliu k nim promluví. Po bohoslužbách přijme jejich hold v salónu kolejí za přítomnosti představených a profesorského sboru Athénea a obou kardinálů kongregace ~~kkccc~~ pro Šíření víry -prefekta Fumasoni Bioindiho a proprefekta Agagianiana.

✓ Němečtí katolíci věnovali misionářům Božího Slova na ostrově Flores i Indonésii motorový~~kkccc~~ loď o 100 tunách nazvanou Stella maris. Byla posvěcena Monsignorem Augustinem Gilbertem ze Společnosti Božího Slova, vyhnaným biskupem z Tsingtao v Číně.

Radiovaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

nový život

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY PRO KULTURU A ŽIVOT Z VÍRY •
VYDÁVÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE V RÍMĚ • ADRESA REDAKCE A ADMINISTRACE: NOVÝ ŽIVOT, VIA DELLA CONCILIATIONE, 1. ROMA-ITALIA.
Časopis řídí redakční kruh. • Redakční uzávěrka 10. každého měsíce. • Předplatné na rok 1958: *V Itálii* 1800 lir (podpůrné 2.500 lir). *Pro ostatní země* 3 dol. (podpůrné 5 dol.) nebo stejná hodnota v jiné měně. Zaslání letecky účtujeme zvlášť a třeba je platit předem. *Předpláti se v Itálii*: pošt. slož.: C. c. post. 1-33428 Accademia Cristiana Cecoslovaca - Via della Conciliazione, 1. Roma (617) s pozn. N.Z. 1958. • *Z jiných evropských zemí* (Belgie, Dánska, Francie, Holandska, Lucemburska, Franc. Maroka, Německa, Norska, Portugalska, Rakouska, Švédská, Švýcarska) můžete poukázat *přímo na pošt. úřadě* 1.800 lir na: Nový život - Accademia Cristiana Cecoslovaca, Roma, Via della Conciliazione, 1. - Italia. • *Z ostatních zemí*, mezinárodní pošt. poukázkou, šekem, peněžním dopisem římské administraci (na jméno Mons. Francesco Planner), nebo naším zástupcům v jednotlivých zemích: *Anglie*: CML (P. Jan Lang S. J.), 114, Mount Street, London, W. 1. — *Austrálie*: CML (Dr. Stanislav Hofštejsek), 519, Dryburgh Str., North Melbourne, Vic. — *Kanada*: CML (Václav Vostřez), 234 King Str., East Hamilton, Ont., Can. — *USA*: CML (Rev. Jaroslav Tománek), Lankin, No Dakota.

Vita Nuova. - Mensile • Con approvazione ecclesiastica. • Autorizzazione Tribunale Roma N. 3779 del 16-3-54. • Direttore responsabile: P. Vincenzo INSOLERA S. J.

Petr Den: KŘESTANSKÝ HLAS Z RUSKA

Pasternakovu románu *Doktor Živago* se ukřivilo hned několikerým způsobem: zdůrazňováním jeho politického charakteru, sensačnosti cesty, která vedla k jeho uveřejnění na Západě, Nobelovou cenou a odpornou reakcí na ni v Sovětském svazu. Nebot román je vzácné a hluboké dílo, které jen trpí všemi uvedenými vnějšími cekami a ozdůbkami, kterých je sám na míle vzdálen a jež svým celým obsahem cudně odmítá.

Kritiky tohoto díla na Západě byly a jsou vesměs pochvalné. Všechny obdivují velkou lidskost spisovatele, jeho statečné odsouzení bolševické revoluce a pokládají právem jeho knihu za výkřik utlačovaného člověka, bojujícího za svou důstojnost. » Stádovitost, « říká se v románu na jednom místě, » je vždy útočiště prostřednosti, at již přísažá na Solovieva, Kanta nebo Marxe. Jen jedinec hledá pravdu. » Západní kritika také správně zdůrazňuje, že poprvé po čtyřiceti letech přichází k nám z Ruska dílo pokračující ve velké tradici ruské literatury, označené jmény Tolstého a Dostoevského. Ve všem, co jsem uvedl, západní literární kritika má plnou pravdu: myslím jen, že chybí v tom, co přehlíží bud docela nebo zčásti, že dílo, o které jde, je dílem skrz naskrz křesťanským.

Pasternak hlasá ústy svých hrdinů nic více a nic méně než návrat ke Kristu. Nikolaj Nikolajevič, vzdělaný strýc hrdiny románu, nám to říká témoto slovy: » Kolik věcí na tomto světě si zaslouží naši lojality? Málo, smutně málo. Myslím, že máme být loajální jen k nesmrtelnosti, která je jen jiným a to silnějším slovem ozna-

čujícím » život ». Musíme být věrni nesmrtelnosti — věrni Kristu. » A kousek dále pokračuje: » Člověk nežije v přírodě, žije v dějinách. A dějiny, jak známo, začaly Kristem a jeho Evangelia jsou jejich základem. Co vlastně je historie? Je obsažena ve stoletích systematického zkoumání hádanky smrti, prováděného proto, jak by jí šlo na konec potřít. Hle, proč lidé odkryli nekonečno v matematice a elektromagnetické vlny a proč píší symfonie. Avšak nemůže se přece pokračovat v tomto směru bez nějaké víry. Nemůžeme přece dělat vynálezy bez dušové výzbroje. A všecky základní prvky takové výzbroje jsou obsaženy v Evangelii. Čemu nás učí? Předně, abychom milovali své bližní, což je prostě definování nejvyšší formy životní energie. Když jednou naplní srdce člověka, musí překypět a se vylít. Pak nalezneme v Evangelii dva základní ideály moderního člověka — bez nichž je nemyslitelný — a to ideu svobodné osobnosti a ideu života jako oběti. Nezapomeňme, že tohle všecko je ještě mimořádně nové. Ve starověku historie v tomto smyslu vůbec neexistovala. Měli tenkrát jen krev a zvířeckost a krutost a své Caliguly, kteří nechápalí, jak nízký je otrocký systém. Měli jen studenou a zlou nesmrtelnost ve svých bronzových sochách a mramorových sloupech. Teprve po příchodu Krista doba a člověk mohli svobodně vydechnout. Teprve po jeho příchodu člověk začal žít budoucnosti. Člověk neumírá již jako pes ve škarpe — ale doma, ve své historii, zatím co práce za přemožení smrti je v plném proudu: člověk umírá jako účastník na tomto díle. »

Toto místo, jistě klíčové pro pochopení ce-

BERÁNEK BOŽÍ, KTERÝ SNÍMÁ HŘÍCHY SVĚTA (Machourek)

lého románu, jsem dosud nenašel citováno v žádné recensi. Patrně není dosti »politické«, patrně se málo hodí pro použití Pasternaka jako primadony propagandy a rozhlasové hvězdy. Vždyť lidem zatím spokojeným se světem, jaký je, se málo může líbit Pasternakovo poselství, které znova a znova nalézáme na každé stránce jeho knihy a jež na jednom místě vyjádřil na příklad témuto slovy: »Blahoslaní, kteří trpí protivenství. Jedině oni mají o sobě co říci. Jedině oni mají všecko ještě před sebou.« Ne, mnohým se nebude líbit Pasternakovo poselství a jeho interpretace historie, podle které křestanství učinilo konec vládě čísel a povinnosti, dosud lidem uložené vojenskou mocí, povinnosti žít jen jako část lidu nebo národa. »Vúdcové a národy,« prohlašuje Pasternak ústy půvabné dívky Simy, »byly dány do starého železa. Individuální život člověka se stal životopisem Boha.« A na jiném místě je spisovatel ještě zreteľnější: »V novém způsobu života a v nové

formě společnosti, která se zrodila ze srdce a jež se jmeneje Království nebeské, nebudou žádní národní, nýbrž jen jednotlivci. Fakta, ano, máte pravdu, jsou bezvýznamná, dokud do nich nevložíme význam. Nuže, křestanství, toto mysterium jedince, je právě to, co musíme vložit do faktů, aby nabyla významu.«

Pasternak je hledačem reality. Nenalézá ji v Rusku, v zemi socialistického realismu. V jeho knize doktor Živago se ptá: »Kde je skutečnost v Rusku v dnešní době?« A hned si na svou strašnou otázku odpovídá: »Vidím, že skutečnost byla tak terorizována, že se skrývá.« Neznám ničivějšího odsouzení komunistického režimu, odsouzení, v němž je současně tolík naděje.

Ano, Pasternakovo umění hledá realitu. Neřečnický, nepropagačný, nýbrž samou hlínou, z které hněte své dílo. Jeho poselství není moralizováním, není ani kázáním dobré míňeným. Jeho umění přímo realizuje jeho filosofii dějin

a jeho filosofii umění. Jeho hrdina už jako mladíček teoretizuje o umění, a je pro Pasternaka typické, že tak činí na hřbitově a na hrobě svých rodičů. A tomu mladičkovi je náhle jasné, že »umění má dvě konstanty, dva cíle v nekonečnu: stále meditovat o smrti, a proto stále tvořit život. Každé velké a opravdové umění je jen pokračovatelem Zjevení svatého Jana.« A tak věrně podle těchto dvou konstant, smrti a života, vojny a míru, Pasternak jako pokračovatel Tolstého líčí ve svém románu pomalé vzkříšení Života na pozadí hrůzné a krvavé jízdy apokalyptických jezdců bolševické revoluce. Není náhodou, že román začíná i končí pohřbem — a že celý přímo hýří životem. Poslední scéna románu, Živagův pohřeb, viděný očima ženy, která ho miluje, je jednou z velikých scén, jak je známe z ruské literatury devatenáctého století, v níž slzami bolesti prozařuje zvláštní radost, jakou jsme už dlouho neobjevili v nějakém literárním díle moderního západního spisovatele.

Když jsem dočetl a zavřel Pasternakovu knihu, zamyslil jsem se nad tím, jak je náš svět podivný. Svobodná západní literatura ve své velké většině bezradně chodí okolo velkých problémů. Avantgardní americké romány tak zvané »beat« generace perem na příklad takového Kerouaca líčí hedonistickou zoufalost a nervosní někliď mladíků vychovaných za volantem a vyžívajících se v postelích motelů. V Anglii »rozhněvání« mladí mužové bijí — a leckdy právem —

do všeho, co jim příde do cesty. Ve Francii Jean Genet září na literárním nebi svým popisem zločinů, žalářů a homosexuality, zatím co jeho kolegové zdrcující kritikou se snaží velikými oklikami dostat na kobytku neutěšenému dnešku. Většina literatury na svobodném Západě se dosud topí v materialismu, který — jak ve svém románu Pasternak geniálně říká — učinil z hmoty beztelnou ideu. A právě v této chvíli přichází přímo z Moskvy, a tedy z pravého středu nelidského a atheistického komunismu, čistý hlas moderního milovníka Krista. Hlas, který mu rozumí, poněvadž rozumí utrpení a bolesti, jako mu třeba před časem na Západě rozuměl Paul Claudel, autor *Zvěstování Panny Marie*. Hlas, který v posledních slovech básně, kterou končí své dílo, slavnostně prohlašuje, že průvod století, podobných vorům plujícím po proudu a táhnoucí se jako karavana po poušti, přichází ze své tmy k Němu, aby je soudil. Toto nám ohlašuje hlas, literární hlas, z Moskvy! Jak je náš svět podivný!

Nedávno jsem měl v ruce studie Jakuba Burckhardta, nazvané *Weltgeschichtliche Betrachtungen* a psané v letech 1868 až 1871. V nich tento švýcarský historik ledacos předvídal do budoucna, zejména také příchod různobarevných totalitismů. Prorokoval ve své knize také vůdčí úlohu Slovanstva ve světě, a to Slovanstva *křesťanského*.

Teprve když jsem dočetl Pasternaka, nezdála se mi jeho idea již tak docela směšná.

Jaroslav Polc: Z DĚJIN AMERICKÉHO KATOLICISMU

Dějiny americké pevniny jsou těsně spjaty s rozvojem katolické Církve. Kdykoliv vstupovali na její půdu dobyvatelé, aby pro své suverény získali nová území a poklady, vždy za nimi přišli misionáři, aby získali duše nového světadílu pro Krista.

Neodumře-li zrno pšeničné...

Raná historie Církve byla i v Americe psána krví mučedníků. Již 12. června 1549 byl Indiány na Floridě ubit dominikán Diego de Penalosa a dva týdny potom jeho spolubratr Luis Cancer de Barabastro, zakladatel první misie u zálivu Tampa. Za necelých dvacet let byla v španělské kolonii svatého Augustina zorganisována z 600 španělských usedlíků farnost pod vedením P. Pedra Mendozy a podřízena diecézi Santiago na Kubě.

Od té doby Severní Amerika misionáře přitahovala. Dominikáni, františkáni, jesuité vyslaní sv. Františkem Borgiou, třetím rádovým generálem, v letech 1556 a 1568, pracovali poblíž španělských kolonií v jižních částech nynějších Spojených států mezi Indiány. Jen v roce 1608 pokřtili františkánští misionáři na 8.000 Indiánů, a jejich počet vzrostl do roku 1626 na 34.000 duší, žijících v jedenácti misiích. Toto zpočátku úspěšné misijní dílo vzalo za své pří indiánském povstání v roce 1680 v Novém Mexiku, kdy přišlo o život také 21 misionářů a s další činností bylo možno začít až za dvanáct let.

Jesuitští misionáři šířili katolickou víru mezi Indiány i na severu v tehdejších britských koloniích, kde se také nezřídka stávali obětní indiánské krutosti. Františkáni pracující na jihu také zápasili s velkými těžkostmi, zvláště když

28/11/58

Karel IV.

Na dnešní den (vzh.)

~~580. výročí mrtvosti Karla IV.~~

Uveřejnit i k výročí mrtvosti Karla IV.

Málo známé působení Karla IV.
na vlasti i k výročí mrtvosti Karla IV.

Jelikož "Představ." "

Karel IV.
Křesťanský

Při této mimořádné
jednotě vlastního
Nikoliv bez důvodu nebyla doposud napsána důkladná a vyčerpá-

"Nos considerantes eximiam devocationis et fidei puritatem quam tam ipse Karolus et predecessores sui Boemie reges quam eiusdem regni incole ad sanctam Romanam ecclesiam gessisse ac ipse Karolus rex et ipsi incole gerere dignoscuntur ferventi desiderio cūcimur ut regnum ipsum quod divina bonitas multitudine populi rerumque copia predotavit fiat literarum fertilitate secundum".

Papež Kliment VI. v zakládací bůle pražské university.

vající monografie o díle a osobnosti Karla IV. Nechybělo pokusů. Skvělá postava velkého českého krále, jenž si svou prací pro národ zasloužil být nazýván otcem vlasti, vábila nejednoho dějepisce a spisovatele. Ale studie a vědecké práce, založené ze široka, se vždy vymkly možnostem a sile jednotlivce. Zůstaly spíše úlomky, dílčími obrazy než uceleným pohledem. Neznáme pravý důvod této potíže. Snad bylo a je doposud důvodů více, proč zeje v českém dějepisectví taková trhliny. Jedním z důvodů by snad mohla být Karlova osobní strohost spojená se strohostí pramenů. Karlovo osobní a bez pochyby obrovské dílo je pevně vklíněno do dějin Evropy a úzce srostlo s osudy našich zemí. Nedá se z nich nikterak vytrhnout, oddělit či abstrahovat. Tato skutečnost jedině osvětuje křesťanské pojetí politické moci a kultury. Karel jako panovník nejen pojímal nýbrž i život svoje vladařské poslání, svou politickou moc a křesťanskou autoritu jako službu národu. Jeho život a panovnické dílo jsou jakoby setkba, jež vzešla, mohutně se rozrostla a bohatostí své úrody zastínila samu tvář rozsévače.

U příležitosti 17. listopadu, mezinárodního studentského dne, je dobré když se zamyslíme nad jedním z největších činů Karla IV. – nad jeho a naší pražskou universitou.

RaVat
Dokument

české

Je to mnoho velká přednost a právo, má-li se ve svém myšlenkovém, kulturním a politickém úsilí oprít o dílo, jež bylo od svého založení ve středu osudů některých zemí a jež i dnes spoluřeší o životě a tvorbě českého národa, o jeho vzešetupu či zániku.

Když se Karel-Václav vracel do své rodné země, sice mlad ale ne bez zkušeností, rozhledu a panovnické vůle a lásky k Čechám, znal velikost křesťanské kultury, spatřil na vlastní oči její výkvět a její srdce – pařížskou universitu, věděl o vysokém ušení v Boloni. Doma nenalezl mnoho: rozpráhané hospodářství, kulturní zaostalost, ale i velký hlad po vědění a kulturních hodnotách. České studentstvá, puzeno touhou po vzdělanosti, odcházelo do Paříže a Oxfordu. Je samozřejmé, že si takové studium mohli dovolit jen odvážní a zámožní studenti, zatímco většina byla nucena zůstat doma v kulturním ústranni a jaksi odříznuta od zdrojů tehdejší civilisace. Karel viděl v tomto kulturním stavu českých zemí chudobu. Byl to opravdu určitý druh žebrot, museli alespoň mládež vandrovat po Evropě a doprošovat se v cizině vzdělání. Karel poznal už na francouzském královském dvoře, že panovník, má-li dobré vládnout, musí se opírat o vzdělané rádce. Založení pražské univerzity nebylo tedy jakýmsi zoznarem mladého, v cizině vychovaného krále, nýbrž byla to osa celého vladařského a kulturního Karlova programu. Význam založení univerzity a její hodnotu pro české země pochopíme lépe, uvědomíme-li si kulturní a politické rozvrstvení středověké Evropy. Slávou Francie byla slavná Sorbona, matka všech universit. Pýchou německých národů bylo římské císařství, jehož nositelé – němečtí císaři a římskí králové – se pokládali za nástupce Konstantina I. a Karla Velkého. Výsadou a milosti Italie bylo papežství. I když Petrův nástupce sídlil dočasně ve francouzském Avignonu, zůstával vždy římským papežem. Tehdejší křesťanstvo se dívalo na Avignon jako na provisorium. Pařížské Studium, německé Imperium a italské Sacerdotium tvořily opravdu velkou kulturně politickou trilogii a dávaly charakteristickou tvář středověké Evropě. Až do roku 1348 Praha a české království staly poněkud opodál. Karlovou

vladařskou moudrostí a odvážnou velikostí jeho kulturně politického programu se dostaly naše země do průšečíku evropského dění. Karol byl římským a českým králem, - a německým císařem. Tím že si zvolil za své sídlo Prahu, učinil z ní střed velké středověké státní konfederace. Karlovou péčí byla Praha povýšena na metropolitní sídlo arcibiskupa. Moudrá, realistická a upřimná církevní politika Karlova a jeho osobní přátelství s Klimentem VI. nejen že nebyly na úkor kulturnímu a politickému vzděstupu Čech, nýbrž dovedly získat mnohou výhodu a nejednu výsadu církve národu.

Universita založená podle vzoru vysokého učení pařížského dovršila kulturní skladbu Karlova vladařského programu. Tala se ohniskem národní vzestupu a civilisačního růstu českých území.

Praha se tedy stala srdcem Imperia; měla pevné a přátelské styky pařížskému Rituu se Accidetem; Studium z ní vytvořilo matku universit ve střední Evropě. Zapojila se tak naplně do kulturního života a dění tehdejší Evropy. Už nebyla popelkou mezi svými evropskými družkami, nýbrž jak svou přirozenou krásou a polohou tak svou kulturní důležitosti a politickým významem se stala "Římem severu a Paříží východu".

Vnitřní stavba pražské Karlovy univerzity odpovídala plně povaze a skladbě nejen pařížské Sorbonny nýbrž celé křesťanské kultuře. Měla čtyři fakulty: theologickou, filosofickou, právnickou a lékařskou. Jsou to vlastně čtyři rozměry křesťanské kultury. Podle křesťanského pojetí osou a srdcem vzdělanosti je náboženství a teologie, tak jako Boží je prvním pramenem veškerého bytí. Vedle theologických a nadpřirozených hodnot je tu filosofie, jež je výkvětem přirozeného bádání a nejzašším myšlenkovým pokusem zmocnit se poznáním skutečnosti. Úzce souvisí se světem mravních a uměleckých hodnot. Člověk žije ve společnosti, jejíž řád a stavbu tvorí právo - ať už kanonické, jde-li o Církev; anebo civilní, jde-li o státní útvar. Tomuto rozdílu odpovídala na Karlově universitě právnická fakulta, jež byla nositelkou státnické a právnické moudrosti. Konečně medicina se stará o hodnoty tělesného zdraví. Třebaže podle křesťanského názoru tělo není první hodnotou

příje
má svou nenahraditelnou funkci v lidské existenci. Je sice slabé a zdrojem slabosti, není však hodno zavření nýbrž vykoupení a péče. Není předmětem kultu, nýbrž je nástrpjem ducha.

Křesťansky universalistické pojetí kultury, jak se zrcadlí ve vnitřním uspořádání pražské university, není Karlovou osobní zásluhou. Zůstane však jeho velikostí, že dovedl postavit svůj vladařský program pro povznesení českého lidu podle všeobecných a evropských měřítek. Ne-přenášel násilně do své země cizí prvky a nerouboval na český knen něco zcela ~~z~~ cizího. Jeho láska k rodné zemi byla dost otevřená a ~~os~~ vícena, aby aby mu umožnila navázat na domácí tradici, která svým duchem byla dávno křesťanská a evropská. Byla to totiž tradice svatováclavská. Obraz svatého knížete na universitní pečeti je spolehlivým symbolem jednoty svatováclavské tradice a Karlova díla. Karel IV., jakož i jiní významní čestí panovníci, se považovali jen za místodržící českého království, jehož jediným vladařem byl v jejich očích a podle jejich víry svatý Václav. Potřebu pokračovat ve svatováclavské tradici cítil Karel na každém kroku a v každém svém díle.

Meditujeme-li nad Karlovým dílem a hlavně nad smyslem založení pražské university, poznáváme, že Karlův kulturní program a jeho civilisační ideály nejsou že neptaří do minulosti, nýbrž že je v nich přítomna palčivá současnost se svými otázkami, bídou a velikostí. Tradice národu není jen danou hodnotou nebo věnem, Je též mravním závazkem a duiovní výzvou.

Cěcha
Pro každého v nás a předně pro českého intelektuála je otázkou osobní cti odpovědět na tuto výzvu české tradice, která se vztýčuje před každou generaci. *Je třeba*
Již také možno setřást se srdce a s ramen úděl čeství a ne o je popřít.

Do Karlovy osobnosti a díla jsou vestaveny hodnoty, jež nestránovou. Pojetí moci, vlády a politiky jako služby národu a člověku je živé dnes snad více jak kdy jindy. Po bolestných zkušenostech neděvných i přítomných diktatur chápeme lépe, že politická moc musí být pojímána spíše jako mravní

⁵ Karel IV. mohl být v roce - a ovšem my jenom už všechno věděli.
Přesto i přes to byl tento rok vůči bývalému
jako když vlastně vlastnil.

závazek a úkol než jako osobní výsada nebo přednost. Evropská konfederace,
jež se pravě rodí a jež noní zcela napodobná středověkému evropskému řádu,
se asi ukáže jako schudnější cesta pro vyřešení staré otázky našeho poměru
k Němcům. Praha by neměla podstupovat evropskou sjednocovací politiku, nýbrž se ji aktivně účastnit, aby nové demokratické Imperium bylo i naším
dilemem. Praha jde o lásy, které jsou všechny všechny.

Rímského papežství

* a třetího pádu pustviny pl. všechny světové

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

náml

30/ 11 } 158

des opus. koncert slavn. hudeb

... Pol. n. des. sirovat (z oratoria mistra
Pucciniho "Pol. mnl") : ~~Puccini~~ ^{Hymnus propterea: reuere} ... slav.
sirovat sirovat ^{sirovat} In te Domine speravi ...
^(sirovat)

Změna: Marcello Pelle ^{sirovat}) Utibe Name, písm. dospal
(Buzi: Proph. tun ^{sirovat}) mluvčí zahrávka na výky.
Giovanni Pedersini

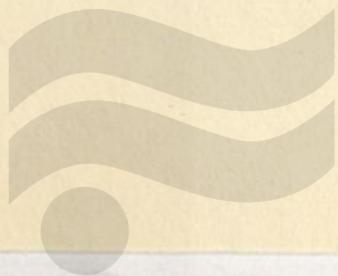
orchestra a slov ^{sirovat} (Svatí Cecília)

sirovat autn. Pensi

Yannick Pensi: Pol. mnl - hymnus propterea: reuere ✓

Koncert na
Změna: Pol. mnl od Yannicka Pensiho ještě skvělý i s tím
"Hymnus propterea." -

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V dnešním pořadu jsme pro vás připravili, drazí přátelé, příležitostnou úvahu ADVENT a ZPrávy z katolického světa.

Nejdříve si poslechněte naši adventní úvahu. Závěrem Vám podáme přehled zpráv.

ADVENT.

To byla naše adventní úvaha. Následují zprávy.

Svatý Otec přijal dnes vez zvláštní audienci polského primase kardinála Wyszynského spolu s polskou kolonií v Římě. Kardinál Wyszynski ve svém proslovu mimo jiné znova ujistil svatého Otce, že bude po celý jeho pontifikát sloužena na Jasné Goře před milostným obrazem Matky Boží ~~nikam~~ každý den mše svatá za svatého Otce a na jeho úmysly a věnoval mu miniaturu ze slonové kosti s obrazem papežovým, dílo to polské umělkyňě Kazimíry Dambrowské. — Svatý Otec ve své obsáhlé odpovědi vzpomněl na svou pouť do Čenstochovy a na zbožnost katolických Pgláků, které ^é byl svědkem, a zvláště ^{me} jejich lásky a úcty k Matce ^{Bř.} Sám chtěl ^{ku} projevit svou úctu ~~M~~^{pro} Matce Boží a věnuje mariánské svatyni monstranci, která má být symbolem jeho stálé duchovní přítomnosti. — Tato audience byla jakýmsi slavnostním zahájením devítileté ^{Polské} přípravy na důstojnou oslavu tisícího výročí pokřesťanění Polsky. —

V neděli 30. listopadu začnou ve Vatikáně obvyklá duchovní cvičení, kterých se zúčastní svatý Otec Jan XXIII. Bude je dávat jesuita P. Karel Massori Roncaglia.

V ~~pondělí odletí~~ na Manilu na Filipínách papežský legát kardinál Řehoř Petr Agagianian, aby předsdal konferenci biskupů Dálného Východu, která se tam bude konat. Shromáždí se na ně 180 biskupů. O svátku neposkvrněného početá P. Marie 8. prosince posvětí kardinál legát nově zbudovanou katedrálu v Manile. Katedrála po prvé vystavěna už 1571 od španělských kolonisátorů byla zasvěcena nejčistší a neposkvrněnému Početí Panny Marie. Několikrát zničena, naposledy za poslední války a nyní nádherně obnovena, nákladem 2 milionů dolarů. Filipiny mají z 21 milionů obyvatel 19 milionů katolíků a jsou nejdůležitější katolickou zemí na Dálném Východě.

Vážení přátelé,

Advent

vstupujeme do adventní doby. V mnohých křesťanských zemích se setkáváme se zvláštním symbolem adventu - s věncem. I v našich zemích se tento krásný zvyk šířil a udával předvánoční době tón a barvu. Takový zelený věnec z jedlových či smrkových větví se 4 svícemi je opravdu pěknou ozdobou našeho domova. Je obetkán nějakým tajemstvím - dotýká se našeho srdce a vzbuzuje tušení něčeho velikého a posvátného v lidském životě. - Toto vše je ~~sice~~ pravda - ale není to pravý smysl adventního věnce. Až budete připravovat adventní věnec pro svůj domov - a neměli byste zapomenout - myslte předně na jeho hluboce křesťanský smysl. Není to jen ozdoba - nýbrž předně ~~mimoděký~~ symbol pro dlouhou dobu, která musela uplynout od pádu prvního člověka až po příchod Vykupitele.

Do adventního věnce jsou zasazeny 4 svíce - a znamenají nejen 4 adventní neděle nýbrž i 4 tisíciletí čekání na Spasitele. Víme, že i toto číslo je jen symbolem a znamená velmi dlouhý čas. O čekání této dlouhé doby mluví 4 svíce. Každou adventní neděli zapalujeme o jednu svíci více - a ~~úkáme~~ tímto gestem si připomínáme, že jsme se opět přiblížili ~~k~~ k plnosti času - k vánocům. Celá lidská pokolení - celé národy čekaly - a Vykupitel přišel. Bylo tu obojí : čekání i příchod. Až budete zapalovat adventní svíce, zamyslete se nad dlouhými temnými staletími toužebného očekávání, pomyslete na úzkost i naději člověka ve tmách před narozením našeho Pána a Ježíše Krista. Děkujte v modlitbě za milost, že jste účastní velkého světla Božího a že příchod Vykupitelův je pro Vás skutečností.

Advent v našich zemích má však ještě jeden krásný symbol - je to adventní mše svatá ke cti Panny Marie. Nazýváme tuto mši svatou "Rorate", protože začíná slovy "Rorate caeli ..." "Rosu dejte nebesa shury! A oblací dšete spravedlivého! Otevři se země a vydej Spasitele!" Tato slova starozákonného proroka Isaiáše ^{mluví} snad ještě výmluvněji než adventní věnec ~~mí~~ o nevýslovné potřebě a touze ~~má~~ člověka, který vědom si své bády, ~~úkámu~~ viny a nemohoucnosti, sevřen smrtí a bolesti na všech stranách své pozemské existence, tušil, že má-li být spasen, pak spása přijde od Boha.

I "forate" k nám promlouvají o naději a jejím vyplnění, o čekání a o příchodu. Přišel Bůh sám - a jako cestu si zvolil pokornou nazaretskou dívenku - Pannu Marii. Není lepší přípravy na setkání se Vykupitelem než když se připravujeme s Marií, - když s ní a skrze ní se bližíme k velkému tajemství našeho náboženství - k vánocům, k svátkům Vtělení a Vykoupení.

Drazí přátelé, - žijete v zemi, kde se nepřátele křesťanství pokouší udusit Vaši víru, rozvráti Vaše náboženské slavnosti a vyplenit duše Vašich dětí. Adventní doba - vánoce a ostatní křesťanské svátky, zrozené z víry a naděje, jsou bolavým ostnem v oku těch, kteří si předsezvali zbudovat králožství bez Boha a proti Bohu. Není to poprvé co se budou namáhat, aby smazali z veřejného i soukromého života křesťanský mysl vánoc. Je proto nutno více jak kdy jindy, aby se Vaše rodiny semkly kolem Ježíše Krista, našeho Spasitele, bez něhož každý lidský mís a každá lidská spása jsou jen prázdnými slovy. Obracíme se hlavně na vás, otcové a matky. Víme, že mnohým a mnohým z Vás také záleží nejen na tělesném zdraví vašich dětí - nýbrž že se snažíte vychovávat ze svých synů a dcer mravně ucelené a křesťansky vyzrálé lidi. Víme, že tato první a řeklibyčkom svatá povinnost není lehká, že musíte překonávat tolík nástrah a tolík zhoubných vlivů vládnoucího pohanství. Liturgické doby a svátky jsou zvácným výchovným prostředkem. Snad jen některým z vás bude možno účastnit se denně rorátní mše svaté. Ale všem - každé rodině bude možno shromáždit si denně večer kolem adventního věnce - třebas prostinkého - ke krátké rodinné pobožnosti a modlitbě. Nejde jen o to, abyste vzpomínali na minulost - na ono dlouhé čekání lidstva před narozením našeho Spasitele. Sejděte se kolem adventního věnce a kolem ^{lidého. plamene} tisíce plápolající svíce s vůlí prožít znovu ve svém srdci onu dávnou naději a očekávání příchodu Vypupitele, - dávnou naději a přece tolík časovou, protože i my, lidé dvacátého století, potřebujeme Vykupitele a Spasitele - i my jsme často ve tmách - a naše existence hranící na všech stranách se smrtí, bolestí, vinou, pronásledováním.

Vysvětlete svým synům adcerám křesťanský smysl adventu - smysl rorátní mše svaté a adventního věnce. Řekněte jim, až se vás budou ptát, že křesťanské svátky a liturgické doby nejsou pro křesťana zbabělým únikem do neskutečna - do minulosti, jsou spíše cestou víry k životu a k přítomnosti. Je pravda, že v každém svátku slavíme nějakou událost našeho vykoupení - ale slavíme ji, abychom ji znova prožili - aby bychom ji zpřítomnili a abychom svou účastní na Kristově vykoupení vykupili své srdce, svůj čas, svou práci. V adventu si chceme zpřítomnit velké tajemství přípravy a očekávání na příchod Ježíše Krista. Kristus Spasitel přišel pro všechny. Přišel i pro nás - pro Vás, pro vaše děti -. Zamysleme se upřimně nad touto skutečností. Přišel opravdu i pro mne, pro mou rodinu - pro mého bratra a sestru - pro nás, jež žijeme v roce 1957? To je otázka, jež si musíme položit. Příchod Kristův do dějin je událost jež se týká i mne - ^{mladých} dětí - ^{mladé} rodiny - událost, jež není doposud ukončena, pro nás - protože ~~Vykupitek~~ nemůžeme říci, že Vykupitel přišel, jestliže jsem jej doposud nepřijali - ještliže je doposud pro nás neznáným cizincem. Můžeme tedy říci, že příchod našeho Pána není jen dějinnou událostí - nýbrž je pro nás též doposud nadějí a úkolem. Nadějí proto, že jej mnozí očekávají, protože k nim ještě nepřišel. Úkolem proto, že se musíme na jeho příchod připravit. Advent nás vybízí k této přípravě. Co to znamená připravit ~~našeho~~ příchod Ježíše Krista - k nám, do našich rodin, do našeho času? Milí přátele, prvním krokem upřimné přípravy na křesťanské prožití vánoc spočívá bezpochyby v hlubším poznání osoby a díla našeho Spasitele. Nestyděte se otevřít večer před adventním věncem písmo svaté a nebojte se přečíst ~~pře~~ sebe i pro svou rodinu několik veršů z evangelií - zaposlouchejte se do těch prostých zpráv o práci, zázracích, slovech a nauce našeho Pána. Snažte se vstípit hluboké, pochopení křesťanských pravd svým dětem, aby byly silny a ozbrojeny proti skrytým i otevřeným útokům bezbožectví které vládně ve školách, tisku a rozhlase.

Poznání samo o sobě není s ~~toprolomit~~ hráze naší pozemskosti a otevřít tak cestu pro Krista Pána, jež očekáváme. Je třeba též modlitby, jež otvírá dokořán našeho ducha a naše srdce víře a milosti. Četba Písma svatého nebo jiné dobré náboženské knihy posvěcená společnou rodinou modlitbou v adventu je jako mohutný plamen, jenž ^{se} propálí až na dno našich duší a sežehne naší hlostejnost a povrchnost. Je jako pramen živé vody, jež osvěží naši unavenou duši.

Nezapomínejte ani na dobré skutky! Křesťanství není jen poznáním Ježíše Krista - je Jeho následováním, je činem. Všichni jsme si bratři v Ježíši Kristu - "Neste břemena jeden druhého a tak naplníte zákon Kristův", říká svatý Pavel. Možhá že ještě dnes, zítra... váš soused, váš kolega v úřadě, v práci, v továrně, váš podřízený čekají na vaše křesťanské gesto, slovo, pomocnou ruku - a čekají nejen oni, nýbrž za nimi čeká sám Kristus, čeká abyste prolomili zed' nevšimavosti a otevřeli cestu křesťanské lásky. Po této cestě příjde Kristus k vám, do vaší rodiny - a v Něm, najdete to, čeho je Vám potřeba a co vám nemůže dát svět - a mír boží a spásu a vykoupení.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

O B S A H :

- 20006 - Přehled tisku - Úvodník dnešního Rudého Práva s nadpisem "Nerozlučně spjati".
- 20032 - Mladí republiky - Radovan KRÁTKÝ: O práci, lásce a snech.
- 20047 - Komentář o zajištění válcovaného materiálu - Napsal Miroslav VIDLÁŘ.
- 20049 - Jiří RUML: Kapitulace západoněmecké sociální demokracie.

- o o -

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů